

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEN HOURS

THOSE TEN HOURS CHANGED EVERYTHING

BESTSELLING AUTHOR
MELISSA TOPPEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TEN HOURS

Bir Roman Yazan

MELISSA TOPPEN

Telif Hakkı© 2019 Melissa Toppen

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976'nın izin verdiği durumlar dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden izni alınmaksızın çoğaltılamaz, dağıtılamaz, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan internet üzerinden veya başka yollarla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kurum veya kuruluşlar ve olaylar ya yazarın kendi görüşünün ürünüdür. hayal gücü veya gerçeklik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap 18 yaşından büyükler ve sadece olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

Düzenleme Amy Gamache @ Rose David Editing

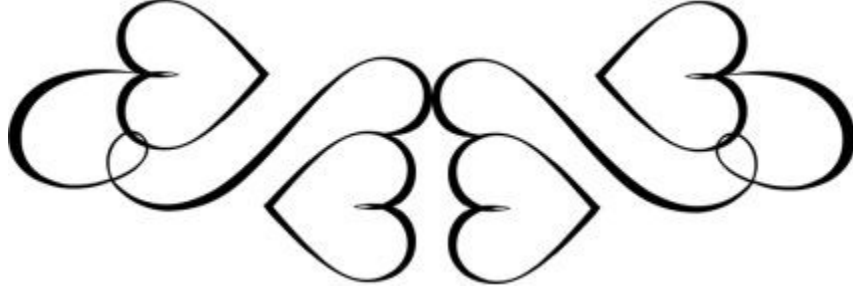
Kapak Tasarımı Melissa Gill Designs

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Dördüncü Beşinci	
Altıncı Onaltı Yedinci	
Sekizinci Dokuzuncu	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm Onuncu	
Onbirinci Oniki	
Onüçüncü	
Ondördüncü	
Onbeşinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Yirmi Onyedinci	
Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Yirmi Birinci Bölüm Yirmi	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
İkinci Bölüm Sekizinci	
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi	
Yirmi Yirmi Dokuzuncu	
Dördüncü Beşinci Bölüm	
Bölüm Bölüm Birinci	
Bölüm Altıncı Yedi	
Bölüm Bölüm	
Dördüncü Otuzuncu Otuz	
Otuz Otuz Otuz Otuz	
Otuz Otuz Otuz Bölüm	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Yedi İkinci	
Üçüncü Beşinci	
Altıncı Sekizinci Bölüm	
Teşekkür	
— — —	
— — —	
— — —	
— — —	

Birinci Bölüm

Finley

Hiç gerçek olduğuna yemin edecek kadar canlı bir rüya gördünüz mü? O kadar korkunç bir kabus ki, uyandıktan çok sonra bile bir parçanızmış gibi hissettiniz mi?

Ya uyandığınızda kabusunuzun aslında gerçeğiniz olduğunu fark etseydiniz? Başınıza asla gelmeyeceğini düşündüğünüz her şeyin zaten geldiğini?

Hayatımız boyunca en kötüsünün sadece başkalarının başına geldiğini düşünüyoruz. Ta ki bir gün o kişi siz olana kadar.

Steril bir ofiste oturuyorum, bir doktorun bozuk sesi kulaklarımda çınlıyor. Artık sözlerini anlayamıyorum. Tek duvardaki diplomasına bakmak ve dilemek.

Zihnimin bana böyle hastalıklı ve korkunç bir oyun oynamayı bırakmasını diliyorum.

Kötü huylu bir beyin tümörü olduğunu

söylüyor Beyin tümörü mü?

Kanser mi?

Daha on dokuz yaşındayım.

Otuz dakika önce önümde koca bir gelecek olduğunu düşünüyordum ama şimdi bu doktor bana hayatımın resmen bittiğini söylüyor. Bunun yerine Bana söylediği her şeyi anlamaya çalışarak, ona bakmaya devam ediyorum.

derece, gözlerim üzerine basılmış kalın harfleri tekrar tekrar tarıyor.

Konuşmayı kestiğinde nihayet ona bakıyorum, hâlâ korkunç bir hata yaptığına ikna olmuş durumdayım. *Belki de benim taramalarımı başkasınıninkilerle karıştırmıştır.* Tekrar konuşmaya başladığında sesi sanki bir tünelde konuşuyormuş gibi geliyor. Kelimeler yankılanıyor ve dans ediyor.

Tümörü çıkarması gerektiğini ve hemen ardından kemoterapinin başlayacağını . Zihnimde bulanık olsa da mevcut tüm seçeneklerin üzerinden geçti. Bazen yaptıklarını söyledi, ancak tümörün boyutu ve konumu göz önüne alındığında gerçekten sadece iki seçeneğim var. Tümörü şimdi almak ve

Yüzde otuz hayatta kalma oranı ya da aylar içinde ölmek. En azından ameliyat olursam çok küçük de olsa bir şansım olacak. Ama en küçük şans bile hiç şansım olmamasından iyidir. Öyle değil mi?

Ölümümle bu kadar genç yaşta tanıştığım için neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Bu tamamen benim şansım. Annem beni istemedi.

Benim için savaşacak kadar. Babam beni hiç istemedi, ben daha bebekken annemi terk etti. Ve şimdi görünüşe göre dünya da beni istemiyor.

"Beni duydunuz mu Bayan Roberts?" Dr. Newton beni sersemliğimden çekip çıkararak soruyor.

Onu en azından bir şekilde onaylamam gerektiğini biliyorum. "Uh huh." Tek yapabildiğim bu.

"Prosedürünüz hakkında herhangi bir sorunuz var mı?"

Birisi size beyninizi keseceklerini söylediğinde ve sadece yüzde otuzunuz kaldığında ne demeniz gerekir?

hayatta kalma şansı? Ve reddedersen yüzde sıfır şans. "Hayır." Sesim tamamen yabancı birine aitmiş gibi çıkıyor. *Yüzde otuz.*

Kafamın içinde defalarca tekrarlayıp mantıklı hale getirmeye çalışırken kucağımda düğümlenen parmaklarıma bakıyorum. *Yüzde otuz.*

Tanrım, buradan gitmek istiyorum. Eğer kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde öleceksem, sahip olduğum az zamanı Ölmemden hiç etkilenmemiş gibi görünen bir doktorla bu ofiste oturmak zorunda bırakıldım.

Ben korkuyorum, göt herif!

"Bayan Murphy çıkışta size evraklarınızı verecek. Ameliyatınızın hazırlığıyla ilgili tüm talimatlar burada olacak.

Şu andan itibaren aklınıza bir şey gelirse, lütfen bana ulaşmaktan çekinmeyin. Numaram sizde var."

"Tamam." Ayağa kalkıyorum, bacaklarım altımda uyuşuyor ama yine de bir şekilde ağırlığımı taşıyabiliyorum.

"Sizin için birini arayamayacağıma emin misiniz?" diye soruyor. Bana bir insanın alabileceği en kötü haberi verdiğinden beri ikinci kez.

"Arayacak kimsem yok."

Tamam, bu sadece kısmen doğru. Bir kız kardeşim var. Dünyada bana ne olduğunu önemseyen tek kişi o. Ama bu şekilde öğrenmesini istemiyorum. Elbette beni en başta doktora gitmeye iten korkunç baş ağrılarını ve baş dönmesini biliyor. Ama acımasız teşhisi öğrenmek için bence bunu bizzat duyması gerekiyor. Sadece düşüncesi bile Eve gidip sahip olduğum tek aileye muhtemelen öleceğimi söylemek midemi bulandırıyor.

"Perşembe sabahı hastanede görüşürüz." Doktor düşüncelerimi yarıda kesti.

"Tamam."

Sandalyenin arkasından ceketimi alıp üzerime geçirdikten sonra hızla ofisten çıkıyorum.

Son kırk dakikadır etrafımı saran sis, dışarı çıktığımda parlak güneş ve soğuk esinti yüzüme vurduğunda hafifçe kalkıyor gibi görünüyor. Birdenbire her şey çok gerçekmiş gibi geliyor. Chicago'nun soğuk havasından birkaç derin nefes alıyorum ve dağılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak sola dönüyorum ve kız kardeşimle paylaştığım dairenin aksi yönüne doğru ilerliyorum.

Henüz eve gitmek istemiyorum. Claire'e bakmak ve hazmedemeyeceğim kadar gerçek dışı görünen o sözleri söylemek istemiyorum.

Onun yerine yürüyorum.

Sonsuza kadar yürüyecekmişim gibi geliyor.

Ayak parmaklarım uyuşana ve yanaklarım soğuktan yanana kadar yürüyorum. Artık yürüyemeyecekmişim gibi hissedene kadar yürüyorum ama yine de durmak için bir isteğim yok.

Sonunda her şeyi sanki dünyadaki son günlerimmiş gibi görmeye başladım, çünkü öyle de olabilir. Parkın etrafında yürüyorum; manzaraları, sesleri ve kokuları takdir ediyorum. En sevdiğim kafeye gidiyorum ve en sevdiğim çörekten sipariş ediyorum. Ve sahip olmama rağmen

kesinlikle iştahım yok, yine de yiyorum, böylece son bir kez tadına bakabiliyorum.

Sanki bir şekilde yanımda götürmeme izin verilecekmiş gibi şehrin küçük bir parçasını hafızama kazımaya çalışarak blok blok yürüyorum. öbür dünya.

Neredeyse iki saattir yürüyordum ki köşede küçük, şık görünümlü bir bara rastladım ve

İçeri girmek için karşı konulmaz bir dürtü.

Güneş batmaya başladı ve burnum kadar soğuk ki yüzümden düşecekmiş gibi hissediyorum ama içeri girmek istememin nedeni bu değil. Belki de barlar insanların kötü zamanlarında yerler olduğu içindir ya da belki de daha önce hiç bir bara girmediğim içindir.

Ve bu benim son şansım olabilir. *Sanırım yapılacaklar listemi kontrol etmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz.*

Ön kapıyı itiyorum ve sanki oraya milyonlarca kez gitmişim gibi içeri giriyorum. Açık odanın arka tarafında bulunan bara doğru ilerlerken hafif kalabalık olan mekâna kısaca göz gezdiriyorum. Birkaç boş masa ve taburenin yanından geçtikten sonra

Barın en ucunda, L şeklinde kıvrıldığı yerde, sırtımı duvara dayadım ve bana tüm odayı görme imkanı verdi.

Paltomu çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum.

yerime oturuyorum. Bir dakikadan az bir süre geçtikten sonra, belki yirmili yaşlarının sonlarında, görünür derisinden daha fazla dövmesi olan bir kadın yaklaşıyor ve beni dikkatle süzüyor. Daha önce hiç bir şey sipariş istememiştim.

Şu anda içtiğimden çok daha fazla içiyorum. *Ve asla yapamayabilirim...* Bir suyla yetiniyorum ve birkaç saniyeliğine ayarlamasını bekliyorum. camı.

Bu çok garip, çünkü onun uzaklaşmasını izlerken tek düşünebildiğim, asla onun kadar yaşlı olamayacağım. Ve bu çok iç karartıcı bir düşünce.

Soğuk sıvıdan küçük bir yudum alıyorum, boğazımdaki ani karşı savaşıarak onu geri getirmekle tehdit ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Arka planda çalan müziğin sesi üzerine. Koşuşturmaya etrafımda dolaşan konuşmalar. İçim parçalanmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Otuz dakika geçti ve ben neredeyse hiç hareket etmedim. Hâlâ önümdeki suya bakıyorum, sanki beni kurtaracak sihirli bir nesneymiş gibi. ve tüm sorunlarımı ortadan kaldıracak.

Her şeyi kafamda evirip çevirdim. Çocukluğumu. Annem. Olan biten her şey. Her şey ne kadar adaletsiz görünüyor. Kendime acımak şu anda nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmez. Bunun çok ötesinde Bu.

"İyi misin?" Yumuşak bir ses kulaklarımı dolduruyor ve beni Düşünceler. Başımı kaldırıp bakıyorum, bir çift iri mavi göz karşısında bir an afallıyorum. "Ha?" Benimle konuşuyor olması gerektiğini fark ederek .

"Sadece iyi olup olmadığını soruyordum." Aramızda uzun bir sessizlik geçiyor ve kendime başka tarafa bakmamı de yapamıyorum. O gözlerden uzaklaşamıyorum. Okyanus dalgaları renginde gözler. Eğer bir hayatım kalmış olsaydı tüm hayatımı içinde kaybolmakla geçirebileceğim gözler.

"Hı hı." Yavaşça başımı sallıyorum, başka ne söyleyeceğimden emin değilim. Ne demeliydim ki? *Aslında . Kanser olduğumu yeni öğrendim ve muhtemelen öleceğim, ama sorduğun için teşekkürler?*

Uzun bir süre beni inceliyor ve bir an için daha fazlasını söyleyebileceğini düşünüyorum, ama bunun yerine başını sallıyor ve dikkatini barmene çeviriyor.

Odak noktası başka bir yerdeyken, yüzünün geri kalanını inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Ne kadar yakışıklı olduğu beni hemen şaşırttı. Kısa, açık kahverengi saçlar, hafif bir çene ile kaplı sert bir çene.

Bir miktar kaş, mükemmel bir burun ve bir gamze. Sol yanağında, barın diğer tarafında duran kadına gülümsediğinde ortaya çıkan derin bir iz. Tanrım, o gülümseme. Göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. Gözlerinden bahsetmiş miydim?

Sanki zihnim şu anda kelimeler oluşturabilirmiş gibi, sanki ona söyleyecek tek bir şey düşünebilirmişim gibi ağzımı açıyorum, ama barmenle konuşup bir içki sipariş edince hemen kapatıyorum. bira turu.

Profilini inceliyorum, gözlerimin aşağıya inmesine izin vermeden önce yutkunurken yüzünün kıvrımını ve adem elmasının kıvrımını alıyorum.

Yirmili yaşlarının başında ya da ortasında olduğunu tahmin ediyorum, geniş omuzlarına uzanan koyu renkli v yakalı bir gömlek ve dar kalçalarına mükemmel oturan bir kot pantolon giymiş. Fit ama aşırı kaslı değil. Bir kolunun tamamı dövmeyle kaplıyken diğer kolu tamamen çıplak görünüyor.

Eğer salya akıtmak, insanların uykuları dışında gerçekten yaptıkları bir şey olsaydı, şu anda kesinlikle salya akıtıyor olurum.

Ne yazık ki barmen çok geçmeden içkileriyle geri ve ben daha ne olduğunu anlamadan içkileri bardan toplayıp gitmeye hazırlanıyor.

Gerçeklik bana geri çarpıyor.

Kaç kez çekici bir adama bakıp şöyle düşündüm
Bir gün mü? Bir gün öyle bir adam beni sevecek. Bir gün evlenip çocuk sahibi olacağım. Bir gün büyürken sahip olamadığım her şeye sahip olacağım. Aşk. İstikrar. Gerçek bir yuva. Beni seven insanlar. Bir gün...

Muhtemelen o günü görecek kadar yaşayamayacağımı bilmek yutulması zor hap. Hayatı hep daha fazlası olduğunu düşünerek yaşarız. Daha fazla gün. Daha fazla zaman. Daha fazla şans. Ama ben daha iyi biliyorum. Her şeyin bir anda değişebileceğini ve hiçbir şeyin - kesinlikle hiçbir şeyin - garanti, özellikle yarın değil.

O dönerken gözlerimiz tekrar buluşuyor. O gözlere ikinci kez bakmaktan tenim karıncalanıyor. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve sonra öylece çekip gidiyor. Uzaklaşırken arkasını izliyorum, Tanrı'nın bu kadar mükemmel bir şeyi nasıl yaratmış olabileceğini merak ediyorum. Eğer Tanrı varsa, ki şu anda daha çok sorguluyorum her zamankinden daha fazla. Sanırım şu anda hiçbir şeye inanmakta güçlük çektiğimi söyleyebilirim.

Yani, eğer bir Tanrı varsa, tüm hayatım boyunca neredeydi?

Gençken her gece dua ederdim. Çok dua ederdim. Annemin hayatını toparlaması ve sonunda bağımlılığından kurtulması için dua ederdim. Babamın annemin söylediği kişi olmaması ve bir gün gelip beni bulup için dua ederdim.

Annem iki aylık bir alem yaptığında ve kendimizi *bir kez daha* sokaklarda bulduğumuzda yiyecek ve barınak için dua ederdim. Kendimi bir başka koruyucu ailede, beni maaş çekinden başka bir şey olarak görmeyen insanların yanında bulduğumda eve dönmek için dua ederdim.

Söylemeye gerek yok, dualarım asla kabul olmadı. Eğer onlar Belki de şu anda her şeyden çok ihtiyacım olan tek kişi, annem yanımda olurdu. Telefonu açıp onu arayabilirdim ve o da beni teselli edip her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Ama bunun yerine burada tek başıma oturuyorum ve annemin hayatta olup olmadığından emin değilim.

Ayrıralı neredeyse bir buçuk yıl oldu. Onu terk etmek kalbimi kırdı ama zorundaydım. Kaçmak zorundaydım. Aksi takdirde tıpkı onun gibi sıkışıp kalacaktım. Bunu kendime yapamazdım. Orada oturup onun yavaşça kendini öldürmesini izleyemezdim. Tüm hayatım boyunca bunu yaptım.

Uyuşturucunun onu çalmasını izledim, gittikçe uzaklaşmasını izledim. Doğrusu, bir kızı olduğunu hatırlarsa bile şaşırıyorum. İşler o kadar kötüye gitmişti.

Yüzü zihnimden süzülüyor - çökmüş gözleri ve onu son gördüğümde takındığı boş ifade.

Düşüncelerimden sıyrılıp adama yeniden odaklanıyorum ve bardan birkaç metre uzağa yerleştirilmiş çeşitli yüksek masaların arasından geçişini izliyorum. Üç adamın daha oturduğu uzak pencerelerin yanındaki bir masada durur. Hepsi biraz daha yaşlı görünüyor. ve hiçbiri o kadar çekici olmasa da, üçü de dikkatimi çekecek kadar yakışıklı.

İçkileri masaya koyduktan sonra şaşkınlıkla bana doğru baktı ve karnımın en iyi şekilde dönmesine neden oldu mümkün. Sırtı bana dönük bir şekilde yerine oturmadan önce kısa bir an geçirdim.

Birkaç dakika boyunca onu ve arkadaşlarını izliyorum, midemdeki çukurdan ve göğsümdeki derin ağrıdan başka odaklanabileceğim bir şey olduğu için şükrediyorum.

O gülerken sırtındaki kasların esnemesini, öne doğru her eğildiğinde gömleğinin geniş omuzları boyunca gerilmesini izliyorum

En küçük bir parçasını bile. Birbirlerine neler hayal ediyorum, kahkahasının ne kadar inanılmaz olduğunu hayal ediyorum. Bahse girerim derin ve lezzetlidir, tıpkı onun geri kalanı gibi.

O süre boyunca farklı kadınların masaya yaklaşmasını izledim, mavi gözlü adam masaya yaklaştığında midemdeki sancıya aldırmadım.

Kolunu, sarı saçları dar kot pantolonunun kemerinden birkaç santim sarkan özel bir kadına doluyor.

İstesem de ondan daha farklı olamazdım. O ince bacaklara ve mükemmel saçlara sahipken ben olabildiğince sadeyim.

Ufak tefek, omuz hizasında koyu renk saçlı, her zamanki kıyafetlerimle tayt, büyük boy kazak ve kabarık botlar. Benimle ilgili hiçbir şey seksi değil. Oysa bu kadın her gözeneğinden sızıyor.

Bahse girerim genelde bu tür kadınları . Bizden farklı bir evrende yaşıyormuş gibi görünen türden. sade, sıradan insanlar.

Yakınıma eğiliyor ve bakışlarım daralıyor, adamın söylediklerine gülerken başının arkaya düşmesini izliyorum. Bir an için onlara katılabileceğini düşünüyorum ama birkaç saniye sonra güzel yüzünde memnun bir gülümsemeyle uzaklaşıyor.

Çok geçmeden dört adam da paltolarını toplar ve ön kapıdan çıkmadan önce içkilerinin kalanını boşaltırken konuşurlar.

Ve bir anda dünyam başıma yıkıldı. Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Tüm hava hızlı bir hareketle vücudumu terk ediyor ve ben de koşarak bir nefes almaya çalışıyorum. Nefes al.

Gerçekten aptalca. Çekici bir adam gibi bir şey nasıl olur da bana yüzleşmek üzere olduğum ve muhtemelen hayatta kalamayacağım şeyi unutturabilir. Ama onda bir şey var. Tam olarak bir şey.

Öne doğru eğilip ellerimi önümdeki su bardağına sararken zihnim bir hayal dünyasına dalıyor. Hasta olmadığım bir dünya. Ceketimi alıp onun peşinden bardan çıkma cesaretini gösterebileceğim bir dünya. Numarasını isteyeceğim ya da bir şeyler için dışarı çıkacağım. Saçma tabii ki. Milyon yıl geçse de asla yapmayacağım bir şey ama yine beni düşünmekten alıkoymuyor. Düşüncesi tarafından çok tüketildim

Birinin yanımdaki koltuğa oturduğunu hissettiğimde başımı kaldırıp bakmıyorum bile.

"Bir bardak suyla bu kadar büyülenen birini daha önce gördüğümü sanmıyorum." Derin sesi içimde titreşiyor.

kaldırıp bakıyorum, aynı mavi gözlü adamın yanımdaki tabureye kaydığını, gözlerinde bir eğlence pırıltısı olduğunu görmek için tamamen hazırlıksız yakalandım.

Düşüncelerimi tutarlı bir cümle kuracak kadar toparlamam birkaç uzun dakika alıyor.

"Evet, gerçekten o kadar da ilginç değil." Ne kadar aptal görüldüğümü fark ederek kendi kendime gülüyorum.

"Madem o kadar ilginç değil, o zaman neden tüm bu barda önemsedğin tek şey o su gibi görünüyor?" Sol gamzesi kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Yapacak daha iyi bir şey yok sanırım." Omuz , koltuğuma geri otururken bardağı bırakıyorum.

"Burada oturup bir bardak suya bakmanın dışında yapabileceğin bir şeyler mutlaka vardır."

"Korkarım hayır." Kaşları soru sorarcasına havaya kalktığında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Abel Collins." Elini uzattı ve bekledi.

Normal bir erkekle yapabileceğimden daha uzun sürüyor ama bu adam normal değil. *Abel*. Tanrım, adı bile seksi.

" sen?" diye soruyor, ne yapmam çok uzun sürdüğünde,
Hiçbir şey.

"Finley." Elini tutuyorum, kolumdaki zonklamayı görmezden geliyorum.

"Finley?" Sırıttırıyor, açıkça ima ediyor. "Sadece Finley," diye onaylıyorum.

"Seni daha önce burada hiç görmedim, *sadece* Finley." Konuyu daha fazla zorlamadan koltuğunda kayar.

"Buraya sık sık sanırım?"

"Burada ve orada." Sırıttırıyor ve tek düşünebildiğim, annemin, eğer gerçek bir annem , böyle bir adamı eve getirirsem muhtemelen beni öldüreceğiydi.

Ne kadar yakışıklı olursa olsun, her yerinde kötü haberlerin yazılı olduğu açık. Ya da belki de bu algıyı ortadan kaldırmaya çalışıyor çünkü yemin ederim gördüğüm en yumuşak, en nazik gözlere sahip.

"Anlayabiliyorum," diyorum, o gözlerin derinliklerinde kaybolmamak ve soğukkanlılığımı korumak için kendimi zor tutuyorum.

"Demek beni izliyordun?" Dudakları ancak ukala bir sırıtış olarak tanımlanabilecek bir şekilde kıvrılıyor.

Tanrım, bahse girerim bu adam kadınları içine almıştır. Şu anda benim üzerimde iyi bir iş çıkarıyor.

"Seni izlemiyordum," diye itiraz ediyorum, o da aynısını yapınca taburemi ona doğru çeviriyorum.

"Bir saatten uzun bir süre boyunca birine bakmaya böyle mi diyorsunuz?"

"Bakmıyordum." Yanaklarımın kızardığını ve utancımın omurgamdan yukarı doğru süzüldüğünü hissediyorum.

"Ben öyle duymadım." Sesi eğlence doluydu.

"Arkadaşların sana böyle mi söyledi?" Dördünün de dakikalar önce çıktığı kapıya doğru elimle işaret ediyorum.

"Kardeşler, aslında. Ve evet."

"Dört kişi misiniz?" Yanaklarım daha da ısınarak soruyorum. "Aslında beş. En büyük kardeşim Kaliforniya'da yaşıyor."

"Vay canına, dört erkek kardeşim olduğunu hayal bile edemiyorum." Gergin bir şekilde suyum yudumluyorum, başka ne söyleyeceğimden emin değilim. Kardeşlerinin ona yalan söylediğini söylersem ve onu izlemediğimden ısrar etmeye devam edersem - ki kesinlikle izliyordum - bu sadece beni daha suçlu gösterecek. Gururumu kurtarmak bu noktada o kadar da önemli değil.

"O kadar da kötü değil." Omuz silkiyor. "Ben en gençleri olduğum için yıllar boyunca bana karşı oldukça yumuşak davrandılar. Ve bana kolay davranarak

Aslında hayatı neredeyse imkânsız hale getirdiler." Gülümsemesi genişliyor ve bu durumdan mizah çıkardığını belli ediyor.

Boşluğu doldurmak için aklıma gelen tek şeyi söylüyorum: "Anladığım kadarıyla onlara oldukça yakınsın."

"Bizim de anlarımız var. Birbirlerine daha yakınlar. Ben biraz kara koyun gibiyim." Kendi kendine kıkırdıyor ve ben merak içinde kalıyorum.

Bu gerçekle ilgili neyi eğlenceli bulduğunu. "Peki ya sen?" diye soruyor. "Kardeşin var mı?"

"Ben mi?" diye soruyorum, o başını sallayıp söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyormuş gibi eğilene kadar devam etmiyorum. "Bir kız kardeş."

"Yaşlı mı genç mi?" "Daha büyük."

"ocukken çok kavga eder miydiniz yoksa yakın mıydınız?"

"ocukken onu tanı mıyordum." Omuz silkip bir yudum daha su içiyorum.

"Ebeveynler boşandı mı?"

"ok fazla soru soruyorsun." Ona ihtiyatla bakıyorum.

"Bir insanı tanımanın tek yolu." Omuz silkiyor.

İlk sorusunu yanıtlamadan önce uzun bir süre bunun üzerinde düşündüm.

"Annemle babam hiç evlenmemiş. Babamla hiç tanışmadım; ben bebekken beni terk etmiş."

"Bunu duyduğuma zldm."

"Ben . Belli ki pek de iyi bir adam değilmiş." Omuz silkiyorum, pipetimi bardağımın içinde dndryorum. "Her neyse, o benim kız kardeşimin babası. Bu yüzden birlikte büyümedik."

Tüm bunları ona neden aıkladığımdan emin değilim ama içimden dökülen sözcükleri durduramıyorum.

"Sen buralarda mı bydn?" diye sorgusuna devam ediyor ve ben hiç tanımadığım babamın konuşmasıyla oyalanmak zorunda kalmadığım için şükrediyorum.

"Güney Carolina."

"Evden çok uzaktasın." "Amaç da bu zaten."

"Chicago'ya gelmenizın özel bir nedeni var mı?" "Burası Güney Carolina değil," diye espri yapıyorum.

"Yeterince adil." Kıkırdıyor, sesi derin ve seksi. Tam da hayal ettiğim gibi. "Sanırım bu da en az hiç." Bana bakarken başını eğerek gülümsüyor.

"Her neyse, kız kardeşim burada yaşıyor. Sanırım *buraya* taşınmaya karar vermemin asıl nedeni de bu."

"Güney Carolina'da hâlâ aileniz var mı?" diye soruyor.

"İddia ettiğim kadarıyla yok."

"Hep böyle konuşkan mısın?" Gözleri mizahını ele veriyor.

"Öyle misin?" Ben de karşılık veriyorum.

Yanımda sessizleşiyor, beni o kadar dikkatle izliyor ki sanki içimi görebiliyor. Eğer durmazsa bakışları altında patlayabilirim.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Sorusu kalbimin boğazımda bir yere takılmasına neden oluyor.

Keşke bir milyon yıl geçse de tamamen yabancı biriyle bir yere gitmem mümkün değil , ama gerçek şu ki, sahip olduğum tek şey bu oturduğu andan beri düşündüm.

"Bana mı söylüyorsun?" Omuz silkiyorum, bunun nereden çıktığından bile emin değilim. Gülümsemesi yayılıyor ve bu manzara karşısında sesli bir inilti çıkarmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Aman Tanrım, bu adam daha seksi olabilir mi?

"Aklıma pek çok şey geliyor ama belki bir içkiyle başlayabiliriz?"

"İçki içecek yaşta olmadığımı düşünürsek, bu bir sorun yaratabilir." Kaşlarının kalkışını izliyorum.

"Kaç yaşındasın sen?"

"On dokuz. Sen kaç yaşındasın?" Taburemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"Yirmi beş," diye hızlıca cevap veriyor.

"Yaşlı adam," diye takılıyorum.

"Bebeğim," diye karşılık veriyor. "Madem içki içecek kadar büyük değilsin, neden bara geliyorsun?"

"Şehirdeki en iyi su," diyerek bardağıma uzandım ve hızlıca bir yudum aldım.

Başını arkaya yatırıyor ve derin bir kahkaha atıyor.

"Su işe yaramaz," diyor, gülümsemesi hâlâ yerinde duruyor.

Dönerek barmene işaret ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Merakla sordum. "Sana bir içki ısmarlıyorum."

"İçki içecek yaşta olmadığım kısmını kaçırdın mı?" "Bu ne zamandan beri birini durduruyor?" Göz kırıyor ve dikkatini yaklaşan barmene verdi. "Hey, Lucy. Bir şey alabilir miyim?"

bir bira daha ve..." Dikkatini bana çevirdi. "Senin zehrin ne?"

"Hımm," diye kekeledim, zor . "Sex on the Beach?" Bunu bir soru gibi ifade ediyorum ve aklıma gelen ilk içkiyi söylüyorum. Aslında hiç içmedim ama Claire'in sevdiğini biliyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, pek içki içen biri değilim. Esas olarak yeterince yaşlı olmadığım için, ama kısmen de zihninizi değiştiren herhangi bir şey beni korkuttuğu için. başına bir his değil, daha çok bağımlılık yönü. Sanırım bağımlı bir ebeveynle büyüyünce böyle oluyor.

"Sex on the Beach." Bakışlarını barmene çeviriyor.

Nefesimi tutup kimliğimi sormasını bekliyorum, ama beni şaşırtarak sadece bir kez başını sallıyor, bunu yaparken at kuyruğu sallanıyor, uzaklaşmadan önce.

"Gördüğüm kadarıyla barmenle ilk isim bazında." "O eski bir arkadaş."

"Uh huh." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Demek tatlı kokteylleri seviyorsun?" diye soruyor ve Lucy'nin içkilerimizi hazırlamasını izliyor.

"Hiçbir fikrim yok. Hiç olmadı," diye itiraf ediyorum.

"Hiç içki içmedin mi?" Gözleri büyür.

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece daha önce hiç karışık içki içmemiştim."

"Sadece Finley, ilkiniz olabildiğime sevindim," diyor, barmen önümüze geçip içkilerimizi barın diğer tarafına kaydırırken barmende.

Birasını bardan alıp bana doğru dönmeden önce Lucy'nin bekliyor.

Onun hareketlerini taklit ederek ben de aynısını yapıyorum. "Peki, neye kadeh kaldıralım?"

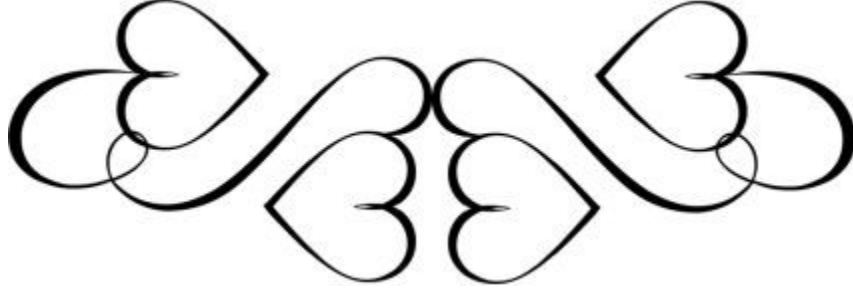
Aklıma gelen ilk şeyi söylemeden önce bir an için bunu düşünüyorum. "Yaşamaya."

"Bunu sevdim." Birasını kaldırıyor. "Yaşamaya." Dudaklarına götürmeden önce şişeyi bardağıma vuruyor.

"Yaşamaya," diye tekrarlıyorum, bardağı kaldırıp uzun bir yudum alırken beni saran duygu dalgasıyla savaşıyorum.

İkinci Bölüm

Abel

", nasıl gidiyor?"

"Aslında oldukça iyi." Finley elindeki içkiye bakarak gülümsüyor.

"Güzel, beğenmene sevindim." Neredeyse hemen ikinci bir içki için içeri girdiğinde kıkırdıyorum.

Beni bu bara tekrar gelmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bu kızda bir şeyler var. Daha önce göz göze geldiğimiz anda ilgimi çeken bir şey. Kardeşlerim olmasaydı, muhtemelen o otururdum. Bir saat boyunca bana nasıl büyümem ve gerçek bir iş bulmam gerektiği konusunda nutuk çekmelerini dinlemekten çok daha iyi olurdu.

Müziğe olan aşkıma hiç anlamadılar. Her gün gerçek bir işe girmektense gecede birkaç yüz dolara kirli bir barda çalmayı tercih ederim. En azından sevdiğim şeyi yapıyorum.

"Bana kendinden bahset, *sadece* Finley." Bira şişemi dudaklarıma götürüyorum ve uzun bir yudum alıyorum.

"Anlatacak pek bir şey yok." Omuz silkiyor ve içkisini barın üzerine koyuyor. "Şimdi buna neden inanmıyorum? Senin gibi güzel bir kız hafta ortasında bir barda tek başına. Burada bir hikaye olmalı."

"Hikayem yok. Ben onlar kadar ilginç değilim." Gülümsüyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor.

"Bundan şüpheliyim. Hadi, bana bir şey söyle." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın? Nerede çalışırsınız? Kahveni nasıl alırsın?"

"Kahvem mi?" Kaşlarını çatıyor, yeşil gözleri loş bar ışığının altında neredeyse bir parıltı yayıyor.

"Biliyorsun, sabahları kahve almaya gittiğimde ne sipariş edeceğimi biliyorum," diye şaka yapıyorum, ifade daha kibirli geliyor daha fazla. "Özür dilerim. Yüksek sesle söyleyene kadar bunun kulağa ne kadar kötü geleceğini fark etmemiştim." Kendime gülerek başımı sallıyorum.

Beni rahatlatmak için dudaklarında eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Siyah, iki şekerli."

"Sade, iki şekerli," diye tekrarlıyorum. "Kahveni nasıl alırsın?"

"Ben kahve içmem." Başımı sallıyorum. "Ben daha çok enerji içeceği seven biriyim."

"Bu şeyler senin için çok kötü," diye belirtiyor. "Her şey öyle değil mi?"

"İyi noktaya değindin." İç geçiriyor, başını onaylarcasına sallıyor. "Peki ya eğlence için?"

"Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığımı mı soruyorsun?" diye açıklıyor ve bardağına uzanıyor.

Başımı sallıyorum, yavaşça içmesini izliyorum.

"Oku." Gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce hafifçe içine çekiliyor. "Sana sıkıcı olduğumu söylemiştim."

"Okumak sizi sıkıcı yapmaz," diye karşı . "Ne şeyler okumayı seversin?"

"Her şeyi." Gülümsüyor ve ilk kez samimi görünüyor. "Romantizm, gerilim, paranormal ve dram severim. Hemen hemen, eğer iyi bir hikayesi varsa, okurum."

"En sevdiğin yazar kim?"

"Tanrım, bu çok zor. O kadar seviyorum ki." "Eğer sadece birini seçmek zorunda olsaydın."

"Eğer sadece birini seçmek *zorunda* olsaydım Tam Thompson olurdu. Onun İtiraf Serisi muhtemelen şimdiye kadar okuduğum en iyi şey."

"hiç duymadım."

"Bu beni şaşırtmadı. Bana pek okuyucu gibi gelmiyorsun." Bana uzun uzun baktı.

"Peki neden?"

"Bilemiyorum. Pek öyle bir tipe benzemiyorsun." "Bir *tip* olduğunu fark etmemiştim."

"Yok, ama varsa bile, o sen değilsin." Bana sert bir bakış attı.

"Tamam, beni yakaladınız. Ben pek okuyan biri değilim. Okumaktan hoşlanmadığım anlamına gelmesin, sadece her zaman yapmayı tercih ettiğim başka şeyler var."

"Ben okumam. Hemen hemen her şeyi okuyabilirim. İşte Başka bir dünyada yaşayabilmek çok özgürleştirici bir şey. Başka bir hayatta."

"Okumayı hep sever miydin?" Onu sonsuza kadar kitaplar hakkında konuşurken dinleyebilirmişim gibi hissederek soruyorum. Gözlerinin ışıldamasından ne kadar çok sevdiği anlaşılıyor.

"Her zaman. Kaçabildiğim tek yer orası." "Neyden kaçabileceğin?"

"Hayat." Omuz silkiyor. "Sanırım bu beni daha da ezik gösteriyor."

"Hiç de değil. Anlıyorum. Ben de müzik hakkında böyle hissediyorum," . "Ne olursa olsun ya da ne kadar boktan hissedersen hissedeyim, tek yapmam gereken gitarımı elime almak, birkaç akor tıngırdatmak ve beni bambaşka bir yere götürüyor başka bir gerçeklik. Diğer her şey kayboluyor ve kendimi şarkı sözlerinde, çizdiğim resimde, anlattığım hikayede kaybediyorum. Ve o kısa an için hayat o kadar da zor görünmüyor."

"Müzik mi çalıyorsun?"

"Küçüklüğümden beri var. Bu benim için her zaman bir çıkış noktası olmuştur. Ben

Yaşlandıkça hayatımda yapmak istediğim şeyin bu olduğuna karar verdim. Gösterişli bir şey değil. Çoğu gece yirmiden az kişiye çalıyorum, bunların yarısı ayrıldıklarında kendi isimlerini bile hatırlayamıyor, ama mesele bu değil. Mesele şu ki, oynayabiliyorum. Sevdiğim işi yapabiliyorum.

Yaşamak. Şöhrete ve zenginliğe ihtiyacım yok. Sadece bir gitara ve sahneye ihtiyacım var. Bu benim için yeterli."

"Şehirde oynar mısın?"

"Evet. Bu şehirde çalınabilecek hemen her barda çaldım, çoğunda da birden fazla kez. Hala ne zaman sahneye çıksam heyecanlanıyorum. sahnede de. Orada daha önce kaç kez çaldığımın ya da beni dinlemek için ne kadar az insanın orada olduğunun bir önemi yok. Her seferinde ilk kez."

"Keşke benim de olsaydı. Yapmak için doğduğumu bildiğim tek şey. Hayatımda ne yapacağımı hiç bilemedim. Çoğunu karanlıkta dolaşarak geçirmişim gibi hissediyorum." Bunu söylediği anda geri almak istediğini anlayabiliyorum. İtirafında çok savunmasız bir şey var ve bunu tamamen yabancı birine söylemesi de cabası.

"Bir şeyler olmalı. Gençken yapmayı hayal ettiğin bir şey?"

"Şey, *bir* şey vardı. Ama çok aptalca." "Neymiş o?"

"Önemli bir şey değil."

"ama. Neredeyse tüm hayat hikâyemi anlattım," diye şaka yollu abartıyorum.

Uzun bir iç çeker.

"Küçükken dansçı olmak isterdim. Daha spesifik olmak gerekirse bir balerin. Biliyorum, ne kadar orijinal değil, değil mi?" Gözlerini deviriyor.

"Sevdiğiniz bir şeyi yapmanın orijinal olmayan hiçbir yanı yok. Çünkü Bunu kendiniz için yaptığınız ve sizi mutlu etmesinden başka bir nedeni olmadığı sürece. Yani, ben bir müzisyenim, ama. Bu kadar klişe bir şey olamaz."

"Her neyse." Başını sallar.

"Peki hiç denedin mi? Baleyi yani?"

"Annemin derslere verecek parası yoktu, çok da önemli değildi. Hiçbir zaman balerin olmak için yaratılmamıştım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Balerinler uzun, ince ve mükemmeldir. İki sol ayağı olan kısa ve kıvrımlı değil."

"Bilmiyorum; seni bir tütü içinde dönerken görmek için iyi para öderdim."
Sırıtiyorum, gözlerimin onu boydan boya gezmesine izin veriyorum.

Finley o nadir güzelliklerden biri. Ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünen türden. Farkında bile olmadan odadaki diğer tüm kadınların spot ışıklarını çalan türden.

Koyu renk saçlı. Yoğun yeşil gözler. Dolgun dudaklar. O her seviyede bir gösteri durdurucu. Yani, tek bir bakışıyla beni ele geçirdi.

"Tam bir erkek ." Gözlerini deviriyor.

"Ama yine de doğru." Kıkırdıyorum. "Peki, ne iş yapıyorsun? Yani, nerede çalışıyorsun?"

"Burada ve orada."

"Burada ve orada mı?" Ona meraklı bir bakış attım.

"Chicago'ya geldiğimden beri pek çok şeyle uğraştım." "Şimdi ilgimi çekti."

"Çok heyecanlanma." Başını sallıyor, omuz koyu renk saçları sallanıyor.
"Garsonluk. Bu tür şeyler.

Göz alıcı bir şey olmadığı kesin."

"Garsonluk yapabilen ve insanları öldürmeyen biri için söylenecek çok şey var."

"Bir şekilde hayatımı dürüstçe kazanmalıyım."

"Öyle yapıyorsun." Biramı geri veriyorum.

"Ve dans kariyerim beri." Sinsice sırıtıyor.

"Bilemiyorum. Belki de senin için hâlâ umut vardır." Biramı barın üzerine koydum. "Neden bana bazı hareketlerini göstermiyorsun?"
Bulunduğumuz yerden birkaç metre ötedeki boş dans pistini işaret ediyorum.

Oturuyorum.

"Hareket etmediğimden oldukça eminim." Başını sallıyor.

"Eminim kendine değerden daha iyisindir."

"Belki de bana çok fazla kredi veriyorsun. Beni tanıımıyorsun.

İki sol ayağım olduğunu söylediğimde şaka

yapmıyorum." Ayağa kalkıp ona elimi uzattım.

"Ne yapıyorsun?" Uzattığım elime ve sonra tekrar yüzüme bakıyor,
yavaşça pembe bir renk yüzüne yayılıyor
Yanaklar.

"Blöfünü görüyorum." Başımı dans pistine doğru eğerek gülümsüyorum.

"Oh hayır. Seninle oraya gitmemin imkanı yok." Başını sallıyor.

"Hadi ama, biraz yaşa." Gözleri benimkilere kayıyor, yüz hatlarında tam olarak belirleyemediğim bir şey geçiyor.

Kısa bir süre elime baktıktan sonra onu ayağa kaldırmama ve bardan uzaklaştırmama izin verdi.

Küçük dans pistinin ortasına geldiğimizde, "Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanmıyorum," diyor.

Elimi kalçasına atıp diğer elimi sırtına dolayarak onu kendime çektiğimde yanaklarındaki pembelik geri geliyor. Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırması gerekiyor, benden 15 santim daha kısa duruyor.

"Hey, Lucy," diye sesleniyorum Finley'nin başının üzerinden bara doğru. "Müziğin aç. Ve bana yavaş bir şeyler çal, olur mu?"

"Çünkü çalışmaya çalışmıyorum," diye bağılıyor ve başını bana doğru sallıyor. Kollarımdaki güzelliğe bakmadan önce, nasıl olsa yapacağını bildiğim için ona bir gülümseme ve göz kırpma işareti yapıyorum.

"Blöfümü gördüğünü sanmıştım. Herkes slow dans edebilir." Finley bakışlarını bana diyor ve gülme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum.

Çok tatlı görünen biri için, bu kızın bana bokumu söylemekten çekinmediğini çok çabuk öğreniyorum.

"Herkes değil." Sırıyorum ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu kendime doğru çekiyorum. Bal ve vanilyanın tatlı kokusu Duyularımı istila ediyor ve durup sarhoş edici kokuyu içime çekiyorum.

Birkaç dakika sonra müzik başlıyor ve Van Morrison'ın "Into the Mystic" şarkısının açılış akorlarına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Lucy'nin bu şarkıyı seçeceğini bilmeliydim. İyi bir Van Morrison şarkısı için enayi olduğumu biliyor.

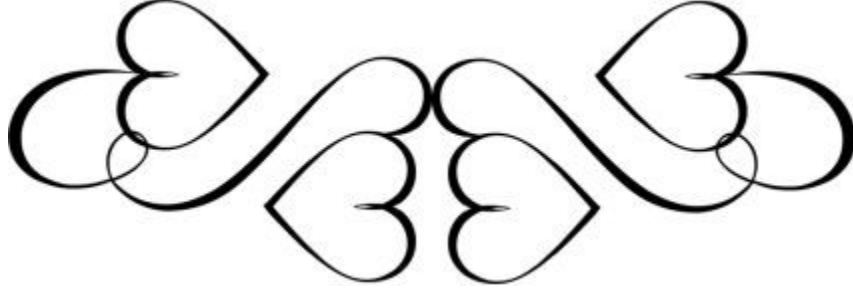
Yüzümü Finley'nin başının yan tarafına yaslayarak hareket etmeye başlıyorum, şarkının temposundan çok daha yavaş sallanıyorum, ki zaten çok da hızlı değil.

Kucağımda eridi ve bana yol gösterdi, gülerek
Geri çekilip onu kollarıma almadan önce biraz döndürüyorum. Yemin
ederim onun gülüşü dünyadaki en inanılmaz sestir.
Dünya.

Finley gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Sadece birkaç dakikalık kısa bir
sohbetten sonra beni tamamen kendine aşık eden biri. Onda ne
olduğunu bilmiyorum. Onu bu kadar çekici yapan şey ne?
sayısız diğerlerinden farklı. Ama bildiğim bir şey var - bunu öğrenmeyi
planladığımdan eminim.

Üçüncü Bölüm

Finley

Abel'in bizi dans pistine taşımasına izin verdim. Bir şarkı ikiye dönüşüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan üçüncüsü çalmaya başlıyor.

Tamamen kendi alanımın dışındayım. Daha önce hiç böyle dans etmemiştim.

Özellikle de Abel gibi biriyle. A

Otuz dakika içinde bana bu günün ağırlığını neredeyse unutturan adam. *Neredeyse.*

Düşünce hala orada elbette. Endişe ve kaygı. Göğsümde sıkıca toplanmış ve kıpırdamayı reddediyor. Ama zihnim ona odaklandım. Kokusuna, bana karşı hissettiği duyguya, yüzünü saçlarıma bastırmasına ve daha yeni tanışmış olmamıza rağmen sanki onun için dünyadaki en değerli şeymişim gibi bana sarılmasına.

"Ne olursa olsun," diyor Abel üçüncü şarkı nakarata girerken hafifçe geri çekilerek. "Bence sen çok iyi bir dansçısın." Bana gülümsüyor.

"Yavaş daireler çizerek yürümenin dans emin değilim ama kabul ediyorum." Kendimi gülümserken buluyorum ve uzun zamandır ilk kez ciddi olduğumu hissediyorum.

Hayatım boyunca pek çok gülümsemeye zorlandım, pek çok şeyde numara yaptım. Hareketlerimin içimde hissettiklerimle örtüştüğünü hissetmek ferahlatıcı bir duygu.

"Ayağıma basmadın, o da var." Sırıttıyor. "Bana karşı yumuşak davranıyorsun. "Bana karşı yumuşak davranıyorsun. gerçekten iyi bir adam ol."

"Neyin aksine, iyi bir adam olmamanın mı?" Sırıttıyor.

"İyi bir adam gibi davranan bir pislik," diyorum ona açıkça.

"Peki, teşekkür ederim. Sanırım. Biliyor musun, bana iyi bir adam diyen ilk kız olabilirsin."

"Belki de bu size etrafınızdaki kızlar hakkında bir şeyler söylemeli."

Bir dakika boyunca bunun üzerinde düşünüyor, yüz hatlarında bir yumuşaklık dolaşıyor. "Biliyor musun, belki de haklısın."

"Biliyorum, öyleyim."

"Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Beni tanıımıyorsun bile." Sözleri şakacı.

"Hayır, ama eğer daha önce sana asılan kız bir gösterge ise, açık sözlülüğümü bağışla, ama en iyisine sahip değilsin. kadın cinsiyetindeki zevk."

"Bir de beni izlemediğini ," diye takılıyor.

"Ben değildim. Fark edildiğinden emin olmak için bir gösteri yapması benim suçum değil."

"Bilgin olsun, hoşlandığım türden bir kız değil." Uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum, tüm vücudum o küçük, masum hareketin etkilerini hissediyor.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Peki ne tür kızlardan hoşlanırsın?" Cevabı gerçekten bilmek istediğimden emin olmadan soruyorum.

"Kim olduğunu bilen bir kız."

"Kim olduklarını gerçekten bilen var mı?" Ben tartışıyorum.

"Bazıları diğerlerinden daha fazla." Sırıttıyor. "Örneğin seni ele alalım. Kendinden biraz emin olmasan da bana ne istediğini bilen bir kız gibi görünüyorsun."

"Böyle düşünmene sevindim." Beni tamamen yanlış anladığını düşünerek ona inanmayan bir bakış attım.

"Kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi bilen ama, kusura bakmayın ama, tam önünde dururken uzanıp onu almaktan korkan bir kız."

"Benim hakkımda çok Şey biliyormuŐ gibi davranıyorsun ama aslında çok yanılıyorsun." Duraklıyorum, onun inanılmaz gözlerinin derinliklerinde odağımı kaybetmemeye çalışıyorum. "Kim olduğuma dair en ufak bir fikrim yok. Bırak

tek başıma ne istediğimi biliyorum. Sadece kendi ayaklarımların üzerinde durmaya ve dolaşan insan sürüsü tarafından ezilmemeye çalışıyorum."

"O zaman bana bir Şey söyle." enemi yukarı kaldırıyor, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum. "Eğer senin hakkında hiçbir Şey bilmiyorsam, neden seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Belki de hayalperest olduğun içindir," diye takılıyorum.

"Ya da belki de seni, senin kendini gördüğünden daha net gördüğüm içindir."

"Beni bu kadar net görüyor musun?" Meydan okuyorum. "O zaman bana başka ne gördüğünü söyle."

Uzun bir süre bana bakıyor, düşünüyor. "Kendi güzelliğinin farkında olmayan birini görüyorum."

"Yüzeysel." Başımı sallıyorum. "Tekrar dene."

"Sert eleştirmen." Kıkırdıyor. "Peki, şuna ne dersin? Zor bir çocukluk geçirdin ve ailene karşı çok fazla kızgınlık taşıyorsun, ancak duygularını nasıl bölümlere ayıracağını tam olarak bilmiyorsun."

Duraklıyor, tepkimi okuyor. Bir Şey ona doğru yolda olduğunu söylüyor olmalı ki hızla devam etti: "Sorunlarınla uğraşmak yerine, eline geçen ilk fırsatta katın ve yeni bir hayat umdun.

Başla. İnanılmaz derecede zekisin, ama kendini beğenmiş bir şekilde değil. Çok nemsiyorsun. Bazen çok fazla, bu da itiraf etmek istediğinden çok daha fazla kez istismar edilmene yol açtı."

şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorum ve beni nasıl bu kadar doğru anladığını merak ediyorum.

"Yaklaştım mı?" Sırıtıyor, tepkime bakarak sadece yakın olduğunu değil, aynı zamanda beni o kadar net bir şekilde saptadığını biliyor ki korkmalı mıyım yoksa eğlenmeli miyim emin değilim.

"Benim sıram." Odak noktasını kendimden uzaklaştırmak için sorudan kaçınıyorum.

"Elinden geleni yap." Gülümsemesi genişler.

"Şımarık zengin çocuğu. Beş kardeşin en küçüğü. Farklı olduğunu kanıtlamak istiyorsun, bu yüzden kendini öne çıkardın, asla bilinen yolu takip etmedin. Sana ne olduğunu önemseyen bir ailenin sevgisine sahipsin ama nedense bunun için onlara kızıyorsun. Onların düşündüğünden daha fazlası olduğunu kanıtlamak için yanıp tutuşuyorsun ve olduğun kişi olmaktan mutlu olsan da, onların kabulü senin üzerinde itiraf edemeyeceğin kadar ağır bir yük oluşturuyor."

Gülümsemesi duraksıyor. "Lütfen bana o kadar şeffaf olmadığımı söyle."

"Gerçekten." Hareket etmeyi bırakıyorum. "Çılgınca bir bulundum."

"Çılgınca bir tahmin için oldukça iyi." Başını sallıyor, onun gülümseme tekrar yerine oturdu. "Buradan çıkmaya ne dersin?" Sorusunun ani olması beni şaşırtmalıydı ama nedense şaşırtmadı.

"Ve ne yapacaksın?"

"Bir fikrim var. Ama bana güvenmek zorundasınız." "Alınma ama seninle daha yeni tanıştık."

"Doğru. Ama dürüst olmak gerekirse seninle daha yeni tanıştım ve şansımı denemek istiyorum." Gülümsemesi genişliyor ve o lanet gamzesi ortaya çıkıyor. "Kaybedecek neyin var ki?"

Bu bardan onunla ayrılmanın neden kötü bir fikir olduğunu sıralamak için ağzımı açıyorum, ama sonra durumumun gerçekliği yüzüme bir balyoz gibi çarpıyor ve aniden bu nedenler anlamsız bahanelerden başka bir şey değil.

Kanser. Kanser. Kanser. Tek bir kelime kulakları sağır edecek kadar yüksek ama yine de hiç ses çıkarmıyor.

"Ne dersin, *sadece* Finley? Bir macera yaşamak ister misin?"

"Sanırım bu *maceradan* ne kastettiğine bağlı."

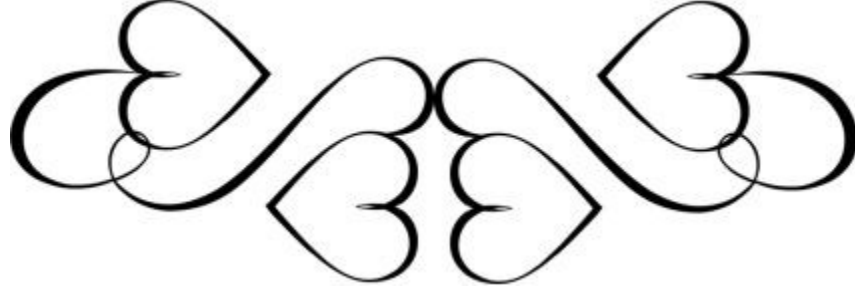
"Bakalım gece bizi nereye götürecektir." Beni tutmayı bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Var mısın?" Bana elini uzattı.

Kaybedecek bir şeyim olmadığını fark etmeden önce uzun bir süre teklifini düşündüm.

"Ben de ," diyerek elimi onun elinin içine koyuyorum.

Dördüncü Bölüm

Finley

"Burası çok soğuk." Kollarımı kavuşturuyorum, ellerimi montumun kollarının dışına sürterek ısınmaya çalışıyorum.

"Chicago'ya hoş geldiniz," diye alay ediyor Abel. "Yılın bu zamanında sıcaklığın hiç de fena olduğunu sanmıyorum."

"Bu benim Chicago'daki ilk kışım değil," diyorum sivri bir bakışla. "Ama yine de soğuk."

"Bu bir şey değil."

"Senin için belki, ama benim için bu dondurucu," diye kekeliyorum, dişlerim hafifçe takırdıyor.

"Bu senin içindeki Carolinalı. Alışman birkaç yılını alacak." "Bunu tüm hayatı boyunca burada yaşamış biri söylüyor. Nasıl olur da alışmamın ne kadar süreceğini biliyor musun?"

"Burada büyüdüğümü hiç söylemedim." Bana baktı.

"Oh, sadece tahmin ettim."

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Şehrin yaklaşık on beş dakika dışında büyüdüm."

"Tam bir velet," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Neredeyse vardık mı? Yürüme kararımızdan pişmanlık duymaya başlıyorum."

"Araba almak para israfı olurdu. Neredeyse geldik."

"Peki tam olarak nereye varmak üzereyiz?" Bizi nereye götürdüğü konusunda hâlâ bir fikrim yok.

". " Bir kolunu omzuma atıp beni yanına çekmeden önce bana sırtıyor.

Eylemin hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum, oysa gerçekte vücuduma bambaşka bir ürperti gönderiyor.

"Beni karanlık bir sokağa mı götürüyorsun?" Ona verdiğim tepkiyi gizlemeye çalışarak kalçamı onunkine çarpıyorum.

"*Senden* mi?" Gülüyor, sesi içini gümbürdetiyor. "Eminim tek istediğim *senden kurtulmak* olsaydı bunu beş blok önce yapardım."

"Belki de sadece acı çekmemi izlemek hoşuna gidiyordur," diye .

"Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama seni başından savmaya çalışmıyorum. Ve," diye duraklıyor, bakışları önümüzü tarıyor.

"Fark etmediysen söyleyeyim, neredeyse yalnız değiliz."

"Sanırım beni yakaladınız," diyorum, kalabalık yürüyüş yoluna bakarak.

"Ayrıca, buradayız," diye duyurduktan birkaç saniye sonra beni *House of Blues'un* tam karşısında bir durağa çekti.

"House of Blues?" Soruyorum.

"Çevredeki en iyi konser salonlarından biri. Burada pek çok harika grup çaldı. En sevdiğim yerlerden biri. Hiç gittin mi?" Kolunu omzumdan indirdi ve bana doğru döndü.

"Yapmadım." Başımı sallıyorum. "Bu gece kim oynuyor? Tanıdığım biri var mı?"

"Sanırım bu ne tür müzikten bağlı." "Ne tür müzikten hoşlandığımı tahmin et," diye meydan okuyorum.

"Hmm." Bana bakarken dramatik bir şekilde çenesine vuruyor. "Ben babamla gidiyorum."

"Yanlış." Başımı sallıyorum.

"Ülke mi?" diye tekrar tahmin eder. "Hayır."

"Rock?"

"Gittikçe ısınıyorsun." Ağzımı ele geçirmekle tehdit eden gülünç gülümsemeyi engellemek için alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum

Şu anda ne kadar tatlı görüldüğüne. "Bağımsız alternatif benim favorim."

"Dostum, çok yanlış ." Başını sallıyor. "Ama tesadüfe bakın ki bu gecenin assolisti en iyi Alternatif gruplarından biri, en azından benim görüşüme göre."

"Kim o?"

"Sıradanlıktan başka bir şey değil."

"Kapa çenenii!" Neredeyse ciyaklıyordum. "Anladığım kadarıyla onaylıyorsun?"

"Onaylamak mı? Aman Tanrım, onlara bayılıyorum!"

"O zaman sanırım iyi iş çıkardım." Kendinden memnun görünüyor.

"Onları gerçekten görecek miyiz?" "Onları gerçekten görecek miyiz?"

Heyecan.

"Öyleyiz," diye onaylıyor. "Yani, eğer istersen."

"İstiyorum," diye çok hızlı cevap veriyorum.

"O zaman biz de öyle yapıyoruz."

"Bekle, bilete ihtiyacımız yok mu? Bu gösterinin biletleri tükenmiş olamaz."

"Öyle, ama şanslısın ki bilete ihtiyacımız yok." Göz kırpmıyor.

"Gerekmiyor mu?" Açıklamasını bekleyerek soruyorum.

"Müzik seçiminde bu kadar yanıldığıma hâlâ inanamıyorum. Senin pop tarzında bir kız olduğundan emindim."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sevmediğim bir müzik tarzı bulmakta zorlanırsınız."

"Caz mı?" Kaşlarını çatdı.

"Tamam, sözümü geri alıyorum." Kıkırdıyorum.

Tek kelime etmeden uzun bir süre bana bakıyor ve kendimi mahcup hissetmeme neden oluyor.

"Ne?" Onun bakışları altında midemin bulandığını hissederek soruyorum.

"Çok sevimlisin," diyor ve elinin tersini soğuk yanağımdan aşağı doğru hafifçe kaydırıyor. "Hadi gel, seni içeride." Dönüyor ve daha önce yüzlerce kez el ele tutuşmuşuz gibi elini benimkinin içine kaydırıyor. İçimdeki kelebek sürüsünü itmeye çalışıyorum. Parmakları sıktığında midemi ele geçiriyor ama görmezden gelmek imkansız.

Beni de yanına çekerek bizi hızlıca vale şeritlerinden geçirip girişe doğru götürüyor. Mekâna girmek için bekleyen insanların oluşturduğu sırayı geçtikten sonra, kenarda durmuş, insanlar içeri girerken biletlerin taranmasını izleyen orta yaşlı bir güvenlik görevlisine yaklaşıyor.

"Abel." Bizi görür görmez gülümsüyor. "Bir büyü oldu." Görevini bırakıp uzanıyor ve Abel'in elini sıkıyor. "Nasılsın?"

"İyi gidiyor." Abel elini bırakır ve bir adım geri çekilir. "Peki ya sen? Caroline nasıl?"

"gibi çılgın." Kendi kendine kıkırdıyor.

"İşte bu yüzden onu seviyorsun," diye araya giriyor Abel.

"Tanrı olsun, ama bu doğru." Adamın gözleri bana kaydı. "Peki burada kim var?"

"Joe, bu Finley."

"Merhaba Bayan Finley." Bana dişlek bir sırıtış attı. "Merhaba."

Kibarca gülümsedim.

"Siz ikiniz içeri girseniz iyi olur. Gösteri yakında başlıyor." Kenara çekilip geçmemizi işaret ederken dikkati Abel'a dönüyor.

Abel'a sorgulayan bir bakış attım.

"Teşekkürler, Joe. Sonra görüşürüz."

Abel beni güvenlik görevlisinin yanından geçirip mekanın içine soktukten sonra ana konser salonuna açılan bir koridora yönlendiriyor.

Birkaç kişi sahnenin etrafında toplanmaya başlamıştı bile. "Tamam, demek güvenlik görevlisiyle ilk isim bazındasınız.

ve bizi biletleri tükenmiş bir gösteriye sokmak için bilete ihtiyacın yoktu. Bana söylemediğin şey ne?"

"İnsanları tanımanın avantajları." Göz kırparak odanın etrafını işaret ediyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Altın rengi vurgulara ve eklektik dekora bakarak inanılmaz mekana göz gezdiriyorum.

Gözlerim odayı tararken gülümseyerek, "Bu harika," diyorum.

"Öyle, değil mi?" Etrafımda dolanıyor ve hızlıca paltomu çıkarmama yardım ettikten sonra koluna doluyor. "Ben gidip

Ceketler . İçecek bir şey ister misin?" "Tabii." Başımı salladım.

"Özel bir şey var mı?"

"Şaşırt beni." Omuz silkiyorum.

". " Bana o inanılmaz tek gamzeli gülümsemesini gösterdi uzaklaşmadan önce. Kendimi başka tarafa bakmaya zorlamadan önce bakışlarımı muhtemelen kabul edilebilir olandan daha uzun süre onun arka tarafında tutuyorum.

Sahneye yaklaşırken arkama dönüp bakıyorum, iki balkon salonun arka tarafını sarıyor.

Kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum ama garip bir şekilde bu beni rahatlatıyor. Bir şeyi sadece istediğim için yapmak ve nedenini ya da sonrasında ne olacağını fazla düşünmemek iyi hissettiriyor.

Hayatımı bu noktaya kadar nasıl yaşadığımdan çok farklı. Kanser olduğumu yeni öğrendiğim için mi yoksa Abel yüzünden mi bilmiyorum ama birdenbire her şey farklı hissettirmeye başladı. Ve garip bir şekilde, bahse girerim ki ikincisi. Çünkü evet, hasta olduğumu biliyorum ama sanırım içten içe hala her şeyi inkar ediyorum. Gerçek gibi görünmüyor. Yani, kendimi iyi hissediyorum. Kendimi tamamen normal hissederken nasıl ölüyor olabilirim?

"Selam." Abel belirdiğinde hafifçe sıcıyorum, bir elinde meyveli görünümlü bir kokteyl, diğerinde bir bira.

"Selam." Gülümsüyorum, bana uzattığı içkiyi alıyorum. "Teşekkür ederim." İçindekileri incelemek için bardağı kaldırıyorum. "Nedir bu?"

"Blue Hawaiian," dedi bana, içkiyi göstererek. "Ufkunu genişletmen gerektiğini düşündüm."

"Şimdi mi?" Sırıyorum, pipeti dudaklarımın arasına bastırıyorum Uzun bir yudum almadan önce, tatlılık dilime çarptığı anda mırıldanıyorum.

"İyi mi?"

"Lezzetli." Heyecanla başımı salladım.

"Bir dahaki sefere Long Island denemelisin. Eminim onları çok seversin."

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" Şakacı bir zekayla.

"İnsan sadece umut edebilir." Gülüyor, sesi göğsünde gümbürdüyor.

Sesin nabzımı hızlandırmasını görmezden geliyorum ve bir içki daha alıyorum.

"Peki, bu gece buraya nasıl girdik, gerçekten?" Elimle işaret ediyorum.

"Burada birkaç kez oynadım." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Ben senin barlarda çaldığını sanıyordum."

"Sadece barlarda çaldığımı hiç söylemedim. Sen öyle sandın. Şehirdeki her barda çaldığımı söyledim. House of Blues da buna dahil. Kardeşimin arkadaşlarından biri işletiyor. Ne zaman benim tarzıma uygun bir grup olsa, genellikle beni ayarlar ve eğer yer varsa konserin açılışını yapmama izin verir. Bazı grupların iki açılış grubu oluyor.

Diğerlerinde bir tane var ve bu olduğunda kulüp diğer yer için yerel grupları işe alıyor. Ben de genellikle bu noktada devreye giriyorum."

"Bu gerçekten harika. Pek çok ünlü müzisyenle tanıştın mı?" "Ben de payıma düşeni aldım." Bira şişesini dudaklarına bastırıyor ve bir içki alır.

"Hepsi pislik mi?"

"Aslında tam tersine. Çoğu oldukça ayakları yere basan insanlar. Beni yanlış anlamayın, kesinlikle birkaç tane o kadar da iyi olmayan var. Ancak çoğu gerçekten iyi insanlar ve sadece yapmayı sevdikleri şeyi yapıyorlar.

Müzik çal. Bir dahaki açılışıma gelmen gerekecek. Seni sahne arkasına götürebilirim."

"Çok isterdim," diyorum, muhtemelen bu şansı asla elde edemeyeceğimi bilmek içimi bir hüznün dalgasıyla kaplıyor.

Neden onunla şimdi tanışmak zorundaydım? Her şey bu kadar belirsizken? Bir yıl önce neredeydi? Ya da altı ay önce? Hissettiğim duyguların yüzeye sızmasına izin vermemeye çalışıyorum ama görünüşe göre yüzümde aynı şekilde görünüyor.

"İyi misin?" Abel kaşlarını çatarak soruyor.

"Evet. Tabii ki." Gülümsemeye zorluyorum ve pipeti dudaklarıma götürüyorum.

Onunla unutmak ne kadar kolay. Ne kadar zahmetsiz. Bana gülümsediğinde sanki dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor. Ama bu durumumun gerçekliğini değiştirmiyor. Aksine daha da gerçekçi kılıyor. Çünkü bana asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlatıyor.

Göğsümü bir mengene gibi kavrayan panik ve korkuya teslim olmak çok kolay olurdu. Kendimi bırakıp dağılmak çok kolay olurdu. Ama bu ne işe yarar ki? En azından burada Abel ile birlikte olduğum için kalan az zamanımın tadını çıkarabiliyorum.

Hayatta kalabilirsin... kafamın içindeki küçük ses bana bunu hatırlatıyor. Ve evet, yüzde otuzluk bir şansım olsa da - ve istiyorum ki o yüzde otuza dünyadaki her şeyden daha çok inanıyor -

gerçek hala yüzde yetmiş ihtimalle olmayacağım. Kötümser bir insan değilim ama gerçekçiyim. Ve gerçekçi olarak bunun dünyadaki son gecelerimden biri olabileceğini biliyorum. Ve bunu yaşamaktan başka bir şey yaparak geçirmek isteyeceğim son şey.

Abel bir şeyler söylemeye başlıyor ama cep telefonum omzuma asılı küçük el çantamın içinde vızıldayınca kelimeler dudaklarında canlanıyor. Hemen ona uzandım.

Ekranda kız kardeşimin adını gördüğümde kalbim hızlanıyor. Bütün akşam korkudan onu aramaktan kaçındım.

Sadece sesimden bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir.

Yarın. Yarın ona her şeyi anlatacağım. Ama bu gece için şunu istiyorum. Hayatımı on dokuz yaşında normal bir kız gibi yaşamak istiyorum. Gülmek ve dans etmek istiyorum. Gözlerinde kaybolmak istiyorum

inanılmaz bir adam duruyor. Bu gece unutmak istiyorum.

"Buna cevap verecek misin?" Ben uzun ekrana bakarken Abel soruyor.

"Kız kardeşim arıyor," diyerek zili susturuyorum. "Onu sonra ararım." Telefonum cevapsız çağrı sinyali verene kadar bekliyorum, sonra tekrar Çanta.

Etrafıma bakındım birkaç kişinin daha etrafımızda duruyordu. Bir dakika önce boş olan mekân, bir dakika sonra yüzlerce insanla dolup taşıyordu ve her nasılsa bu benim radarıma bile girmemişti. Sonra tekrar, Pek bir şey olmadı. Abel başka bir şeye odaklanmak için çok dikkat dağıtıcı, çok tüketici.

"Gösteri başlamak üzere gibi görünüyor," diyor Abel bana, ışıklar sönerken sahnenin sağını işaret ederek. Birkaç saniye içinde grup sahneye çıkıyor ve herkes ön tarafa doğru akın ederken kalabalıkta ani bir değişim yaşanıyor. "Yaklaşmak ister misin?"

"Henüz değil. Sanırım şimdilik burada eğlenmeyi tercih edeceğim," diyorum, sahneyi oldukça iyi görebildiğimi hissederek.

"İyi seçim. Yaklaştığınızda görmek zorlaşıyor zaten. Özellikle de senin boyunda biri için."

"Boyum mu?" Sırıttıyorum.

"Demek istediğim, çok uzun değilsiniz. Tam karşınızda sizden daha uzun insanlar durduğunda görmek zorlaşabilir."

"Yani bana kısa mı diyorsun?" Onunla dalga geçtiğimi bildiğini söyleyebilsem de kırılmış gibi yapıyorum.

"Dikey meydan okumayı mı tercih edersin?" Bakışlarımı ona diktiğimde gülüyor.

"Az önce bunu söylememişsin gibi davranacağım." Saçlarımı bir omzumun üzerinden savurup bakışlarımı ileriye çeviriyorum. "Kim bu adamlar?" Açılış gösterisinin kim olduğunu sormak aklıma gelmemişti.

"Yaramaz Su."

"Yaramaz Su?" Dudaklarımdan süzülen gülümsemeye karşı koyamayarak kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Bu komik mi?" Eğlenmiş görünüyor.

"Sadece bana bir filmi hatırlatıyor."

"Ne filmi?"

"Bilirsiniz, dünya size bir Jeffery verdiğinde, tüylü duvarı okşayın."

"Onu Yunan'a götürün." Bilerek gülümsüyor.

"Evet." Başımı salladım, neden bahsettiğimi tam olarak bilmesinden etkilenmiştim.

hakkında. "Sadece bir yudum yaramaz su," diyorum en iyi Russell Brand sesimle.

"Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun?" Sesini, devasa sesten yükselen açılış gitar rifflerinin üzerine yükseltiyor. sahneyi çevreleyen hoparlörler.

"Bunu iltifat olarak söylediğini farz edeceğim."

"Evet, öyle." Şarkıcı açılış mırıldandıktan sonra bile gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Başka tarafa bakmalıyım. Bu odadaki diğer herkes gibi benim de sahneye bakmam gerekiyor ama . Etrafımızdaki hava çatırdıyor ve patlıyor ve kısa bir an için sanki sadece ikimiz varmışız gibi Odadaki insanlar.

Abel dönüyor, beni göğsüne doğru çekmeden önce bir kolunu belime doluyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak eğiliyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, *sadece* Finley," diyor, nefesinin boynumun kenarındaki hissi tenimin İğnelenmek. "Şu anda seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi söylesem korkar mısın?" Beni ölçmek için yeterince geri çekiliyor.

tepki verdiğinde, bakışları gözlerime geri dönmeden önce ağzıma düşüyor. Vücudumdaki her bir tüy diken diken oluyor ve barda yanıma oturduğu andan beri midemde uçuşan kelebek sürüsü her yöne doğru dönerek uçmama saniyeler kalmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Hiç düşünmeden boştaki elimi uzatıp boynunun arkasına doladım ve yüzünü kendime yaklaştırdım.

Bu benim karakterime tamamen aykırı. Ben her zaman utangaç, geri kafalı bir kız oldum. Hiçbir zaman yeterince iyi olmadığını düşünen, bu nedenle de her zaman her şeyi yapabilecek özgüvenden yoksun olan kişi. Fakat

Abel beni farklı hissettiriyor. Bana bakıyor ve birdenbire artık o korkmuş küçük kız değilim. Kendimi güçlü ve güzel hissediyorum. Tüm hayatımı peşinde koşarak geçirdiğim bir his.

Yüzü eğiliyor ve ben nefesimi tutarak dudakları dudaklarıma değene kadar geçen her acı verici yavaş saniyeyi bekliyorum. Ve nihayet dokunduklarında, nihayet ağzının yumuşaklığını benimkine bastırılmış olarak hissettiğimde,

Hiçbir şey beni buna eşlik eden enerji dalgasına hazırlayamazdı.

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor. Ellerim titriyor ve dizlerim . Hissedeceğimi düşündüğüm her duyguyu hissediyorum. Ancak bu beklediğimden çok daha yoğun ve nasıl işleyeceğimi .

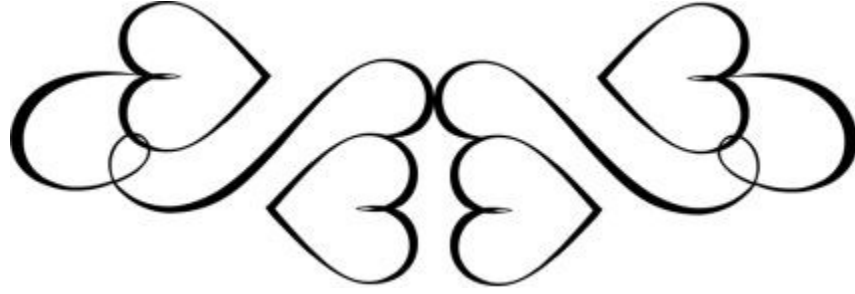
Dili ağzımın içine dalmadan önce alt dudağım boyunca kaydırdığında, tamamen farklı bir his beni ele geçiriyor, içimi sıkıyor ve içten dışa doğru ısıtıyor.

Abel sadece iyi öpüşen biri değil. O inanılmaz bir öpücü. Sert ama nazik. Tatlı ama talepkar. İtme ve çekmenin mükemmel bir kombinasyonu ve yemin ederim *her yerde* hissediyorum.

Dakikalar mı geçiyor, saniyeler mi bilmiyorum. Tek bildiğim, geri çekildiğinde ve o inanılmaz gözler benimkilerle buluştuğunda, gidici olduğum.

Beşinci Bölüm

Abel

Gözlerimi ondan alamıyorum. Grup yanıyor. Gösteri Elektrik. Yine de görebildiğim tek şey o. Sallanıyor ve her şarkıya eşlik ediyordu. Ona çıkacak grubun kim olduğunu söylediğimde ve onları beğendiğini söylediğinde, ne kadar Yaklaşık bir saat önce sahneye çıkana kadar onları çok sevmişti.

Çalmaya başladıklarında gözlerinin parlaması ve dudaklarına yayılan gülümseme büyüleyiciydi. O zaman da ona bakmaktan kendimi alamamıştım, şimdi de alamıyorum.

Kesinlikle sarhoş edici. Tadının nasıl olduğunu bildiğimden beri daha da fazla. Bana karşı nasıl hissettiğini. Vücudunun dokunuşum altında nasıl titrediğini. Onu bütün gece öpebilirim ve bundan asla yorulmam. Bu kızla bütün gece yapabileceğim ve asla bıkmayacağım pek çok şey olduğunu söyleyebilirim.

Bu gecenin nasıl geçmesi gerektiğini düşünmeden edemiyorum ve bu hiçbir yerde yakın bile değildi. Hayır, milyon kat daha iyiydi.

Finley ile tanışmamış olsaydım, kendimi hangi ruh bulduğuma bağlı olarak muhtemelen Heather'ın ya da Amber'ın evinde olurdum. İkisi de bana Finley'nin hissettirdiklerinin bir gramını bile hissettiremezdi ve ben onunla henüz yüzeyi bile çizemedim.

Tüm hayatım boyunca aradığım ve asla bulamadığım bir ışıkla beni kör ediyor. Fiziksel

Cazibe inkar edilemez ama bu sadece fiziksel olmaktan çok daha derin. Sanki bu geceye kadar özlediğimi bile bilmediğim bir parçamı bulmuş gibiyim.

Baktığımı hissediyor ve iri yeşil gözlerini bana çeviriyor, bakışlarımla karşılaştığında gülümsemesi daha da genişliyor.

Hay .

Keskin bir nefes çekiyorum, eğilip onu tekrar öpme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum ama onu çok sert, çok hızlı itmek de istemiyorum.

Ben her zaman önce atlayan, sonra soru soran bir adam oldum, Bu da itiraf etmek istemediğim kadar çok kez başıma bela oldu. Ve onu korkutup kaçırma ve bir daha asla görememe düşüncesi, onu sadece birkaç *saatliğine* tanıdıktan sonra beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor.

"Bakmayı kes," ve bana bilmiş bir bakış atıyor.

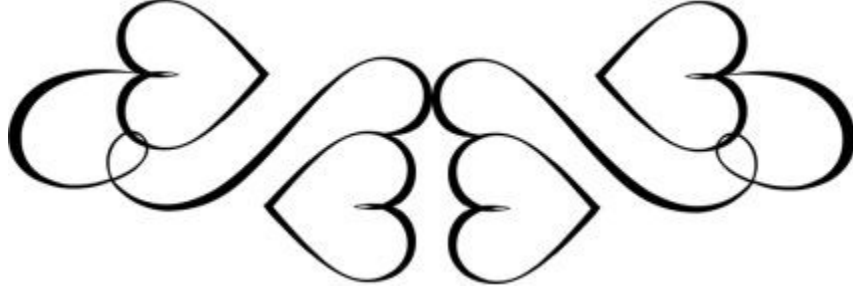
Eğiliyorum ve burnumu boynunun kıvrımında gezdiriyorum. "Elimde değil," diyorum ona, dudaklarım kulağının hemen dibinde duruyor.

Vücudu dokunuşumla titriyor ve bu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Bu kız bana ne yapıyor?

Altıncı Bölüm

Finley

Bana bakışı kendimi çırılçıplak hissettiriyor. Sanki o Gözlerinin tek bir hareketiyle her yerimi görebiliyor. Birinin sizi ilk kez görebildiğini hissetmek tedirgin edici ama bir o kadar da ferahlatıcı. Yani, seni *gerçekten* görmek.

Sanki hayatım boyunca görünmezmişim gibi. Şimdiye kadar.

"Peki karar nedir?" Abel sırtımı ön tarafına çekiyor, ön kolu göğsümün üst kısmına bastırırken büyük bir grup insanın yanımızdan geçmesine izin veriyor.

Konser birkaç dakika önce sona erdi ve bazı insanlar hala etrafta durup konuşurken, çoğu kapıya doğru çılgınca bir koşu yapmaya başladı.

"İnanılmazlardı," diyorum, bana sarılmasını bıraktığında dönüyorum. "Gelmiş en iyi ilk konserdi."

"Bu senin ilk konserin miydi?" Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Öyleydi." *İlk ve muhtemelen son*, diye hatırlatıyor kafamın içindeki ses midemin dönmesine neden oldu.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Yarın olacaklarla başa çıkabilirim. Bu gece Abel ile bu anı yaşamak istiyorum. Mükemmel bir an. Denesem bile hayal edemeyeceğim bir an.

"Keşke bunu bilseydim." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve kapıya doğru ilerlerken beni de yanına çekiyor.

"Hiçbir şeyi değıştirmezd, değıl mı?" Soruyorum. "Sanırım değıştirmezd," diye itiraf ediyor, birleşen ellerimizi kaldırıp hafif bir

benimkinin arkasına bir öpücük kondurdu.

Kalbim göğsümün içinde dönüyor.

Çıkışta vestiyerde duruyoruz ve Abel kendi başına kaymadan önce ceketimi giymeme yardım ediyor. Yemin ederim, tam onu çözdüğümü sandığım anda bana başka bir falsolu top atıyor.

Boğucu gülümsemesi ve yatak odası gözleriyle oyuncu diye bağıyor. Ama

Sonra en beklenmedik ve tatlı şeyleri yapıyor; ceketimi giymeme yardım etmek, kapıyı benim için açık tutmak ve şövalyeliğin hala çok canlı olduğu eski bir filmin parçasıymışız gibi elimin arkasını öpmek gibi. Peki ya bana baktığında? Tanrım, bunun bana hissettirdiklerini anlatmaya başlayamam bile.

Bunu parçalara ayırmak ve incelemek için yıllarımı harcayabilirim o zaman bile bir cevabım olacağını sanmıyorum. Sanki içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Çünkü Abel gibi adamlar sadece kurguda var. Ama o burada ve gerçek ve bunun çılgınca bir rüya olmadığından emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum.

"Yani sadece Finley." Bana doğru dönmeden önce soğuk gece havasına adım atmamızı bekliyor.

"Ee," diye nefes veriyorum, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak. "Sırada ne var?" "Yani benden hâlâ bıkmadın mı?" diye takılıyor.

"Pek sayılmaz." Burnumu şakacı bir şekilde kırıştırıyorum. "Başka sürprizlerin var mı? Söylemeliyim, bunu aşmak zor olacak." Az önce çıktığımız binaya doğru elimle işaret ediyorum.

"Birkaç fikrim olabilir." Göz kırıyor ve beni parlak sarı bir taksinin durduğu kaldırıma doğru çekiyor. "Araban seni bekliyor." Sırıtarak arka kapıyı açtı.

"Taksi çağırmak için ne zaman vaktin oldu?" Arka koltuğa tırmanırken ona sorgulayan bir bakış attım.

Yanıma sokulup kapıyı kapatıyor ve ben daha fazla soğukta durmak zorunda olmadığım için şükrediyorum. İki dakikadan az bir süre geçti ve şimdiden parmak uçlarım uyuştı.

"Sen banyodayken yaptım. Yürümek istemezsin diye düşündüm."

"İyi karar." Gülümsüyorum, o aynısını yaparken ben de emniyet kemerimi takıyorum. "Bir sonraki durağımızda yemek yeme şansımız var mı?" Midem yüksek sesle homurdandığında ekliyorum.

Yüzündeki espriye bakarak onun da duyduğuna bahse girerim.

"Acıktık, değil mi?"

"Açlıktan ölüyorum aslında," diye itiraf ediyorum, daha önce yediğim çörek dışında mideme su ve üç şekerli kokteylden başka bir şey koymadığımı fark ediyorum.

"Burger nasıl ?"

"Cennet gibi," diye inliyorum, midem yine homurdanıyor.

"Şehrin diğer tarafında Chicago'nun en iyi burgerlerini yapan bir yer biliyorum."

"Jefferson's derseni seni bu arabadan atarım," diye uyarıyorum. "Kız kardeşim oraya yemin ediyor ama ben oraya para ödemeyi O kadar bile iyi olmayan bir hamburger için yirmi dolar." "Jefferson's kesinlikle abartılıyor," diye katılıyor. "Benim gittiğim yer Jefferson'inkini utandırıyor."

Dikkatini, saçları seyrelmiş ve sağ kulak memesinde küçük bir çivi olan yaşlı bir adam olan şoföre çeviriyor. "Bizi 81st ve Vine'a götürebilir misin?"

"81st ve Vine'da ne var?" Şehri, oranın nerede olduğunu bile bilecek kadar iyi tanımadığım için soruyorum.

." Göz kırıyor.

"Bunu çok yapar mısın?" Ona doğru kayıyorum, ellerimi kucağımda birbirine düğümlüyorum.

"Ne yapmak?"

"İnsanları bekletmek, bir sonraki hamleni tahmin etmeye çalışmalarını sağlamak?" Bir an düşündükten sonra hafif bir kahkaha attı.

"Biliyor musun, bildiğimi söyleyemem." "O zaman sadece ben mi?" Şakacı bir şekilde ofluyorum.

"Sadece sen." Eğilip bacağımı tam dizimin üstünden sıkıyor ve sıçramama neden oluyor.

Gülerek eline vurdum.

"Ne ." Dilimi ona doğru uzattım.

"Hayır, ne şanslıyım." Elimi tutuyor, koltuğa geri yaslanmadan önce parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırıyor.

Sonraki on dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz. Bakışlarımı pencereden dışarıya çevirip şehrin renkli camdan geçişini izliyorum ama Abel'in gözleri bende kalıyor. Onun bana baktığını anlamak için ona bakmama gerek yok.

bana bakıyor. Bakışlarını tenimde sıcak bir dağlama demiri gibi hissedebiliyorum.

"," diye anons ediyor Abel, şoför köhne bir lokantaya benzeyen bir yerin önündeki kaldırıma yanaştığında.

"Öyle miyiz?" Penceresinden dışarı bakmak için öne doğru eğilerek soruyorum. "İnan bana, pek bir şey gibi görünmeyebilir ama Jack'in Yeri en iyi yemeklere sahiptir.

Şehirde."

"Sanırım sana güvenmek zorundayım." Emniyet kemerimi çözdüm.

"Sanırım öyle olacak." O da aynısını yapıyor ve dışarı kaymadan birkaç saniye önce arka kapıyı iterek açıyor.

Kendi kapımı kullanmak yerine, uzun bank koltuğuna geçip doğrudan Abel'in arkasından çıkıyorum ve yaparken onun erkeksi kokusunu alıyorum. Bu koku kolonya, çamaşır deterjanı ve Abel'a özgü bir şey. Ve kısa sürede dünyadaki en sevdiğim koku haline geldi.

Şoföre biraz para verdikten sonra Abel kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beni köhne mekâna götürüyor. Neon tabelanın üstünde *Jack's Diner 24 Saat Açık* yazıyor ama ışıkların sadece yarısı çalışıyor, bu yüzden daha çok *Jac iner pe 24 H us* gibi görünüyor.

İçeri girdiğimizde kapının üstündeki zil çalıyor, geldiğimizi haber veriyor ve gözlerimin küçük restoranı taramasına izin veriyorum. Oda uzun ve dar ve bana evimin av tüfeği tarzını hatırlatıyor.

Arkadaşım Sabrina, biz çocukken orada yaşıyordu. Restoranın bir tarafında beş, diğer tarafında beş kabin var, hepsi de Pencereler boyunca düz bir sıra halinde dizilmiş.

Bir kabinde genç bir çift ve diğer kabinde yaşlı bir çift dışında

Bar alanında oturan beyefendi, restoran tamamen Boş, Ocak ayının ortasında rastgele bir Salı günü gece yarısına yakın olduğu bu beni şaşırtmadı.

"gel." Abel elimi tutuyor ve beni en sağ köşedeki kabine götürüyor, içeri girmeden önce oturmamı bekliyor

Paltomu çıkarıp yanıma koyuyorum ve Abel'e baktığımda onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum. Gözlerimin onun geniş omuzlarında gezinmesine engel olamıyorum, sonunda gözlerim onunkilere ulaşıyor. yüz.

"Tamam, beni buraya getirdin. Şimdi ne olacak?" Masanın altında sinirli bir şekilde ellerimi ovuşturuyorum.

"Şimdi yemek yiyoruz." Bana gülümsüyor, duvarın yanında duran ve içinde birkaç menüyle birlikte menülerin de bulunduğu küçük bir kutuya uzanıyor.

çeşniler. Önümdeki plastik menülerden birini kaydırırken, garsonumuz yaklaştığında sadece aşağıya baktım.

"İşte uzun zamandır görmediğim bir yüz." Başımı kaldırdığımda orta yaşlı kadının bakışlarının Habil'e kilitlendiğini, yorgun görünen yüzünde geniş bir gülümseme olduğunu görüyorum.

"Merhaba, Claudia." Abel onun gülümsemesine karşılık veriyor. "?"

"Bilirsin işte." Omuz silkiyor. "Hayatı yaşıyorum." Lokantanın etrafını işaret ediyor.

"Bu kadar geç gelmeni beklemiyordum," diyor ona.

"Üçüncü vardiyadaki garsonumuz işi bıraktı."

"Jack'i evde tek başına mı bıraktın?" Sesinde biraz mizah var.

"Hayır, o da burada. Aşçımız da iptal etti."

"Gerçekten daha güvenilir personel bulmanız gerekiyor. Biliyorsun, sen ve Jack yirmi dört saatlik bir lokantayı tek başınıza işletemezsiniz. Başka şeylere de zaman ayırmalısınız, ne bileyim, *uyumak* gibi."

"Öldüğümde uyuyacağım." Elini umursamazca sallıyor. "Ee, en büyük kardeşin nasıl? Kendine iyi davranıyor mu? California?"

"Adam'ı bilirsin." Kıkırdıyor. "Başka bir şey yapamaz."

Tahmin etmem gerekirse, sesinde hafif bir kızgınlık sezdiğimi söyleyebilirim ama yüz ifadesinden böyle bir şey anlaşılmıyor. Görünüşe göre

rahat ve mutlu, kibarca sohbet ederek

Onu ve kardeşlerinden en az birini tanıdığı belli olan biri. "şu araştırma projesi üzerinde mi çalışıyor? Hiç duymadım.

Annenle konuşalı yıllar olmuş gibi geliyor."

"Bildiğim kadarıyla." Abel'in bakışları benimkilere kayıyor ve kadının masamıza yaklaştığından beri ilk kez bana bakmasına neden oluyor.

"Oh, ne kadar . Merhaba canım, ben Claudia, Abel'in teyzesiyim." Bana elini uzattı ve ben de elini tutup hafifçe sıktım.

"Finley," diye cevap veriyorum, Abel'in bunun bir aile tanışması olduğundan bahsetmemesi beni biraz şaşırtıyor.

"Finley. Ne kadar güzel bir isim." Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Finley'e Jack'in Chicago'daki en iyi hamburgerleri yaptığını anlatıyordum."

"En iyisi oldukları için mi yoksa bedava oldukları için mi?" Teyzesi ona bilmiş bir bakış atar.

"İkisini de söylersem bana ödetir misin?" diye şaka yapıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Kollarını önünde kavuşturarak ona sivri bir bakış atıyor.

"Bu durumda, iki hamburger ve iki patates kızartması alacağız." Ona sırtlıyor.

"Ve içmek için?"

"Benim için su," diyor iki çift göz bana gelmeden önce. "Su benim için de iyi."

"İki su, hamburger ve patates kızartması. geliyor." Hızla dönüyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

"Bana teyzenin burada çalıştığını söylememiştin. Buranın sahibi o mu?" Konuşmalarından edindiğim bilgilere dayanarak bir tahminde bulunuyorum.

". Jack Amca ve onun var."

"Daha önce gerçekten çalışan bir kat sahibiyle tanıştığımı sanmıyorum," diyorum.

Tecrübelerime göre, şirket sahipleri nadiren ofisten ayrılıyor ve genellikle o gün için ilk ayrılan oluyorlar.

"O ve Jack Amca günde on iki saat, haftada altı ila yedi gün çalışıyorlar. Bazen daha fazla. Kendimi bildim bileli çalışıyorlar.

Annem hep derdi ki, o kadar adamı işe alacak paraları olmadığı için.

Çok insan var ama bana sorarsanız burayı seviyorlar. Hiç çocuk sahibi olamadılar, bu yüzden burası onların bebeği oldu."

"Sanırım bunu anlıyorum." Claudia sularımızla yeniden ortaya çıktığında konuşmayı kesiyorum.

"Bu arada size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Sanırım iyiyiz." Abel, mutfığa geri dönmeden önce bir kez başını sallayan teyzesine gülümsüyor.

"Gerçekten iyi birine benziyor."

"O en iyisi. Birden fazla kez keşke kız kardeşi yerine onu anne olarak alsaydım diye düşündüm."

"Bu söylediğin korkunç bir şey," diye alaycı bir şekilde azarladım.

"Belki öyle, ama Claudia ve Jack de benim gibiler. Ailenin kara koyunu. Diğer tüm kardeşleri daha büyük ve daha iyi şeylere doğru ilerlerken, Claudia her zaman kalbinin sesini dinledi ve kalbi

Jack Amca. Büyük evlere ya da pahalı arabalara ihtiyaçları yoktu. Sadece birbirlerine ve sevdikleri şeyi yapmaya ihtiyaçları vardı. Ben her zaman Bunun için onları kıskandım."

"Bana aileden bahset," diye soruyorum, konuyu açmak ve daha fazlasını öğrenmek için iyi bir zaman olduğunu düşünerek karşımda oturan adam hakkında. Onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissetsem de benim için hala çok yabancı olan bir adam.

"anlatacak pek bir şey yok. Annem avukat. Babam bir cerrah. İyi insanlar, biraz yargılayıcılar ama genel olarak iyi kalpliler. Gerçi onlar mükemmellik bekleyen ebeveynler ve ben hiçbir zaman mükemmel olamadım. Hem de hiç."

"Sanırım onların mükemmel tanımı ile benim tanımım Farklı baktığımız bir şey," diyorum, kelimeleri geri almayı bile düşünemediğim dudaklarımdan dökülüyorlar.

"Benim mükemmel olduğumu düşündüğünü mü söylüyorsun?" Gülümsemesi yerine kayıyor ve gamzesinin patlamasına neden oluyor. Kalbim hızla hızlanıyor
Görüş.

"Kafana girmesine izin verme." Kabinde arkama yaslanıp ellerimi masanın üzerinde birbirine düğümlüyorum. "Sadece söylüyorum, ben Senin gibi bir oğulları olduğu için şanslı olduklarını ."

"Keşke. Kardeşlerim bu konuda işleri oldukça zorlaştırdı."

"Bana onlardan bahset."

"Adam Kaliforniya'da. O da babamız gibi bir doktor. Şu anda dünyanın çehresini değiştirebilecek bir araştırma üzerinde çalışıyor. Bildiğimiz kadarıyla tıp, ya da en azından babamızın söylediği bu. Alex bir mühendis ve olabildiğince zeki. Evli ve ilk çocuğu yolda. Aaron New York Üniversitesi'ne gitti ve şimdi ülkenin en iyi bilgisayar yazılım firmalarından birinde çalışıyor. Andrew ise hukuk fakültesinin son döneminde. Çünkü biliyorsunuz, en azından bir çocuk annemin izinden gitmeliydi." İç çekiyor. "Bir de ben varım. Üniversiteye gitmeyen tek çocuk benim. Gerçek bir kariyeri olmayan tek çocuk. Her yönüyle bir hayal kırıklığı."

"Bunlar ailenin sözleri mi yoksa senin mi?" Sormadan edemiyorum.

"İnanın bana, sadece benim değil. Ailemin evindeki bir aile yemeğine katıldığınızda, dışarıdaki garip adamın kim olduğu inanılmaz derecede netleşecektir."

"Sanırım dışarıda kalan tek adam olmak dünyadaki en kötü şey değil. Hiç ailem olmamasından iyidir."

"Nankörlük etmek istemem. Onlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Bazen bu beni üzüyor. Keşke onlar da benim mutluluğumdan mutlu olabilseler."

"Belki de öyledir." Omuz silkiyorum. "Belki de bunu gösterme konusunda gerçekten baktandılar."

"Belki," diye hafif bir kıkırdamayla kabul ediyor. "Peki ya sen? Bana ailenden bahset."

"Zaten yaptım sayılır," diye hatırlatıyorum ona.

"Pek sayılmaz. Tek bildiğim, seninle aynı evi paylaşan bir kız kardeşin var.

seninle aynı baba. Ve sen onunla hiç tanışmadın. Peki ya annen?"

"Peki ya o?" Duygularımı yüzeyin altında saklı tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Annem konusu olduğunda çok karışık duygular yaşıyorum.

"Bana ondan bahset."

"Sana ne söyleyebileceğimi gerçekten bilmiyorum." Alt dudağımı kemiriyorum, ona geldiğimi söylersem hakkımda ne düşüneceğinden korkuyorum.

"Bana doğruyu söyle."

"Şey, gerçek şu ki... Karmaşık." Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için duraksıyorum, böylece tam bir pislik gibi görünmeyeceğim. "Annem bir

Bağımlı. Çoğunlukla eroin. Hayatımın yarısını arkadaşlarımın kanepelerinde ve arabamızın arkasında yaşayarak geçirdim. Diğer yarısı da koruyucu aileden koruyucu aileye dolaşıyordu. Bir an önce evlatlık alınabileceğim günü iple çekiordum.

Güney Carolina'dan defolup gitmek ve asla arkana bakmamak. Claire Benim için zamanlama daha mükemmel olamazdı. Lise mezuniyetimden bir hafta sonra, adıma ne kadar az şey varsa topladım, ki bunlar çoğunlukla bir taneye sığdırabildiğim kadar kitaptan oluşuyordu ve Claire'in bana gönderdiği otobüs biletini aldım. Greyhound'a bindim ve bir daha arkama bakmadım. Bir buçuk yıldır annemi ne gördüm ne de onunla konuştum. Tek bildiğim öldüğü."

"Kahretsin, Finley. Çok özür dilerim." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Nasıl ?" Bakışlarıyla karşılaştığımda orada acıma duygusu bulmaktan nefret ediyorum. Bana hissetmesini istediğim son şey acımak. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Sanki bir çeşit kurbanmışım gibi."

"Seni bir kurban olarak görmüyorum, Finley. Seni hayatta kalan biri olarak görüyorum."

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ama onları aşağı itmeyi başarıyorum. Hikayemi çok fazla insanla paylaşmadım ama paylaştığımda da genelde hep aynı tepkiyle karşılaşıyorum. Hiç kimse Bu şekilde büyüdüğüm için ne kazandığımı kabul ettim. Abel dışında kimse.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ciddiyim." Başparmağını parmak eklemlerimin arkasında gezdiriyor, Bu küçük, masum jest bana muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla şey hissettirdi. "Peki ya kız kardeşin? Bana ondan bahset."

"Claire. İnanılmaz biri. Dürüst olmak gerekirse, nerede olurdum bilmiyorum

Onsuz. O çok daha farklı büyüdü. Zengin ya da fakir anlamında değil, daha çok annesinin başı dik olması ve her zaman Claire'i ilk sıraya koyması anlamında. Çok fazla şeyle büyümedi ama sevgiyle büyüdü. Ve bana sorarsanız, gerçekten ihtiyacınız olan tek şey bu. Bilmek için Dünya sizin etrafınızda dönmüyor olabilir ama birilerinin dünyası dönüyor. Yıllarımı birileri için bir şey ifade etmeyi dileyerek geçirdim." Duruyorum. Daha fazlasını söylememek için kendimi zor tuttum. "Özür dilerim, havayı bozmak istememiştim." Başımı sallıyorum, bakışlarıyla buluşmakta zorlanıyorum.

"Üzülme. Bu senin kim olduğunun bir parçası ve senin hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Peki neden?"

"Çünkü Finley, sanırım şimdiye kadar tanıdığım en ilgi çekici insansın."

"Kendimi böyle tanımlamazdım ama teşekkürler, sanırım."

"Seni o kadar uzun zamandır tanımıyor olabilirim," diye söze başladı.

"Beş saat falan dene." Barın üzerinde asılı duran küçük saate bakıyorum.

"Tamam." Kıkırdıyor. "Seni sadece beş saattir tanıyor olabilirim ama bu beş saat içinde çok önemli bir şey öğrendim."

"Neymiş o?"

"Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Sen Özünde sen varsın ve ben bunu açıklayamayacağım bir şekilde ."

"Beş saat," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayatımın en güzel beş saatiydi."

Bakışlarımız kilitleniyor ve o masmavi gözlerinin ardında bana bu gecenin daha bitmediğini söyleyen bir şey var. Midemi bulandıran ve kalbimi yerinden fırlayacakmış gibi çarptıran bir şey.

Göğüs. Şu anda ikimizin de aynı şeyi düşündüğünden ama ikimizin de bu düşünceleri dile getirmek istemediğinden emin olmamı sağlayan bir şey.

"İki çizburger ve iki patates kızartması." İkimiz de zıplıyoruz, Claudia birdenbire ortaya çıkıp, elimi bırakıyor.

Her birimizin önünde bir tabak. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" Önce toparlanıp cevap veriyorum: "Hayır, bu mükemmel.

Teşekkür ."

"Siz ikiniz keyfinize bakın." Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce gülümsüyor.

"Hazır mısın?"

"Neye hazırsın?" diye soruyorum, yüzündeki eğlenceli ifadeyi gördüğümde konuşmamızın ağırlığı bir anda buharlaşıyor.

"Hayatınızın en iyi burgerine hazır olun tabii ki." Bana da aynısını yapmamı işaret etmeden önce sandviçini aldı.

"Seni uyarmalıyım, burgerlerim konusunda çok seçiciyimdir," diye takılıyorum.

"Sadece ye." Sandviçinden büyük bir parçayı tek lokmada koparmadan önce gülüyor.

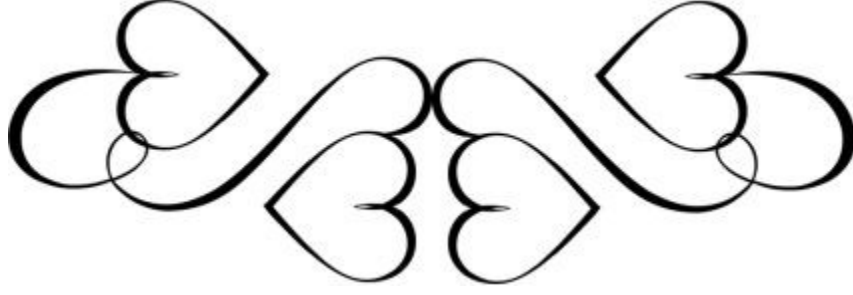
"Tamam," diyorum şakacı bir tavırla, kendi sandviçimi alıp dudaklarıma götürmeden önce. Dişlerimi geçirmeden önce nefis kokan burgerden bir nefes alıyorum.

Ve eğer haklı değilse lanet olsun. Dilime değdiği anda bunun çok uzun zamandır, belki de hiç tatmadığım en iyi şey olduğuna emin oluyorum.

Gözlerim ağzına kayıyor ve düşünmeden edemiyorum, *tamam, belki de ikinci en iyisi.*

Yedinci Bölüm

Abel

"O kadar doluyum ki patlayabilirim." Finley kabine geri yaslanıyor, elleri ince karnında geziniyor. "Neden bana bu kadar çok yedirdin?" diye şakacı bir şekilde sızlanıyor.

"Milkshake'lerin senin fikrin olduğuna eminim," diye hatırlatıyorum ona.

"Sen beş dakika ne kadar harika olduklarını anlattıktan sonra nasıl karşı koyabilirdim ki? Ayrıca, kaba görünmek istemedim.

Jack bana bir tane teklif ettiğinde."

Amcam da Finley'e benim kadar düşkün görünüyordu. yemeğimizin yarısında merhaba demek için dışarı çıktı. Claudia, hiç şüphesiz, içeri girdiğimizi gördüğü anda mutfakta ona tüm detayları anlatıyordu. Buraya sık sık birini getirmiyorum, özellikle de Kızım. Burası her zaman benim güvenli alanım oldu ve bu nedenle onu hayatımın diğer yönlerinden ayrı tutmaya çalışıyorum. Dünyanın geri kalanı dağılıyormuş gibi hissettiğimde gelebileceğim tek yer burası. Çocukluğumdan beri böyleydi.

"Sanırım bu biraz abartılı olabilir," diye sırtarak cevap veriyorum. "Ve reddetmek kabalık olmazdı. Ama abartıldığı kadar varlar, değil mi?"

"Aman Tanrım, ve çok daha fazlası." O inliyor ve ben kot pantolonumun katı sınırları altında seğirdiğimi hissediyorum.

Bu kız beni delirtiyor ve bunun farkında bile değil. Birden fazla kez onu House of'un tuvaletine çekmek istedim.

Blues ve onunla yoluma devam etmek. Bu kabinde onun karşısında otururken ben de birkaç kez aynı şeyi düşündüm. Nasıl yapamazdım?

Ama Finley banyoda seks yapacak türden bir kız değil. O gerçek bir şey. Eve götürdüğünüz ve veda etmek zorunda kalmamak için sabah uyandığınızda hala orada olması için dua ettiğiniz türden bir kadın. Finley sonsuza dek kalacak tiplerden.

Bunu düşünmek bile çılgınca geliyor. Onu sadece birkaç saattir tanıyorum ve şimdiden geleceğimizi planlıyorum. Elimde değil. Bana baktığında, başka biriyle hiç hissetmediğim bir şekilde kendimi evimde hissediyorum.

daha önce.

Elbette, uzun soluklu olabileceğini düşündüğüm birkaç ilişkim oldu ama hiçbirisi bu kadar doğru ya da bu kadar yoğun hissettirmemişti. Sanki görünmez bir güç bizi birbirimize itiyor ve biz bunu durduracak güçte değiliz.

Finley esnemesini bastırmak için elini ağzına götürüyor. "Özür dilerim." Başını iki yana sallıyor. "Birdenbire çok yoruldum. Sanırım yemek komasına gireceğim."

"Jack'in burgerleri sana bunu yapar. İstersen bir araba çağırabilirim ve seni eve bırakabiliriz. Saat epey geç oldu."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Kaşlarını çatıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Yapmak istediğim son şey onu eve götürmek ama aynı zamanda geceyi bitirmeye hazırsa bencilce onu dışarıda tutmak da istemiyorum.

"Hiç şansım yok. Sadece bu centilmenlik olayını deniyorum." Ona ukala bir gülümseme veriyorum. "Nasılım?"

"Eh, biraz çalışman gerekebilir. Ama denediğin için aferin sana." Kıkırdıyor, bunu yaparken omuzları aşağı yukarı hareket ediyor.

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum," diye başlıyorum.

Ama ben devam edemeden sözümü kesti, "Eve gitmek istemiyorum."

"Tamam." Dudaklarımdan dökülmek üzere olan gülümsemeye karşı koymaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Ona tamamen aşık olduğumu zaten bilmiyorsa, şimdi anlamamasına imkan yok.

"Tamam," diye tekrarlıyor.

"O zaman nereye gidelim?"

"Tüm harika fikirlere sahip olanın sen olduğunu sanıyordum." Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

Bir an bunun üzerinde düşündüm ve mükemmel yeri bildiğime karar verdim. "Aklımda bir yer olabilir."

"O zaman neyi bekliyoruz?" diye soruyor ve kabinden hızla kaymadan önce ceketini koltuğun üzerinden alıyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye soruyor ben hâlâ yerimden kıpırdamayınca.

"Acelen mi var?" Yüzümde alaycı bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Zaman garanti değildir. Elimize geçen azıcık zamanı da boşa harcamaya gerek yok."

Yüzünden bir şey geçiyor, doğru olmayan bir şey
Ama ben bunu anlamaya vakit bulamadan o da gitti, yerini rahat bir gülümseme aldı. "Geliyor musun, musun?"

Kıkırdıyorum, kabinden çıkarken ceketimi alıyorum.

"Peki, bu sefer nereye gittiğimizi biliyor muyum?" diye soruyor, teyzem ve eniştemle vedalaştıktan sonra lokantadan çıkarken beni takip ederek.

"Hayır."

"Ama yürüyoruz?" diye tahmin ediyor, etrafına bakarak.

"Uzak değil. Söz veriyorum." Uzanıp elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından öyle kolaylıkla geçiriyorum ki bunu daha önce milyonlarca kez yaptığımı sanırsınız.

Hiçbir zaman pek eli olan biri olmadım. Kahretsin, hiçbir zaman gizlice girip çıkmadığım bir PDA'ya sahip olmadım.

bir yerde hızlı bir seks için. Ama Finley ile farklı hissediyorum. Ona dokunabildiğim kadar dokunmak istiyorum, ne olursa .

"Yani tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?" Finley aramızda birkaç dakikalık bir sessizlik geçtikten sonra soruyor.

"Doğma büyüme." Başımı salladım.

"Eminim lisedeyken çok popülerdin." Bana bakıyor ve yemin ederim dizlerimin bağı çözülüyor.

Bu gece benim neyim var böyle?

"Sanırım öyle de denebilir."

"Dur tahmin edeyim." Eldivenli parmağını çenesine vuruyor, kafasında düşünüyormuş gibi yapıyor. "Futbol takımının kaptanı, balo kralı ve eğer bir iddiaya girmem gerekirse, bahse girerim ki okulda ceketle dolaşan baş amigo kızla çıkmışsındır."

"Letterman ceketimin içinde mi?" Bir kahkaha attım. "Hangi çağda yaşıyorsun sen?"

"Ne? Bunlar bir şey değil mi?" Eğlenceli bir şekilde kafası karışmış görünüyor. "Buralarda ." Başımı sallıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

dudaklarımdaki gülümsemeyi sil.

"Tamam, ceketini iptal et. Diğer her şeyde nasıldım?" "Şey, futbol oynamadım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyor. "Bunu bildiğime eminim sanıyordum."

"Ben daha çok bir basketbol adamıydım."

"Basketbol takımının kaptanı mıydın?"

"Bir kaptanımız var mıydı bilmiyorum. Biz sadece bir takımdık. Ama evet, bir kaptana yakın olduğumu söyleyebilirim."

"Yeterince yakın." Omzuyla beni dürttü. "Balo kralı mı?" "Mezuniyet balosu."

"Tabii ki öyleydin." İç çekiyor. "Peki ya lisedeki kız arkadaşın?"

"Hangisi?"

"Senin biraz çapkın olduğundan şüphelenmiştim ama nazik olmaya çalışıyordum."

"Ben bir oyuncu değildim. Sadece seçeneklerimi keşfetmek istedim." "Bir oyuncu da böyle bir , değil mi?"

"Peki, tamam. Belki biraz ünüm vardı. Ama artık o adam değilim," diye ekliyorum, muhtemelen içimi görebileceğini bilerek.

"Tabii ki değilsin." Gülümsüyor.

"Sadece doğru kadının çıkmasını bekliyordum." "Öyle mi?"

"Belki de seni bekliyordum." Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz bir kahkaha patlatıyor, nefesi etrafımızdaki soğuk havayı buğulandırıyor.

"Lütfen bana bu cümleye kaç kadını inandırdığını söyle."

"Bilemem, hiç kullanmadım," diyorum ona dürüstçe.

"Bunu arka cebine koy, çünkü bu kesinlikle saklanacak bir şey."

"Hayır, bence bu hayatta bir kez söylenecek bir söz."

"Ve devam ediyor," diyor kendi kendine, hâlâ gülerek.

"Bilirsiniz, sizden hoşlandığını söylemeye çalışan bir adama gülmek ego için gerçekten zor bir şeydir."

"Benden , değil mi?" Yürürken ayaklarına bakıyor.

"Sanırım bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettim, değil mi?"

"Sanırım." Bana utangaç bir gülümseme veriyor ve ben bir kez daha bu kızla başa çıkmaya çalışmak zorunda kalıyorum.

Çekingen ama bir o kadar da maceracı. Dışa dönük ve yine de tatlı bir şekilde utangaç. Bazı şeyleri söylemekte tereddüt ediyor ama sonra hemen ertesi dakika beni dışarı çağırıyor. Yumuşak ama güçlü. Açık ama kesinlikle gardını almış. Mümkün olan her şekilde mükemmel bir çelişki gibi.

"Peki ya sen?" Yanımda sessizliğe gömüldüğünde soruyorum, belli ki sözlerimi düşünüyor.

"Peki ya ben?" diye soruyor, bakışlarımla buluşarak. "Lisede nasıl biriydin?"

"Eminim okulunuzda hep yalnız yemek yiyen çocuklar vardı, koridorlarda başlarını eğerek yürüyorlardı ve temelde herkes tarafından görünmezlerdi?"

Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor. "Şey, o bendim."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Yani, kendine bir baksana. Seninle konuşmak için ayaklarına kapanan erkeklerin olmamasına imkan yok."

"Eski, yırtık pırtık kıyafetlerle okula gitmeyi ve herkesin kasabanın keşlerinden birinin kızı olduğunuzu bilmesini deneyin.

İnanın bana, benimle ilgilenen tek erkek annem gibi kolay biri olduğumu düşünenlerdi."

"Bu berbat. Özür dilerim." Yavaşça nefes alıyorum, çizdiği tabloyu biraz bile hayal edemiyorum.

"Olma. Olan oldu."

"Yani hiç erkek arkadaşın olmadı mı?" Merakla sordum.

"Bir. Dean. Son sınıfta aynı koruyucu ailede kaldığımızda tanıştık. O da benimkine benzer bir geçmişten geliyordu ve biz bu gerçeğe bağlıydı."

"Peki ne oldu?" Konuşmayı kestiğinde sordum.

"Birkaç ay çıktık. Sonunda bulduğumu sanmıştım.

Maskelerin altında saklı bir dünyada gerçek biri. Ama ne yazık ki, maskesi ona daha çok uyuyordu."

"O kadar kötü, ha?" Alnının çatlamasına bakarak soruyorum. "Dene, bekaretimi aldı ve bir hafta sonra onu yakaladım penisi başka bir kızın ağzındayken. Meğer ikimizle de haftalardır görüşüyormuş. Neyse ki, annemle birlikte eve dönmüştüm. O zamanlar bağları koparmak kolaydı ama yine de..." diye duraklıyor. "Acıdı."

"Öyle olduğunu hayal edebiliyorum."

"Olayın gerçekleşmesi iyi oldu. Çok değerli bir ders aldım."

"Ama mı?"

"Ne yaptı?" Sorum karşısında kafası karışmış görünüyor.

"Dersini aldı mı?"

"Neden? Güney Carolina'ya gidip onurumu korumaya hazır mısınız?" diye şaka yapıyor.

"Olabilir. Çok cazip olduğuna eminim."

"Bunu takdir ediyorum ama dürüst olmak gerekirse Dean bana büyük bir iyilik yaptı. Onun sayesinde tek çıkış yolunun ayrılmak olduğunu biliyordum."

"O zaman ona teşekkür etmem gerektiğini mi söylüyorsun?" "O kadar ileri gideceğimden emin değilim."

Hafifçe gülüyor.

"Yani başka kimse yok mu?"

"Hayır. Dean'den sonra tek odağım kaçmak oldu, kalmak için bir neden bulmak değil."

"Chicago'ya geldiğinizden beri kimseyle çıkmadınız mı?"

"Kız kardeşimin birlikte çalıştığı bir adamla bir kez çıktım. Yeterince iyiydi ama kimyamız uyuşmadı."

"Bu mı?"

"Çok etkileyici bir flört geçmişi değil, değil mi?" Sırıttıyor.

"Bilmiyorum. Sanırım hoşuma gitti." Omuz silkiyorum. "Günümüzde ve bu çağda bunu pek sık bulamazsınız."

"Tam olarak neyi bulmak?"

"Yatıp kalkmayan insanlar," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bunu çapkın olduğunu itiraf eden adam söylüyor."

"Önceki açıklamama bakın - sizin gibi insanları çok sık bulamazsınız."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." "Güzel, çünkü öyle demek istedim."

"Yani bu beni daha sonra eve davet etmeyeceğin anlamına mı geliyor?" Gözlerini bana dikerek muzipçe gülümsüyor.

"Ben öyle bir şey demedim." Başımı sallıyorum, o anki Alt dudağını dişlerinin arasında gergin bir şekilde sürüklüyor. "Ama bu arada." Yürümeyi bırakıyorum ve onu aniden kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarımın onun dudaklarına yapışması sadece birkaç saniye sürüyor. Bana karşı mırıldanıyor, kollarını boynumun arkasına dolamak için uzanıyor.

Öpücüğü derinleştiriyorum, onun tadına bakarken boğazımdan kaçan kısık iniltiyi bastıramıyorum. Elleri saçlarıma dalıyor ve beni kendine çekiyor, asi saç tellerini umutsuzca çekiştiriyor.

karanlık bir ara sokağa sokup kendi yoluma gitmemek için tüm irademi kullanıyorum. İşte bu kadar çılgın beni tahrik ediyor. Birini onu istediğim kadar çok istediğim bir zamanı hatırlamıyorum. Vücudum kelimenin tam anlamıyla onun için ağrıyor.

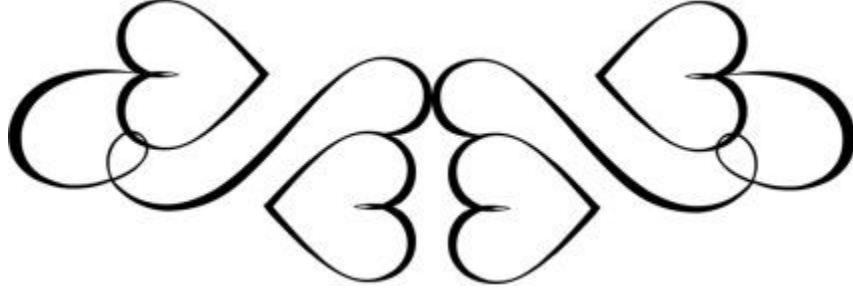
Ve geri çekildiğinde, nefesi daralmış, yanakları soğuktan pembeleşmişken, tamamen farklı bir yanımdan onun için acıyor. Kısa bir süre için ona acımam gerektiğinden emin olmadığım bir parçam.

birlikte geçirdiğimiz zamanın miktarı.

Ama de orada, o kadar belirgin ki, denesem bile inkar sanmıyorum.

Sekizinci Bölüm

Finley

Abel'in öpücüğü elektrik gibi, yarı donmuş uzuvlarıma ısı yayıyor ve beni içten dışa ısıtıyor. Öpüşmeyi asla bırakmak istemiyorum. Onu.

Abel gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Bana dünyanın güneşin değil de benim etrafımda döndüğünü hissettiren biriyle. Kendimi olduğumdan daha fazla hissettiren biri.

"Artık gitmeliyiz." Geri çekildi, bakışları benimkilere kilitlendi. "Burası buz gibi."

"Buranın soğuk olmadığını söylediğini sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona, bizi kaldırımdan aşağıya doğru götürmeye başlarken bir kez daha elini tutuyorum.

"Sözümü geri alıyorum, hava cehennem kadar soğuk." "İnsanlar neden böyle söylüyor?"

"Ne diyeceksin?" Gözlerini yan tarafında hissediyorum ama bakışlarımı ileriye doğru tutuyorum.

"Cehennem kadar soğuk. Cehennem soğuk değildir. Aslında, son baktığımda sonsuz bir ateş çukuru olduğunu gördüm. Peki insanlar neden hep cehennem kadar soğuk diyor?"

"Biliyor musun, hiçbir fikrim yok. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Yani, sanırım cehennem soğuk olabilir. Gerçekte nasıl bilebiliriz ki?"

"Bu da doğru." Sırıttırıyor, benim saçmalamamla eğleniyor.

"Cennet ve cehenneme inanır mısınız?" diye sordum.

"Evet ve hayır."

"Açıkla."

"Bilemiyorum. Yani, inanmamız için yetiştirilmedik mi?" Duraksıyor.

"Cennet ve cehenneme inanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Bildiğimi sanıyordum. Şimdi hiçbir şeyden emin değilim."

"Bu konuşma gerçekten döndü." Gülüyor.

"Sanırım öyleydi," diye kabul ediyorum, bu konuyu neden açtığımdan pek emin değilim. "Peki ne kadar ileride? Artık ayak parmaklarımı hissetmediğimden oldukça eminim." Ayaklarıma bakıyorum.

"Tam şurada." Caddenin karşısında, tam önümüzde duran yüksek tuğla binayı işaret ediyor.

yaya geçidi. İki tarafa da bakıyor ve sonra elimi tutuyor, beni caddenin karşısına geçirmeden önce yaya geçidi işaretini beklemiyor.

"Kırmızı ışıktaki geçmenin bir suç olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Bazen sadece biraz yaşamak gerekir." Dikkatini ileriye çevirmeden önce bana hızlıca gülümsüyor.

"Neredeyiz biz?"

"Benim apartmanım" dedi, ön kapıda durup şifreyi girdikten sonra içeri girdi ve beni içeri çekti. Arkasında.

"Senin dairen mi?" Boğazımda gergin bir düğüm oluşurken boğuluyorum.

Gerçeği söylemek gerekirse, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok, ama bu kesinlikle Abel ile onun dairesinde yalnız kalma düşüncesinin beni korkutmadığı anlamına gelmiyor. Çünkü korkutuyor.

"Sakin ol, gerçek daireme gitmiyoruz." Beni kısa bir koridordan asansörlere doğru çekiyor. "En azından henüz değil," diye ekliyor ve kontrol panelindeki yukarı oka basarken bana göz kırpmıyor.

"O zaman neden buradayız?" İfadesinin son kısmını görmezden gelerek soruyorum.

." Kapılar açılır açılmaz beni asansöre götürdü.

"İşte yine başladın." Asansör kabininin arka duvarına yaslanırken kollarımı önümde kavuşturuyorum.

Abel tırmanmaya başlamadan önce RT etiketli bir düğmeye basıyor. "RT nedir?" Yanımda kaydığı zaman soruyorum.

"Rooftop."

"Çatıya mı çıkıyoruz?" Ona beş tane kafası varmış gibi bakıyorum.

"Amacımızın soğuktan kurtulmak olduğunu unutuyor musun?"

"Sakin ol, kapalı." "Ne?"

"Çatı terası kapalı. Ve ısıtılmalı" diye hemen ekliyor. "Isıtılmalı bir çatı terasınız mı var? Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

vardı."

"Şehirde bunlara sahip olan sadece birkaç bina var. Burayı seçmemin ana nedenlerinden biri de bu. Aslında dışarıda olmadan dışarıda olmak güzel. Özellikle de hava bu gece olduğu kadar soğukken."

"Peki, zor durumdaki bir müzisyenin böyle bir yerde yaşamayı nasıl karşıladığını bana açıklar mısınız?"

"Mücadele ettiğimi hiç söylemedim. Sen öyle sandın." Sırıttıyor.

"Aslında kendim için oldukça iyiyim."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, biraz utanmış hissediyorum.

"Olma. Çoğu insan ailem sayesinde burada yaşayabildiğimi sanıyor ki bu tamamen yanlış değil. Ailem biz daha küçükken hepimiz için tasarruf hesapları açmıştı, kendi başımıza yola çıkmaya başladığımızda bize yardımcı olacak bir şey. O para kesinlikle yardımcı oldu."

"Böyle bir şeyi yapacak kadar önemseyen ebeveynlere sahip olmanız çok güzel."

"Evet, sanırım. Keşke bu kadar çok birlikte gelmeseydi." Asansörün kapıları kayarak açılır ve Abel terasa çıkar,

Beni peşinden gitmem için bıraktı. Hemen çevremizi tarıyorum, buranın ne kadar güzel olduğunu görünce biraz şaşıyorum.

Gerçek bir çatıya çıkmayı bekliyordum. yerine en üst katta olmak gibi, sadece duvarlar ve tavan camdan yapılmış. Birkaç rahat görünümlü açık hava kanepesi ve geniş alana yayılmış sandalyeler. Ve birkaç küçük masa ile

sandalyeler dış duvarlara doğru sıralanmıştır. Telli ışıklar
Üzerimizdeki tavan, alanı mükemmel bir şekilde aydınlatan yumuşak bir
parıltı yayıyor.

"Bu inanılmaz," diyorum, Abel'dan çok kendime.

"Öyle değil mi?" Etrafına bakınıyor. "Akşamları burada genellikle birkaç
kişi olur."

"Nedenini anlayabiliyorum. Elimde olsa burada yaşardım sanırım."

"Açık bir alan da var, böylece hava sıcak olduğunda oturabilirsiniz.
Dışarıda." Dikkatimi tam önümüzde duran kapıya çekiyor. Cam duvarların
ötesine, tüm kapalı alanı saran büyük bir balkona benzeyen şeye
bakıyorum.

İlk fark ettiğim şeyin bu olacağını düşünmenize rağmen manzarayı
hemen fark etmedim bile. uzanan şehrin neredeyse yarısını
görebileceğiniz kadar yüksekteyiz.

"Vay canına," diyorum nefesimin altında, boşluğu geçerken.

"Oldukça şaşırtıcı, ha?" Abel'in yerleştiğini hissettiğimde hafifçe
sırıyorum, kolları çenesinden önce ortamı sarıyor
omzuma yerleşiyor.

"Şehri hiç bu kadar yüksekten görmemiştim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onaylıyorum. "Pek dışarı çıkmıyorum. İş için. Ev.

Tekrarla." "Bu utanç verici. Çok güzel bir şehir ve gezecek çok şey var.
görmek ve yapmak."

Hüzün göğsümü dolduruyor ve yavaşça göz kırpıyorum, hazmetmeye
çalışıyorum

Duygu. Görülecek o kadar çok şey, deneyimlenecek o kadar çok şey,
dünyada yapmak için tüm zamanım olacağını düşündüğüm o kadar çok şey...

Abela baktığımda unutmak çok kolay, ama unutmak gerçeği
değiştirmiyor. Yarın sabah yine kanserle uyanacağım. Yarının son günüm
olup olmayacağını bilmeden uyanacağım. Uyanacağım
Abel'ı bir daha görüp göremeyeceğimi bilmeden.

Bu düşünce beni onun kollarında döndürüyor. Ona - dağınık saçlarına
ve bana bakarak büyüdüğüm okyanus dalgalarının rengini hatırlatan
parlak mavi gözlerine. Her şeyi ona adıyorum
hafızama kazındı. Çenesindeki kesik. Çenesindeki
Gülümsediğinde gamzesinin görüldüğü yanağı. Dolgun dudakları

ve çenesindeki küçük çukur. Gözlerim yüzünde gezinirken zihnim zihinsel enstantaneler çekiyor, onun her santimini içime çekiyorum.

Uzanıp ellerimi onun kirli yanaklarından aşağı kaydırıyorum, saçlarının avuçlarımı gıdıklamasını seviyorum.

Tüm hayatımı bunu arayarak geçirmişim gibi hissediyorum. Abel gibi biri için. Beni hissettiren biri... Canlı.

"Ya hasta olmasaydım?" diye düşünmeden edemiyorum. Ya hasta olmasaydım? Ya bu adama karşı hissettiklerim bu gecenin ötesinde keşfedebileceğim bir şeyse? Ya...

Bakışlarımız kilitleniyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, kalbimin her an göğsümden fırlayacağından oldukça eminim.

"Şu tam olarak ne düşündüğünü söyle bana," diye mırıldanıyorum, ona bakmaya devam ederken ellerim yüzünden düşüyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünüyorum." Dili dışarı fırlıyor, alt dudağının üzerinde öyle bir kayıyor ki ağzını dudaklarımın üzerinde hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Sertçe yutkunuyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu öpme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Bu çok kolay, çok zahmetsiz olurdu ama yine de tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı bir şey beni bunu yapmaktan alıkoyuyor.

Belki de içten içe, başlarsam asla duramayacağımı ve hala bilmek istediğim çok şey olduğunu bildiğim içindir. Sormak istediğim o kadar çok soru var ki.

Kucağından , önünde hasır bir masa bulunan iki kişilik küçük bir kanepeye doğru ilerliyorum. Paltomu çıkarıp kanepenin arkılığına asıyorum ve oturuyorum; paltosunu masaya bırakıp masanın üzerine otururken gözlerim Abel'a kilitleniyor.
yer.

"Demek burada yaşıyorsun?" Elimle etrafı gösteriyorum.

"Şey, burada değil." Gülümsüyor. "Ama bu binada, evet. Benim dairem sadece bir kat aşağıda."

"Bu çok uygun."

"Evet, buraya gelmek istediğimde asansörü beklemek zorunda kalmamam çok güzel." Bana doğru aç yapacak şekilde kayıyor. "Peki ya sen? Nerede yaşıyorsun?"

"Bunu sana söylemeyeceğim. Ya beni takip etmeye karar verirsen?"
Alay ediyorum.

"Yapmayacağıma söz veremem. Ancak, bunu yaparsam çok da umursayacağınızı sanmıyorum."

"Kendinden çok eminsin."

"Bazı şeyleri insan sadece bilir." Sırıttıyor. "Öyle mi?"

"Öyle." Başını sallıyor, belli ki hâlâ soruya cevap vermemi bekliyor.

"Birch'ün orada oturuyorum."

"Hepsi bu mu? Burası güzel bir yerleşim bölgesi. Apartman mı ev mi?"

"Daire."

"Büyük bina mı küçük mü?"

Omuz silkiyorum, cevap vermemeyi seçiyorum.

"ama, bana bundan daha fazlasını vermelisin."

"Hayır, hepsi bu kadar." Dudaklarının arasından geçen şakacı kaşlara gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Peki. Bana söyleme. İhtiyacım olduğunda çok becerikli biri olduğumu göreceksiniz. Sadece seninle karşılaşana kadar bekle. kapının eşiğinde. O zaman kendi gözlerinizle görebilirsiniz."

"Benim evime gelmeni isteyeceğimi nereden biliyorsun? kapının eşiğinde?" Bakışlarımı ona dikiyorum ve sırtmamak için alt dudağımı ağızma götürüyorum.

"Aynı şekilde ben bunu yaptığımda -" uzanıp parmaklarını yanağımda nazikçe kaydırıyor "- senin de bunu yapacağını biliyorum." Bakışları ağızma gidiyor ve ancak o zaman dudaklarımın ayrıldı.

Bilerek gülümsüyor ve elini . "Kendinden gerçekten çok eminsin."

"Sen de söyledin, aslında birkaç kez." Sırıttıyor. "Şey, bu doğru."

"Belki de. Ya da belki de bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordumdur." İkimizin arasında eliyle işaret ediyor.

"Belki de değilsin." Ellerimin kucağımda düğümlendiği yere bakıyorum. "Beni buraya getirdin, şimdi ne olacak?" Bakışlarımı kaldırıyorum ve

boş alanın etrafına bakın.

"Gerçekten bir planım yoktu. Sadece çoğu yerin yakında kapanacağını düşündüm."

"Peki neden beni dairene değil de buraya getirdin?" "Gerçek mi?"

"Her zaman."

"Bunu önerirsem seni korkutabileceğinden endişelendim."

"Bu gece sana bunu düşündürecek ne gibi hisler verdim?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bu Finley nereden çıktı bilmiyorum ama ondan hoşlandığımı söylemeliyim. Bırakın bir erkeği, birine karşı bile bu kadar açık sözlü olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Belki benim belki de Abel ve onun bana hissettirdikleri. Her ne ise, elimi uzatıp tam olarak istediğimi almak istememe neden oluyor. Tereddüt yok. İkinci bir Tahmin ediyorum.

"Daireme gelmek ister misin?"

Sorusu üzerine uzun düşündüm, varlığımın her zerresi *evet diye* haykırmak istiyordu!

"Belki ," diyorum ona, sinsi bir gülümsemeyle. "Önce senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Sana bilmen gereken her şeyi anlatmışım gibi hissediyorum."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Tamam o zaman." Uzun bir süre bana baktı. "Bilmek istediğin şey nedir?"

"Bana bunlardan bahset," diyorum, çeşitli mürekkep lekeleriyle kaplı sol kolunu işaret ederek. "Hep bir dövme yaptırmak istemişimdir ama türlü cesaret edemedim."

"Onları seviyorum. Bir tedavi edici oluyorlar. Ailem onlardan nefret ediyor." Kolunu kaldırıp ona bakıyor.

"Şey, onları seviyorum. Yine de bir sorum var." "Neymiş o?"

"Sadece bu kolunda mı var?" Uzanıp ön koluna hafifçe dokunuyorum.

"Evet." Başını sallıyor.

"Bunun bir nedeni var mı?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyor. "Her şey bir taneyle başladı." Kolunu kaldırıyor ve ön kolunun uzunluğu boyunca uzanan gölgeli bir gitarı işaret ediyor

sırt boyunca. "Ondan sonra kaşınmaya başladım ve bir tane daha almaya karar verdim." Kolunu kaldırıyor ve elini pazusundaki parlak kırmızı, sarı ve turuncu anka kuşunun üzerinde gezdiriyor. "Bir kolun görünümünü, parçaların mükemmel bir şekilde karmakarışık bir bulmacada birbirine uymasını her zaman sevmişimdir, bu yüzden daha fazlasını almaya devam ettikçe buna bağlı kalmaya karar verdim kol."

"Ne ?" Hemen altındaki, güzel bir el yazısıyla kelimelerin kazındığı dövmeği gösteriyorum.

"Sonsuza kadar yaşayacakmış gibi hayal kur. Yarın ölecekmişsin gibi yaşa." O alıntıyı okuduktan uzun süre sonra gözlerim dövmeği izliyor.

O kadar insan arasından onun, burada onunla yaptığım şeyi tam olarak tanımlayabilecek bir dövmeğe sahip olma ihtimali nedir?

Sonsuza kadar yaşayacağımı hayal ediyorum. Onunla milyonlarca gün daha geçireceğimi. Yarın ölecekmişim gibi yaşıyorum. Çünkü, kabul edelim, ben çok

Olabilir ve bu nedenle bu geceden tek bir pişmanlıkla ayrılmak istemiyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra konuşacak gücü kendimde buluyorum. "Bunu sevdim."

"Her zaman bu yaşamaya çalıştım. Bu kolay günlerimizin sınırsız olmadığını unutuyoruz. Ölümün bir erteleme düğmesi ve biz yorganı çekmeye hazır olana kadar onu uzatabilirmişiz gibi davranma eğilimindeyiz. Bir gün uyandığımda şunu fark etmek istemiyorum.

her şey beni geçip gitti. Her anın tadını çıkarmak istiyorum."

"Çünkü hangi anın son anın olacağını asla bilemezsin," diyorum, ondan çok kendime.

"Aynen öyle. İşte bu yüzden ailemin benim için istediği hayata itilmeyi reddediyorum. Bu onların ne istediğiyle ilgili değil. Benim ne istediğimle ilgili. Sabah uyandığımda aynada kendime ve bana bakan kişiyle mutlu olabilmekle ilgili."

"Anladım."

"Her neyse, anlamı bu." Bizi dövmeğe doğru yönlendiriyor.

"Peki ya bu?" Başka bir dövmeyi gösteriyorum, bu sefer bileğini saran bir dizi müzik notası.

"Bu, 'Somebody Somewhere' şarkısının nakaratının gitar notaları..."

"Halobridge," diye cevap veriyorum o daha sözünü bitirmeden. "Bu şarkıya bayılırım." "Ve böylece dünya dönmeye devam ediyor.

Dakikadan dakikaya. Saatler

Saatler sonra. Günden güne. Ve yine de duruyorum, yerimde çakılı kaldım." Şarkı sözlerinden alıntı yapıyor.

"Seni bekliyorum," diye bitiriyorum cümleyi, bakışlarımız kilitleniyor.

Aramızda bir şeyler geçiyor. Ne olduğunu ya da nasıl açıklamaya başlayacağımı bilmiyorum. Bu bir duygu - derinliklerine işleyen bir şey. Ve onun bunu hissettiğinden tamamen eminim. Aslında, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Nereden , *sadece* Finley." Dudaklarında bir gülümseme izi oluşuyor.

"Sana zaten söyledim." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, bana bakış şekli konuşma yeteneğimi engelliyor.

"Çünkü rüya görüyormuşum gibi hissetmeye başladım," diye devam ediyor, konuştuğumu kabul etmeden.

"Seni çimdiklememi ister misin?" Teklif ediyorum, vücudum kendi kendine hareket ederken bir dizimin üzerine basıp diğerini bacaklarının üzerine atıyorum ve birkaç dakika sonra kendimi onun kucağında buluyorum.

Elleri kalçalarıma yerleşiyor ve bana sadece saf, cinsel ihtiyaç olarak tanımlayabileceğim bir şekilde bakıyor. Biliyorum çünkü hayal ediyorum ki benzer bir ifade takınıyor.

Abel bana bir şey yapıyor. Sadece kalbime ya da zihnime değil, bedenime de. Bir süredir

Bütün gece ona yakın olmak için duyduğum ezici ihtiyaç ve aniden beni uzak tutan kısıtlamalar serbest kalmış gibi hissediyorum ve tam olarak istediğim şeyi almaktan beni alıkoyan hiçbir şey yok. istiyorum.

"Ya da." Öne doğru eğildim, dudaklarının hemen önünde durakladım.

"Belki başka bir şey yapabilirim." Ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Geri çekilmek için hamle yaptığımda bir elim saçlarıma kayıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Yapma," diye nefes alıyor, sesi gergin.

"Ne yapmayayım?" Fısıldıyorum.

"Durma." Yukarı doğru öğütüyor. İçime bastırđıđı sert uzunluğunun hissi, vücuduma arzu ve ihtiyaç şok dalgaları gönderiyor.

"Tamam." Diğer eli omzumu kavradığında ve beni kendisine doğru daha sert bastırđıđında inleme dürtüsüne direniyorum.

Ağzımı tekrar onunkine bıraktığımda, sadece birkaç saniye önce öpücük başka bir şeye dönüşüyor. O kadar yoğun bir şey ki, tüm vücudum etkilerini hissediyor.

Elleri vücudumu keşfederken saçlarını kavırıyorum ve hayata tutunuyorum; yüzümü, sırtımı, karnımı, parmak uçlarının altındaki her santimini hissetmek için çaresizmiş gibi tenimin üzerinde geziniyor.

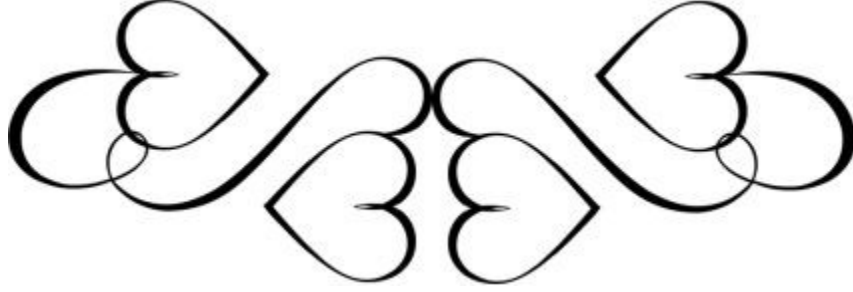
Utanmadan ona sürtünüyorum, vücudum Abel'in ötesinde bir şey düşünmemi ya da görmemi engelleyen derin bir ağrıyla doluyor.

Bu adamı çok az tanımam umurumda değil. Bu geceden sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmaması umurumda değil. Bunun dışında tek bir şey umurumda değil. O adam. Onun dokunuğu, nefesi boynumda sıcak, elleri tenimde sıcak. Sadece onu görüyorum. Sadece onu hissediyorum. Sadece onu istiyorum.

Abel hayattır. Ve bu gece hayatı sonuna kadar yaşamayı planlıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Finley

Şimdiye kadar en iyi rüyayı düşünün. Bir tanesinde Kesinlikle istediğiniz her şey ve hayat, o kısa zaman diliminde bile mükemmel hissettiriyor. Şimdi bu hissi yüzle çarpın ve şu anda nasıl hissettiğime dair küçük bir fikriniz olsun.

Abel üzerimde yetenekli bir mükemmellik hareket ediyor, kalçalarının her itişiyi vücudumu yeni zirvelere taşıyor. Bu hissin içinde kayboldum. Hissediyorum. İçimden geçen zevke.

Sanki bedenimi sonsuza dek tanıyormuş gibi... saatlerce çalışmış ve tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyor. Ben onun gitarıym ve o bunu biliyor. akorlar boyunca nasıl hareket edeceğimi tam olarak biliyordum.

Birbirimiz için yanıp tutuşuyoruz. Isırıyor, pençeliyor, bir insanın yaşayabileceği en tatlı acıyla haykırıyoruz. Tekrar tekrar tırmanıyoruz. Tekrar tekrar düşüyoruz. Bu sizinle oynamak gibi En sevdiğiniz şarkıyı tekrar tekrar dinlersiniz. Kaç kez dinlerseniz dinleyin, yeniden başlaması için sabırsızlanırsınız.

Abel benim yeni favori şarkım. Bu dünyada kaldığım süre boyunca ve belki de sonrasında bile hafızamda tekrar tekrar çalacağım bir parça.

"Eğer amacın beni yatağına almaksa. Sanırım başardığını söyleyebilirsin." Abel'in göğsüne sokuluyorum, kahkahalarıyla titreşmesini seviyorum.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, seni buraya getirmemi isteyen sendin," diye hatırlatıyor bana, eli omurgamda usulca gezinirken tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Dean Presley'in sende hiçbir şeyi yok." Göğsü yanağımin altında tekrar titrediğinde gülümsüyorum.

"Al bakalım, Dean Presley." Yumruğunu şakacı bir şekilde havaya sallıyor.

Sessizlik bir kez daha bizi sarıyor ama garip bir şey yok.

Bu konuda. Aslında, belki de şimdiye kadar yaşadığım en rahat sessizlik.

Birkaç dakika sonra Abel yer değiştiriyor ve ben de başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum. "Açlıktan ölüyorum. Sen aç mısın?" diye soruyor.

Yatağının saate bakıyorum ve saatin sabahın üçünü çoktan geçtiğini fark ediyorum.

"Yemek yiyebilirim," itiraf ediyorum, o söyleyene kadar aklımdan geçen en uzak şey yemekti. Sanırım üç saat önce inanamayacağım kadar tika dolu olmama rağmen oldukça iştahlı olduğumuzu söyleyebiliriz.

"Hadi gel. Mutfakta yenilebilir bir şeyler olduğuna eminim." Beni de yanına alarak ayağa kalktı.

"Ben tuvalete gidiyorum. Seninle orada buluşuruz.

Bir dakika," diyorum ona ve yataktan kalkmadan önce çarşafı üzerime sarıyorum.

Parke zeminde ilerleyerek geniş ebeveyn banyosuna ve kapıyı arkamdan kapatmadan önce ışığı açıyorum.

İlk yaptığım şey aynaya bakmak oluyor. Yakaladığımda gülüyorum kendimi gördüm. Karmakarışık, vahşi saçlar, parlak pembe yanaklar ve şişmiş dudaklar. Tam da hayal ettiğim gibi . Bu düşünce beni daha da gülümsetiyor.

Uzanıp parmaklarımı alt dudağımda gezdiriyorum, Abel'in ağzının benimkinin üzerindeki hissi derinliklerine işlemiş.

Bunu unutmamın bir yolu olduğunu sanmıyorum ve unutmak da istemiyorum.

Bu gece hayatımın en güzel gecesiydi. Biri hariç akla gelebilecek her şekilde. Bildiğim şeyin kalıcı düşüncesi

sonraki tam orada, zihnime çarpıyor.

Yansımandan başka tarafa bakıyorum, şu anda oraya gitmeme izin vermek istemiyorum. Habil'le geçirdiğim zaman hızla tükeniyor ve elimizde kalan kısa sürenin tek bir saniyesini bile endişelenerek harcamak istemiyorum

Değiştiremeyeceğim, hatta kontrol edemeyeceğim bir şey.

Birkaç dakika sonra ana yatak odasına tekrar girdiğimde, Abel orada değil. Büyük kral yatak, dağınık bir şekilde yastıklar, battaniyeler ve çarşafklar. Başımı sallıyorum, bakışlarım Lamba hariç her şeyin yere düştüğü komodin. Her şeyin yerle bir olduğu anı hatırlayarak kahkahamı bastırıyorum.

Uzaktan dolapların açılıp kapandığını duyuyorum ve bir süre Gözlerimi kapattığım ve hayatımın bu olduğu bir dünya hayal ettiğim kısa bir an. Abel'in mutfakta hışırdaması gibi basit bir şeyi duyduğumda kendimi bir bulutun üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyorum.

Düşünceden sıyrılıp gözlerimi zorla açtım, sonunda Yerlere saçılmış giysilerimi toplamak için odanın içinde dolaşıyorum. Hızlıca giyiniyorum ve karışıklıkları parmaklarımla temizlemeye çalışıyorum. Yatak odasından çıkıp koridordan ana yaşam alanına doğru ilerlerken saçlarımdan kurtuldum.

Abel'in dairesini görme şansım olmadı. İçeri girdiğinde, bana etrafı gezdiremeyecek kadar meşgul olduğumuz için, mutfağa doğru ilerlerken etrafa bakma fırsatını değerlendirdim.

Alan seyrek ama modern bir şekilde dekore edilmiş. Tasarım olarak kesinlikle erkeksi olsa da, ben olsam bekâr evi demezdim. Bu terim için fazla *yetişkin*. Koyu renkli ahşaplar, siyah deri mobilyalar ve gri vurgular oturma odasını dolduruyor. Tabandan tavana pencereler dış duvarı kaplıyor ve önlerinde asılı duran tül perdelerden şehrin ışıklarının güzel manzarasını sunuyor.

Uzak iç duvar boyunca uzanan ve odanın geri kalanına açık olan mutfak/yemek alanına doğru dönüyorum.

Mutfak muhteşem, kız kardeşimle paylaştığım daireden çok daha iyi. Bizimki daha çok alet edevatı dökülmüş ve fayansları soyulmuş bir av tüfeği mutfağı iken, Abel'in mutfağı tasarım dergisinden bir şey. Açık konsept, koyu ahşap

dolaplar, gri kuvars tezgahlar, paslanmaz elik aletler ve evin geri kalanında kullanılan koyu renkli parke zeminler
Daire.

Abel'in çıplak sırtını gördüğümde
Buzdolabı, odanın geri kalanı arka planda kayboluyor ve gözlerim ona kilitleniyor.

Son birkaç saatimizi onun yatağında geçirmiş olmamıza ve vücudumu lezzetli bir şekilde ağrıtmış olmasına rağmen, hala ona doğru yürümek ve beni tekrar almasını istemek için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Bu adamın bana yaptığı şey bu. Beni vahşî ve hissettiriyor.

"Selam." Dönüyor ve mutfak tezgahının uzak tarafına yaslanmış beni görünce gülümsüyor. "Hey," diye karşılık veriyorum, elindeki pastırma paketine bakıyorum.

"Pastırma hakkında ne düşünüyorsun?" Kaşlarını çatarak et paketini havaya kaldırıyor.

"Bu bir soru mu?"

"Senin mükemmel bir kadın olduğundan şüpheleniyordum ama artık biliyorum, gerçek olamayacak kadar iyisin." Alt dolaplardan birinden bir kızartma tavası almak için eğilmeden önce pastırmayı tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Pastırma sevdiğim için mi mükemmel kadını?" Gülüyorum.

"Diğer birçok şeyin yanı sıra." Bana bilmiş bir bakış attı
Tavayı ocaklardan birine yerleştirirken dikkatini tekrar ocağı çevirmeden önce.

"Yani bütün bir paket pastırmayı yiyip günü bitirecek miyiz?" Yanına kayarak soruyorum.

"Krep yapacaktım ama hamurum yok." "Unun var mı?"

"Evet, sanırım öyle."

"Peki ya süt ve yumurta?" "Evet."

"O zaman krep yapabilirim. Bana unu nerede bulabileceğimi göster yeter."

"Ve yemek yapıyor." Bana etkilenmiş bir bakış attı. "Un kilerde." Köşedeki yerden tavana kadar uzanan dolabı işaret ediyor.

"Evet, bizim evde büyürken bu bir tür zorunluluktur. Aksi takdirde açlıktan ölürdüm," diyorum ona, kileri açmadan önce odayı geçerken.

İhtiyacım olan kuru malzemeleri buluyorum ve dönerek yanımdaki tezgâha yerleştiriyorum.

"Özür dilerim," diyor Abel ve gözlerimin ona kaymasına neden oluyor. ". " Omuz silkiyorum. "Benim gibi büyümenin bazı avantajları var.

öğrendim. Başlangıç olarak, çok iyi krep yapmayı öğrenirsin," diye şaka yaparak havadaki aniden ağırlaşan değişimi hafifletiyorum.

"Sanırım bu da var." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Güven bana, bu kötü çocukları tattığında sen de benim yaptığımı sevineceksin. Şimdi, karıştırma kabını nereden bulabilirim?"

"İşte." Tam üst dolabı işaret ediyor.

Sonraki birkaç dakikayı mutfakta dolaşırken sohbet ederek geçiriyoruz. O yumurtaları ve pastırmayı hazırlarken ben de tarçın ve hindistan cevizi koymadığım efsanevi kreplerim üzerinde çalışıyorum. normalde hiç olmadığı için ekler.

Birlikte yemek pişirme süreci garip bir şekilde doğru hissettiriyor. Sanki Daha önce milyonlarca kez birlikte yaptığımız bir şey ve bu duygu beni rahatlatıyor. Bu, hayatımda pek çok kez yaşadığım bir şey değil - aidiyet duygusu - ve bunu şu anda benden bir metre ötede duran, kendi kendine sessizce mırıldanırken iki tabağa pastırma koyan adamdan başka biriyle hissedebileceğimden emin değilim.

Masada yemek yerine, tabaklarımızı hazırladıktan sonra kanepeye kıvrılmaya karar veriyoruz. Abel televizyonda Çocuk Pişirme Şampiyonası'nı açıyor, bu da beni hemen kıkırdatıyor.

"Ne?" Elindekini bırakırken bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

Aramızdaki kanepede uzakta, tabağı dizinin üzerinde dengede duruyordu. "Çocuklar Pişirme Şampiyonası mı?" Soruyorum, onu bu konuda

Food Network tarzı bir adam.

"Bana öyle bakma. Bu küçük adamlar inanamayacağın kadar iyi yemek pişiriyor."

"Diziyi izledim. Sadece izlediğin bir şey olmasına şaşırdım."

"Bilmiyorum, bu kanalı seviyorum." Sırıttırıyor, arkasına yaslanıp ağzına bir parça domuz pastırması tikiştiriyor.

"Tamam." Bir kahkaha atıyorum ve onun hareketlerini taklit ederek çatalıma biraz yumurta koymadan önce koltuk minderlerine yaslanıyorum.

Habil'in tüm tabağını temizlemesi beş dakikadan az sürer. neredeyse tamamını benim ne kadar inanılmaz olduğumu inleyerek geçiriyor. krepler - ki bunu zaten biliyordum. Tabağını mutfağa götürmek için kalktığına, *tabağıma* koyduğu dağ gibi yiyeceğe ancak bir çentik atabildim.

Hepsini yiyemeyeceğimi hissederek öne doğru eğildim ve Tabağımı sedirin üzerine koydum, yemeğimin bir oturduktan sonra biraz daha uğraşırım diye düşündüm.

Uzaktaki duvara yaslanmış bir gitar görünce kanepeden kalkıp ona doğru yürüyorum ve elimi gitarın şık siyah kafasında gezdiriyorum.

"Bu benim ilk *gerçek* gitarım." Abel'in sesinin yakınlığıyla sıçradım. Birkaç saniye sonra geldi. "Annem ben küçükken bana küçük bir tane almıştı ama ucuz bir şeydi ve uzun sürdü, o yüzden saymıyorum. Bu bana yetti Yine de başladı." Gitarı standından çıkarıp şöyle bakıyor. "Bu benim on üçüncü doğum günü hediyemdi. O zamanlar ailem hâlâ müziğe olan ilgimin sadece bir aşama olduğunu düşünüyordu. Hayatımı müzik peşinde koşarak geçireceğimi bilselerdi muhtemelen bunu benim için asla almazdı."

"Benim için bir şeyler çalar mısın?" Kayışı omzunun üzerinden çıplak göğsüne doğru kaydırmasını izleyerek soruyorum.

"Elbette." Dönüp kanepeye doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum ve birkaç dakika sonra yerime oturuyorum.

Caddy köşesindeki uyumlu sandalyeye oturur. gitarın ağırlığını kucağında taşıyor. Telleri tıngırdatarak, istediği sesi çıkarana kadar birkaç saniye boyunca akort burgularıyla oynuyor.

"Herhangi bir isteğiniz var mı?" Gitarını yeniden ayarlıyor ve bana bakıyor.

"Senin yazdığın bir şey." Bacaklarımı yukarı çekiyorum ve dizlerimi göğsüme sarıyorum.

"Bir bakayım." Birkaç akor tıngırdatıyor. Parmakları teller üzerinde zahmetsizce hareket etmeye başlamadan önce "Biliyorum," diye duyuruyor.

Son derece yetenekli bir oyuncu olduğunu anlamam uzun sürmedi. O kadar zahmetsiz ve doğal görünüyor ki, müzik çalmak için doğduğunu söylediğinde haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

İnanılmaz sesi ortamı doldurduğunda tüylerim diken diken oluyor. Tonu derin ve pürüzsüz, mükemmel bir törpü ipucu. Sesin içime o kadar derin işlediğine yemin edebilirim ki kemiklerimde titreştiğini hissedebiliyorum.

Kaybolmaktan, yerini bilmemekten, ait olduğu yeri bulamadan sonsuza dek yeryüzünde dolaşacağından korkmaktan bahsediyor. Sözler doğrudan işliyor, her zaman hissettiklerimin çoğunu yansıtıyor. Kaybolmuş. Yalnız. Nereye ait olduğumdan emin değilim. Bu tedirgin edici ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Gerçekten akraba ruhlar olduğumuzu hissetmek, hatta

Hayatlarımız birbirine hiç benzemese de.

O her şeyle büyüdü. Ben hiçbir şey olmadan büyüdüm. O popülerdi ve seviliyordu. Ben fakirdim ve görünmezdim. O istediği her kıza sahip olabilirdi. Eğer bir erkek bana acıma ya da bir duyguyla bakarsa şanslıyım. İki ayrı dünyadan geliyoruz - kelimenin tam anlamıyla zıt kutuplar, ancak kıldığınızda

Birbirimizin aynadaki görüntüsü gibiyiz. Ve o anda hayatım boyunca başka bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim.

Sanki bu dünyaya birbirimizi bulmak için gelmişiz gibi. Birbirimizi tamamlamak için. Birbirimize ait olabileceğimiz bir yer vermek için. Ne yazık ki bizim

Kaderin acımasız bir cilvesiyle, her zaman aradığınız şeyi elinizde tutamayacağınızı bildiğiniz halde bulmak.

Ne kadar rol yaparsam yapayım. Ne kadar görmezden çalışsam da, o orada. Bu gece sona erdiğinde, Abel Collins'e veda etmek zorunda kalacağımı biliyorum... ve bunu yaptığımda Sonsuza dek elveda.

Onuncu Bölüm

Finley

"Bu neyden?" Parmaklarımı Abel'in kaval kemiğinin ön tarafı boyunca uzanan sivri bir yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Kanepede karşılıklı oturuyoruz; onun bacakları benimkilerin yanında uzanıyor, benimkiler de onunkilerin yanında, ikimiz de kol dayanaklarına yaslanmış, birbirimize dönük oturuyoruz.

"On yaşındayken geçirdiğim kayak kazası." Gözleri yüzüme gelmeden önce bacağına gidiyor.

"Ouch. Ne oldu?"

"Ailem kayak yapmayı çok sever. Ben pek sevmem. Normalde ne zaman yamaçlara gitsek ya tubing yaparım ya da yürüyüşe çıkarım. Kayakta berbatım." Kendi kendine kıkırdıyor. "Ama o gün, Adam aşırı derecede iğrenç davranıyordu, tek kişi olduğum için benimle acımasızca alay ediyordu.

Ailede kayak yapamayan tek kişi bendim. Ben de gerçek bir kardeş gibi onun yanıldığını kanıtlamak için yola çıktım. Tek sorun, onun yanıldığını kanıtlamak istemek ve bunu gerçekten yapabilmek çok farklı iki şeydir. Tabii ki, bu

Tepeye çıkana kadar bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi, o noktada da artık çok geçti."

"." Elimle ağzımı kapatıyorum ve gülmemeye çalışıyorum. "Ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir dakika önce bir sonraki adımda tepeden aşağı yuvarlanıyordum. Dibe ulaştığımda omzum çıkmıştı, iki kaburgam çatlamıştı ve bacağımda sağlıklı bir yara vardı." Yara izini işaret ediyor.

"Ne kadar korkunç."

"Evet, kötüydü. İyi tarafından bakarsak, ailem o tepeye çıkmamın nedeninin

Adam'a bir ay ceza verdiler. Sanırım sonunda ben galip geldim."

"Buna zafer diyebileceğimden emin değilim." Başımı sallıyorum.

"Bilmem gereken başka yaralarınız var mı?"

". "Dramatik bir şekilde çenesine vuruyor. "Orada bir Arkadaşım Chris'le uçurumdan dalışa gittiğimizde ayağımda oldukça kötü bir yara açılmıştı." Sol bacağını kaldırarak bana ayağının yan tarafını boydan boya geçen yara izini gösteriyor.

"Yüce Tanrım."

"Bunun üzerine epeyce dikiş atıldı." Bacağını tekrar aşağı indiriyor. " de bu var." Sağ kolunu kaldırıyor ve trisepsleri boyunca uzanan başka bir yara izini gösteriyor. Bu düz beyaz çizginin en fazla 15 santim uzunluğunda olduğunu söyleyebilirim. "Bu bende var çatıdan yüzme havuzuna atlamak. Suya düştüğümde kolum merdivenin kenarına takıldı."

"Bekle, kolunu merdivene çarpmak için havuzun kenarına ne kadar yakındın?"

"Çok yakındı," diye itiraf ediyor. "Bir daha asla yapmadım diyelim." "İlk seferinde neden yaptığını anlamıyorum."

"Aptal bir çocuktum." Omuz silkiyor.

"Bu, uçurumlardan ve evlerden atlama günlerinin geride kaldığı anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle." Geniş bir gülümseme yüzünü süslüyor, gamzesi tam olarak ortaya çıkıyor. Bu manzara karşısında kalbimin yerinden fırladığına yemin edebilirim.

O muhteşem.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. O tam olarak yakışıklı, ama gamzesi ortaya çıktığında daha da karşı konulmaz oluyor.

Sertçe yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor.

"Peki ya sen? Eminim sen de büyürken kötü seçimlerden payına düşeni almışsındır."

"Aslında yapmadım." Yerdeki su şişesine uzandım. kanepenin yanında, kapağını çevirip uzun bir yudum aldıktan sonra

dikkatimi tekrar Abel'a yönelttim. "Yani, kötü seçimler yaptım ama hiçbirini bana fiziksel zarar vermedi."

"Kırık kemik var

mı?" "Yok."

"Dikişler?"

"Asla."

"Vay be." Yaralanmamış olmamdan gerçekten etkilenmiş görünüyor. "Yani, beni yanlış anlamayın, kendime çok zarar verdim.

Ben de

Zavallı ayak parmağımı o kadar çok yere vurdum ki kırılmamış olması bir mucize." Sağ ayağımın parmaklarını oynatıyorum, ki bu ayak zaman bir şeyleri tekmelediğim ayak gibi görünüyor.

"Zavallı bebek ayak parmağı." Elini bileğimin arkasına doluyor ve ayağımı yukarı kaldırarak ayak parmaklarımı inceliyor. Sonra bir şey yaptı tamamen beklenmedik. Öne doğru eğildi ve küçük öptü. "İşte oldu. Her şey daha iyi." Gülümsüyor, ayağımı tekrar aşağı indirirken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Şu anda acımıyor," diyorum ona, dudaklarımda beliren gülümsemeyle savaşılmaya çalışarak.

"Bir dahaki sefere o zaman." Göz kırıyor ve yemin ederim içimdeki her şey yerine oturmadan önce tam bir sekiz takla atıyor. "Ee, başka bir şey yok mu?"

"Hayır. Çok dikkatli bir çocuktum. Benim büyüdüğüm mahallelerde öyle olmak zorundaydınız. Ayrıca, zamanınızın neredeyse tamamını yatak odanızda saklanarak ve yüzünüzü bir kitaba dönerek geçirdiğinizde incinmeniz biraz zor."

"Ama sen hiç dışarı çıkıp kendini serbest bırakmak istemedin mi? Tamamen çılgınca bir şey yapmak?"

"Tabii ki yaptım."

"O zaman neden ?"

"Çünkü korkuyordum, sanırım." Omuz silktim.

"Şimdiye kadar yaptığınız en heyecan verici şey neydi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu." bir işaret yapıyorum. "Senin gibi biri için fazla bir şey gibi görünmeyebilir ama daha önce bir şey yapmaya hiç bile. Tam bir macera oldu."

"Henüz bitmedi." Ağırlığını öne doğru kaydırmadan önce bana şeytani bir gülümseme veriyor.

Bir de baktım ki dizlerinin üzerinde, üzerimde geziniyor. Parmakları taytımın bel bandına yapıştı, aşağıya doğru kaydırıldı ve bir anda kanepenin arkasına fırlattı.

onlar kapalı.

Bir elini bacaklarımın arasına kaydırıp parmakları külotumun ince kumaşını sıyırırken gözlerinin kararmasını ve burun deliklerinin açılmasını izliyorum. Keskin bir nefes çekiyorum, boğazımdan dökülmekle tehdit eden iniltiyi bastırmaya çalışıyorum.

Parmakları iç çamaşırlarımın orta kısmına kaymadan önce ince kumaşın üzerinden bir kez daha nazikçe geçiyor. Sertçe çekiştiriyor ve malzemenin yerinden duyuyorum.

Parmak uçlarından sarkan en sevdiğim külotumun yırtık pırtık kalıntılarını görmek için tam zamanında bakıyorum. Bana hınzırca bir gülümseme veriyor

yüzüne bastırmadan ve derin derin içine çekmeden önce.

şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey.

Hoşlanacağımı hiç düşünmediğim bir şey, onu bunu yaparken izlemenin onu daha çok arzulamama neden olduğunu inkar edemem.

Yırtık kumaşın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vererek kolumu tuttu ve beni nazikçe öne doğru çekerek kazağımı çıkarmayı başardı. hızlı bir süpürme.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor gözleri çıplak göğsümde gezinip tekrar yüzüme gelirken. "Benimle gel." Ayağa kalkıyor, beni ayağa kaldırdı.

Beni oturma odasına götürmesine izin verirken çıplak bedenimi örtme dürtüsüne direniyorum. Hiç kimsenin önünde bu şekilde çıplak kalmamıştım - arkasına saklanacak hiçbir şey olmadan açıkta. Garip bir şekilde özgürleştirici ve aynı zamanda son derece sinir bozucu. Ama bu geceki çoğu şey gibi, ben de buna ayak uyduruyorum. Kendime ilk ve belki de son kez konfor alanımın dışında yaşama izni veriyorum.

Abel pencere duvarının önünde duruyor ve elimi bırakıyor. Dönüyor, parmakları yanağımı okşamadan önce saçlarımı omzuma atıyor.

"Bana güveniyor ?" Yüzümü yukarı doğru yönlendiriyor.

"Sanırım öyle." Ona sorgulayan bir bakış atıyorum, gergin enerjim göğsümde bir lobut makinesi gibi pır pır ediyor.

Gülümsüyor, öne doğru eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve beni pencerelere bakacak şekilde yönlendiriyor. "Kıpırdama," diye mırıldanıyor uzaklaşmadan önce boynuma doğru.

Pencerelerin bir tarafına geçmesini izliyorum. Hızlı bir çekişle perdelerin yarısı açılıyor. İçgüdüsel olarak kendimi örtmek için hareket ediyorum ama Abel beni tek bir kelimeyle durduruyor. "Yapma."

Ellerimi yavaşça aşağı indiriyorum, kalbim öyle çarpıyor ki Şiddetli bir şekilde her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Abel pencerenin diğer tarafına geçip işlemi tekrarlıyor ve perdelerin diğer yarısını da hızlıca çekerek açıyor.

Bana doğru yaklaşırken nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum, gözleri çıplak bedenimi tarıyor. Elleri karnımın üzerinde kaymadan saniyeler önce etrafımda dolaşüyor, sertliği kıcıma bastırdı.

"Yürü," diye emrediyor ve şehre bakan camdan sadece bir santim uzaklaşana kadar beni ileriye doğru yönlendiriyor. "Şuradaki binayı görüyor musun?" Kendi binasının birkaç kat altında, caddenin tam karşısında duran bir binayı işaret ediyor.

Başımı salladım.

"Bu da başka bir apartman. Şimdi, her an birinin penceresinden ya da balkonundan bakıp seni burada çıplak dururken görebileceğine bahse girerim." Sıcak nefesi

Boynumun yan tarafı, karnımın alt kısmındaki derinleşen ağrıyı yoğunlaştırıyor. "Bu kalbini hızlandırıyor mu?" Kulak mememi dudaklarıyla ısıtıyor.

Dişler.

"Evet." Sesim kelimenin etrafında kırılıyor.

"Bu seni hem heyecanlandırıyor hem de korkudan hasta ediyor mu?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Güzel," diye tıslıyor ve beni cama doğru bastırıyor. Sert meme uçlarıma değen camın serinliğiyle sığıyorum. "Çünkü ben seni tam burada becereceğim." Arkamda yer değiştiriyor, ardından kumaşın hışırtısı geliyor. "Tam burada, bu cama karşı, herkesin bakıp seni görebileceği bir yerde," diye devam ediyor.

Bir prezervatif paketinin yırtıldığını duyuyorum ve saniyeler içinde Abel arkamda sıkıca bastırılıyor, sert uzunluğu benimkine sürtünüyor Arka taraf.

"Hayat, yaşama telaşını hissetmemek için çok kısa." Boynumun bir tarafını öpüyor. "Ve sen, Finley, sen beni bir Daha önce hiç hissetmediğim kadar yüksek adrenalin." Kalçalarımı kavıyor İki eliyle vücuduma öyle bir aç veriyor ki popom hafifçe dışarı çıkarken üst tarafım hâlâ cama bastırılmış durumda.

Sert ereksiyonu, içeri girmeden saniyeler önce giriş kapımdaydı. Aniden bastıran zevkten çığlık atıyorum

Avuç içlerim cama doğru düzleşirken o geri çekilip bana tekrar çarpıyor.

"Gözlerini açık tut ve pencereden dışarı bak" diye emrediyor. Arkamda cezalandırıcı bir ritim oluştururken sıkılmış dişlerimin arasından.

Alnımı cama bastırıp gözlerimi açmaya zorluyorum. Altımdaki zemin hareket ediyor gibi görünüyor, sanki dünya kendi eksenini etrafında hızla dönüyor ve beni her yöne savuruyor.

Ellerimi tekrar düzleştirmeden önce sıkıyorum, Abel'i içimde hissetmenin saf zevki, pencereye bastırılmış olmanın yüksekliği ve maruziyeti ile birleştiğinde vücudum sallanıyor çılgınca kontrolden çıktı. Hiçbir şey ve hiç kimse bana Abel'in gibi hissettirmedi. Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu anlıyor. ama asla dile getirecek kadar cesur olamayacağım şeyler.

Ama yeni zirvelere taşıdığı sadece bedenim değil. Benim kalbim de. Saniye saniye güçlendiğini hissediyorum. Bir ses gibi Düşük bir uğultu olarak başlar ve giderek sağır edecek kadar yükselir.

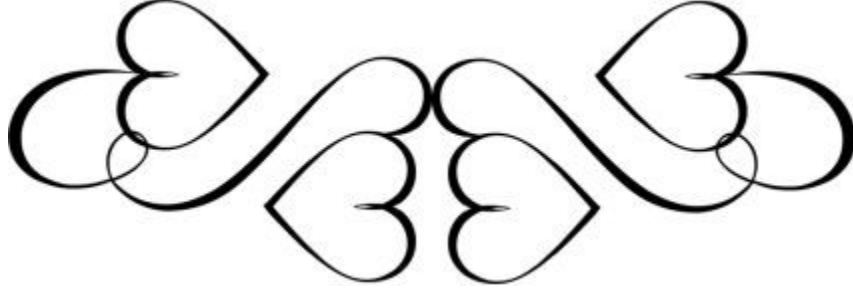
Ve bedenim onun dokunuşuyla titreyip patlarken, biliyorum ki Ruhumun derinliklerine kadar. Abel Collins'e aşığım. Delicesine, derinden, beklenmedik bir şekilde, sırlıslıkla. Ve biliyorum ki bunu durdurmak için yapabileceğim tek bir şey bile yoktu.

Bu kaçınılmazdı. Yanıma oturduğu andan itibaren biliyordum. Bana bakışından. Gülümseyişinden. Belki de tam o anda ona aşık olmuşum.

Aşağıdaki uyuyan şehre bakıyorum, bedenim doymuş, kalbim dolu ve kendi kendime düşünmeden edemiyorum, insanlar diğer yarılarını bulduklarını söylediklerinde kastettikleri bu olmalı. Çünkü Abel, hayatımda ilk defa kendimi bütün hissediyorum.

On Birinci Bölüm

Abel

O kadar yorgunum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum ama onları kapatmak da istemiyorum. Burada, bu anda, Finley ile kalmak ve asla ayrılmamak istiyorum.

"Seni yarın görebilir miyim?" Saçlarına doğru konuşuyorum, odanın karanlığı yüzünün görünmesini engelliyor.

"Yarın," diye hatırlatıyor bana, kucağıma daha da sokularak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Başının üstünü öptüm.

"Peki evet dersem ne yapacağız?" diye soruyor, parmağının ucuyla karnımın üzerinde yavaş daireler çiziyor.

"Başlangıç olarak soyunurduk." O gülünce ben de gülümsüyorum. "O zaman bence güzel bir akşam yemeği uygun olur. Ve sonrasında, sen benimle Trolley House'a gelebilir. Yarın gece orada çalacağım. Ayrıca barmeni de tanıyorum, belki sana o çok sevdiğin şekerli kokteyllerden verebilirim."

"Bir başka sefahat ve yasaları çiğneme gecesi daha," diye geçiyor.

"Kurallar çiğnenmek içindir, değil mi?"

"Ama yasalar öyle değil. Yasaları çiğnerseniz kendinizi hapiste bulursunuz."

"On dokuz yaşındasın. Teknik olarak içki içmene izin verilmeden birkaç yıl önce içki içtiğin için birinin seni hapse atacağını hiç sanmıyorum."

"İçki içecek yaşa gelmiş adam söylüyor bunu, o yüzden endişelenmesine gerek "

"Aslında içecekleri temin eden ben olduğum için, yakalanırsanız başınızın belaya gireceğinden eminim. Yani aslında tüm riski ben alıyorum."

"Kahramanım," diye şaka yapıyor.

"İçkili ya da içkisiz, umurumda değil. Yeter ki orada benimle ol. Ne dersin?"

"Sana haber verebilir miyim?" Sesinde bir şeyler değişiyor ve göğsüme küçük bir panik sızıyor.

Ya her şeyi yanlış anladıysam? Ya bu geceden sonra beni bir daha görmek istemiyorsa? Ya bu onun için sadece bir kerelik bir şeyse, akşam başladığında benim için olmasını istediğim gibi. Ya onu bir daha hiç görmezsem?

Elime geçen tek şeyin bu olduğu düşüncesi beni neredeyse felç ediyor. Ve

Bu bile başlı başına bir panik dalgasını daha içime göndermeye yetiyor. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi bu kadar ağır olmamalı ama sanki dünyanın yükünü taşıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum, elimi kolundan yukarı kaydırarak.

"Abel," diye fısıldıyor göğsüme, aramızda birkaç sessiz an geçtikten sonra.

"Öyle mi?"

"Kadere inanır mısınız?"

"Bilmiyorum, sanırım. Olan biten her şeyin planlı olduğuna inanmıyorum ama yaptığımız seçimlerin bizi gereken yere götürdüğüne inanıyorum."

"Açıkla."

"Örneğin bizim toplantımızı ele alalım. Kardeşlerimle buluşmadan önce üç saat boyunca onları arayıp iptal etmek için aklıma gelen her türlü bahaneyi düşündüm. Ama sonra bir şey beni bunu yapmaktan alıkoydu. Gitmemiş olsaydım seninle asla tanışamayacaktım."

"Abel." Sesi artık daha yumuşak, öyle ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Öyle mi?"

"Şimdi uyuyacağım." Göğsüme karşı gülümsediğini hissediyorum.

Kıkırdıyorum ve onu daha sıkı kavıyorum.

"İyi geceler, *sadece* Finley." Saçlarına bir öpücük bırakıyorum.

Çok geçmeden nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve vücudu tamamen benimkine doğru gevşiyor.

Bu gün başladığında sonunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Kardeşlerimle buluşacağım için korkarak uyandım, "Artık büyümenin ve hayatında bir şeyler yapmanın zamanı gelmedi mi sence?" konuşmasına kez daha maruz kalacağımı biliyordum. Beni yanlış anlamayın, ailemi seviyorum ama bu şarkı ve dansları uzun zaman önce eskidi.

Bir sonraki turu almayı teklif ettiğimde, bunu kendime bir anlık rahatlama sağlamak için yaptım, bunu yaparken gecenin tüm gidişatını değiştireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hatta belki de hayatımı.

Gözlerimi kapatıyorum ve barda otururken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Bir bakışta onun gördüğüm en güzel kadın olduğunu nasıl da .

Çocuklar gittikten sonra içeri girmeye karar verdiğimde ne dair hiçbir fikrim yoktu. Belki anlaşırsınız diye düşünmüştüm.

içmek, bir süreliğine hayatı unutmak. Ve tüm yaparken, tahmin edebileceğimden çok daha fazlası oldu. Çünkü sadece bir kızla takılmıyordum. *Bir kızla* takılmıyordum.

Kızım.

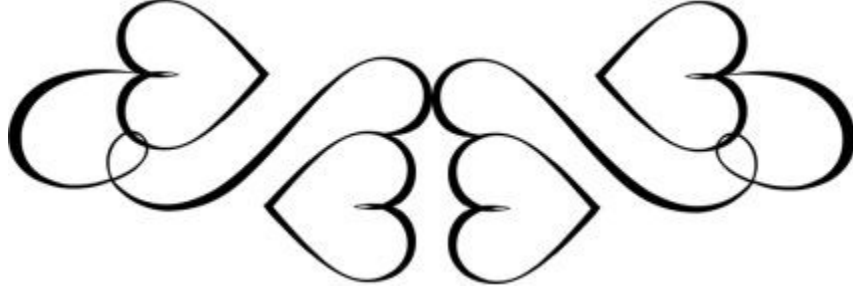
Belki bu kulağa çılgınca geliyor. Hatta bunu düşünmek bile beni hafiften deli gibi hissettiriyor ama bu hislerimi değiştirmiyor. Finley kollarımdayken burada uzanmanın, sanırım şimdiye kadar hissettiğim en mükemmele yakın şey olduğunu değiştirmiyor.

Yorgunluk içeri sızmaya başlıyor ve zihnim başlıyor. Gözlerimi açık tutmaya, kendimi uyanık kalmaya zorlamaya çalışıyorum ama bir türlü işbirliği yapmalarını sağlayamıyorum.

Uykuya başladığımda Finley'nin gözleri zihnimde beliriyor ve sonunda uyku beni ele geçiriyor.

On İkinci Bölüm

Finley

Yüzümü Abel'e dönerek yan yatıyorum ve panjurdan içeri sızan ay ışığının yakışıklı yüzündeki parıltısını izliyorum. Gözlerimi ayıramıyorum, kapatmak için ne kadar çaresiz olsalar da.

Abel yaklaşık bir saat yanımda uyuyakalmadan önce yarım saatten daha uzun bir süre uyuyormuş gibi yaptım. Kendimi ne kadar bitkin hissetsem de ve hala öyle hissediyor olsam da, onunla var olmak için kalan az zamanımın tek bir anını bile kaybetmek istemedim.

Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi. Henüz bırakmaya hazır olmadığım bir hayat.

On saat, barda yanıma oturduğu andan kollarında benimle uykuya daldığı ana kadar geçen süre bu kadardı.

On saat.

Çok küçük bir zaman parçası ama yine de o on saat her şeyi değiştirmiş gibi geliyor. Hayatım, içinden geçip gittiğim bir şeyden nihayet yaşadığımı hissettiğim bir şeye dönüştü.

Tüm hayatımı bu tür bir duyguyu, başka bir insanla bu tür bir bağı arayarak geçirdim. Bu kadar hızlı olacağını hiç düşünmemiştim. Sadece bir çekimin aşk kadar güçlü bir şeye dönüşeceğini. Ama oldu.

Kulağa çılgınca geliyor. Kahretsin, dün gece ve bu gece hakkında her şey sabah delice geçti. Ama bu hissettiklerimi daha az doğru yapmaz. Bu doğru. Bunu vücudumdaki her hücrede ve damarda hissediyorum - yani Öyle ki, kalbimin tüm bunların ağırlığından patlamaması bir mucize.

Midemde üzüntü ve korku birikiyor.

Hayatımda hep bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Eğer devam edersem, savaşmaya devam edersem, sonunda anlamını bulacaktım. her şey için. Ve şimdi, nihayet olmam gereken yerde olduğumu hissettiğime göre, kalamam. Uzanıp her zaman sahip olduğum hayatı alamam.

Çünkü o hayat artık benim için söz konusu değil.

Habil'in uyandığında beni yokmuş gibi bulduğunda nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Telefon numaralarımızı değiştirmedik. Nerede çalıştığımı ya da nerede yaşadığımı bilmiyor. Hatta soyadımı bile bilmiyor. Geceyi bir hayaletle geçirmiş gibi olacak, çünkü gittiğimde onun için sadece bir hayalet olacağım. Bir hayalet. Çılgınca bir gece geçirdiği bir kız. gece ile.

Umarım onun için de benim için olduğu kadar anlamlıdır. Umarım beni sık sık düşünür ve düşündüğünde yüzünde o muhteşem gülümsemesi belirir. Bunu görecektir kadar hayatta olmayabilirim ama umarım onun hayatını, benimkini etkilediği kadar bile etkilemişimdir.

Uzanıp elimi hafifçe yüzünün yan tarafına götürüyorum, yanağındaki tüyler avucumu gıdıklarken gözlerimi kapatıyorum. Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasını diken diken ediyor ve çok geçmeden yüzümden aşağı yuvarlanıyorlar.

Son birkaç saattir bastırdığım her şey yüzeye çıktıkça, bir sonraki yapmam gerektiğini bildiğim şeyle daha da kötüleştikçe, parçalanmanın eşiğindeyim. Veda etmek zorundayım.

Hasta olduğum için nefret , daha başlamadan hayatımı almakla tehdit eden kanserden nefret edebilirim ama beni getirdiği noktadan nefret edemem.

Hasta olmasaydım, ölümle yüz yüze olmasaydım, bunu Abel ile keşfetmeye asla cesaret edemeyebilirdim. O barda olmazdım ve olsaydım bile onunla birlikte gidecek kadar cesur olamazdım. Ölümün bir yolu var.

Her şeyi bir perspektife oturtmamı sağladı ve bu sayede; yarına dair bir ihtimal olmadığını düşündüğüm için, başka biriyle birlikte olduğumu hiç sanmadığım bir şekilde kendim olmamı sağladı.

Gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum. Olumlu şeylere, bu gecenin bana kazandırdıklarına odaklanırsam belki bunu başarabilirim. Belki vedalaşabilir ve kaybettiklerimin üzüntüsü yerine sahip olduklarımın mutluluğuyla dolabilirim.

Ama bu beklediğimden çok daha zor. Bunu biliyordum. gece bitecekti. Veda etmek zorunda kalacağımı biliyordum. Sadece o an geldiğinde ne kadar imkânsız hissedeceğimi fark etmemiştim.

Elimi bırakıp yorganı yavaşça geriye itiyorum ve kolunun altından dikkatlice kayarak yana doğru yuvarlanıyorum. O da Ayaklarım serin parkeye değdiği anda tek yapmak istediğim Abel ile yatağa geri dönmek ve bir daha hiç ayrılmamak. Bu istek o kadar güçlü ki kendimi fiziksel olarak kapıya doğru zorlamak zorunda kalıyorum, çıkarken giysilerimi topluyorum.

Kısa bir an için dönüp onu son bir kez daha içime çekiyorum. O da Sırtının kıvrımı. Saçlarının dağınık bir şekilde yastığa düşmesi. Nefes alırken dudaklarının hafifçe ayrılması. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi fiziksel olarak acıtıyor.

Ama neden ?

Bu, o ana kadar kendime sormadığım bir soruydu. Neden onu tekrar göremiyorum?

Hasta olmak kesin ölüm demek değildir. Hala bununla savaşıma şansım var. Hala hayatta kalma şansım var. Ve buna değmez mi? O buna değmez mi? Dün yatmaya ve kaderimi kabullenmeye hazırdım. Ama bugün... Bugün yeni bir gün.

Sadece birkaç saat içinde ne kadar çok şeyin değişebileceğinin gerçekten bir kanıtı. Örneğin ameliyatımı ele alalım. Prosedürün süreceği birkaç saat, yaşayıp yaşamayacağımı belirleyecek. Çok az ya da hiç anlamı olmayan pek çok saat geçip gidiyor. Diğerleri ise hayati önem taşıyor.

Değiştirmek.

Onu tekrar görecekim.

Bu kendime verdiğim bir söz. Ona verdiğim sessiz bir söz. Bir gün. Belki bir yıl , belki beş yıl sonra, onu tekrar bulacağım.

Kanser gittiğinde. Hayatım yeniden benim olduğunda ve meçhul bir hastalığa ait olmadığında. Yapmak zorundayım. Bu son olamaz.

Ama tam düşüncenin yerleşmesine izin verdiğimde, şüphe yolunu buluyor

Geri dön. *Ama ya bu sonsa?* Ya bu gerçekten Abel Collins'i son görüşümse?

Gözlerimin arkasında biriken yeni gözyaşlarını kırıştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yavaşça bırakarak, son bir kez uzun uzun bakıyorum

ilk ve büyük ihtimalle tek seveceğim adam. Ve sonra dönüp uzaklaşıyorum.

Yaşam alanına çıkmadan önce koridorda giyiniyorum. Gözlerimi dairenin içinde gezdiriyor, her şeyi en küçük ayrıntısına kadar hatırlamaya çalışıyorum. İstesem de bu geceyle ilgili tek bir şeyi bile unutamazdım.

Botlarımı giyip, kanepenin arkasından montumu aldım.

Kapıya yönelmeden önce. Elim kapı kolundayken duraklıyorum, dizlerim ağırlığımın altında titriyor.

Bunu yapamam.

Tek düşüncem bu. Hiç burada olmamışım gibi onun hayatından çıkıp gidemem. Hiçbir açıklama yapmadan gidemem. Ona izin veremem dün gecenin büyüğü olduğuna inanmıyorum.

Elimi kapı kolundan çekip dönüyorum ve

Mutfak. Birkaç çekmeceyi karıştırıp sonunda bir kâğıt ve bir kalem buluyorum. Kâğıt tableti tezgâhın üzerine bırakıp ilk boş sayfayı açıyorum ve en üste onun adını karalıyorum.

Saatlerce tek bir kelimeye bakıyorum, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken gözlerim isminin üzerinde geziniyor. Gerçek bir şey değil Seçenek. Beni ölmeden önce bir gece geçirdiği hasta kız olarak düşünmesini istemiyorum. Eğer yarın son günüm olursa, beni hatırlamasını istiyorum; sağlıklı, mutlu, hayat dolu. Dün gece kim olduğumu hatırlamasını istiyorum, bugün kim olduğumu değil. Sabah.

Derin bir nefes alarak kalemi tekrar kâğıda bastırıyorum. Söylemek istediğim her şeyi tek bir cümle içinde söylerken elim sayfanın üzerinde kayıyor.

Hayatımın en güzel gecesi için teşekkür ederim.

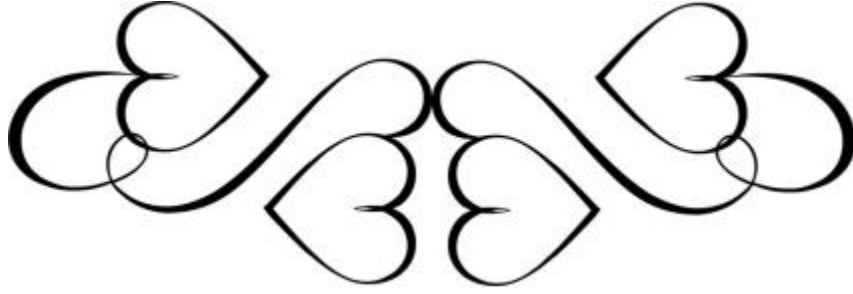
XO
Finley

Tek satırı okuyorum, keşke daha fazlasını söyleyebilseydim, keşke kelimelerle aram daha iyi olsaydı, keşke ona dün gecenin benim için tam olarak ne yaptığını açıklamanın bir yolunu bulabilseydim. bildiğimden, kâğıt tableti ucuna doğru kaydırıyorum, böylece en kısa zamanda göreceğini biliyorum.
mutfığa giriyor.

Geriye doğru bir bakışla, asla sahip olamayacağım geleceğe veda . Abel'a ve hasta olmasaydım olabileceğimiz her şeye veda ediyorum. Ben de kendimden bir parçaya veda ediyorum. Sadece onun için geride bıraktığım parçama.

On Üçüncü Bölüm

Finley

"Eve dönme vaktin gelmişti." Claire mutfaktan başını kaldırıp Dairemize girer girmez masaya oturdum. "Hiç dışarıda kalmıyorsun. Gecenin yarısını biri seni kaçırdı diye korkarak geçirdim."

"Sana mesaj attım," diye hatırlatıyorum ona, botlarımı çıkarmadan önce ceketimi kapının yanındaki portmantoya asıyorum.

"Sabaha kadar dışarıda kalmaktan hiç bahsetmemiştin." Dudaklarını büzerek ne kadar dolgun olduklarını vurguluyor.

Claire tam bir afet. Uzun boylu, atletik yapılı. Uzun sarı saçları hafif dalgalı. Parlak yeşil gözler. İkimizin de babamızdan aldığımız tek özellik olan gözlerimiz dışında birbirimize hiç benzemiyoruz.

Annemin gençliğine benziyorum, saçları ve dişleri dökülmeye başlamadan önceki haline. Claire'in annesi Cathy'ye ne kadar benzediğini ilk elden biliyorum. Ben de

Onunla sadece bir kez tanıştım. Güney Illinois'de yaşıyor, buradan birkaç saat uzaklıkta. Claire genellikle yılda birkaç kez ziyarete gider. taşındıktan kısa bir süre sonra bir keresinde beni de götürmüştü.

Kapıdan girer girmez birbirlerine ne kadar benzediklerini görünce şaşırmıştım. Sanki kız kardeşimin daha büyük bir versiyonuna bakıyor gibiydim.

Ama tüm farklılıklarımıza rağmen, ara sıra Benzerlikler. Mesela ikimiz de kalem tutuyoruz ve o sadece

Fıstık ezmeli ve jöleli sandviçinde peynir seven başka biriyle tanışmadım.

"Sana beklememeni söylemiştim," diye yanıtlıyorum uzun bir aradan sonra.

"Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun." Ağzına bir lokma atmadan önce kaşığını mısır gevreği kâsesinde döndürüyor.

"Nesin sen, şimdi de annem mi oldun?" Burnumu kırıstırıp dilimi çıkararak yanından geçip mutfağa giriyorum.

"Ben senin . Bu da beni senden sorumlu yapar."

"Benden sadece altı yaş büyüksün Claire, yirmi değil. Ve benim için sorumlu olmana ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"sen?" Dönüp kapıyı açmamı izledi.

Buzdolabı.

"Sadece dışarıdaydım."

"Sadece ," diye tekrarlıyor. "Bir erkekle çıkmak gibi mi?"

"Belki." Kapıyı kapatmadan önce raftan portakal suyu sürahisini çekiyorum.

"Kapa çeneni!" diye bağıyor, mısır gevreğini tamamen bırakarak. "Bana her şeyi anlat. Aman Tanrım, seksi mi? Şu haline bak, tabii ki seksi! Vay anasını, gece onun evinde mi kaldın? Gahhh! Kesinlikle onunla yattın, değil mi?" Sorularını birbiri ardına sıralıyor ve hiçbirine cevap vermeme fırsat bırakmıyor.

Dün doktorun muayenehanesinde öğrendiklerimi ona anlatmanın daha acil bir mesele olduğunu bilsem de, geldiğince uzun bir süre normallik hissine tutunmak için çaresizim.

Daha önce hiç şeyler hakkında konuşabileceğim biri olmamıştı. Ve bu konuşmayı kaç kez hayal ettiğimi anlatamam.

Biriyle tanışmak ve eve gelip tüm detayları anlatmak

En iyi arkadaşımın ya da bu durumda her iki unvana da sahip olan kız kardeşimle. Bu yüzden o anı biraz daha uzun tutuyorum.

"En azından bana onun adını söyle!" diye yalvarıyor ben tek kelime etmediğimde.

Masada katılmadan önce meyve suyumu doldurmayı bitiriyorum ve karşısındaki koltuğa kayıyorum.

"Abel." Kelimenin etrafında gülümsüyorum. "Onun adı Abel."

"Abel," diye deniyor. "Bu ismi gerçekten seviyorum."

"Ben de," diyorum ve meyve suyumdan bir yudum alıyorum.

"Bana her şeyi anlat."

"Yirmi beş yaşında. Bir müzisyen. Ve yemin ederim ki muhtemelen Gerçek hayatta tanıştığım kurgusal bir karaktere en yakın şey. Dün geceye kadar onun gibi insanların gerçekten var olduğunu fark etmemiştim."

"O kadar iyi, ha?" Bir kahkaha attı.

"Daha iyi." İç çekiyorum ve zihnimin saatler önce yaşanan olaylara geri dönmesine izin veriyorum. Yüzünü, gülümsemesini, gözlerini, o lanet gamzesini düşünüyorum ve yemin ederim kalbim küçük bir takla atıyor göğsümün içinde.

Ama bu duygu beni ne kadar çabuk etkilerse, o kadar çabuk ölüyor. Çünkü gerçekliğin her zaman bir yolu vardır. izin çalış.

"Onu tekrar göreceğiz misin?"

Öyle ? Onu tekrar göreceğiz kadar uzun yaşayacak mıyım? Bütün sabah kendime bu soruyu sordum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum.

"Neden bilmiyorsun?" Claire ihtiyatla bana bakıyor, tavrımdaki değişimi açıkça .

"Şey, de bu." Kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylemeye hazırlanırken bakışlarını tutmakta . "Dün MR ve kan tahlili sonuçlarımı görüşmek için doktor randevum vardı ya?"

"Ne dediklerini öğrenmek için aramaya çalıştım ama biri beni sesli mesaja yönlendirdi." Bana bilmiş bir bakış attı. "Ne söylediler? Ne dediler? olduğunu anlayacaklar mı?"

"Onlar yaptı." Yavaşça başımı sallıyorum, boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

"Peki, ne ?" Sesinden sabırsızlanmaya anlıyorum.

Milyon yıl geçse de birine söyleyeceğimi hayal bile edemeyeceğim o üç kelimeyi söylerken kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Ben kanserim."

İtiraf ettiğim şeyi düşünürken yüzündeki tüm renk kayboluyor.

"Tam olarak kötü huylu bir beyin tümörü." Bunu yüksek sesle söylerken bile, hala gerçek gibi gelmiyor.

Birkaç uzun saniyenin ardından "Beyin tümörü" demeyi başardı. "Ama nasıl?" Başını sallıyor, yüzünde inançsızlık okunuyor.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Bir insan nasıl olur da beyin tümörüne yakalanır?"

Bu sadece olan bir şey."

"Ama tedavi edebilirler, değil mi? İyi olacaksın."

"Deneyecekler. Ama umut verici değil." Ona doğruyu söylemeyi seçtim. Nasıl olsa yarın öğrenecek. En azından onu en olası sonuca hazırlayabilirim. O da başaramayacağım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tümörün konumu ve boyutu ameliyatı çok zorlaştırıyor.

O kadar zor ki başarı oranı yüzde otuzun altında." "Elbette bunu tedavi etmenin başka yolları da vardır," diyerek sözümü kesti.

"Ne yazık ki başka bir seçeneğimiz kalmadı. Doktor ameliyat etmezlerse sadece aylarımın kaldığını söyledi."

"Ama..." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve hemen masanın karşısındaki elime uzanıyor. "Ölemezsin," diye . "

Ve yapmayacaksın." Çabucak kendini toparlar, abla modu açıyorum. "Bununla savaşıyorsun. Bununla savaşıcağız. Ameliyat olman gerektiğini söylüyorlar, o zaman ameliyat olacaksın ve o ameliyatın canına okuyacaksın. Tıpkı bu kanserin okuyacağın gibi. Ne zaman ameliyat etmek istiyorlar?"

"Yarın."

"Yarın mı?" Sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri çekiliyor. "Ve bunu dün bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"İstedim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sonra Abel ile tanıştım, komik ve yakışıklıydı ve bir süreliğine bana unutturdu. Ben de unutmak istedim."

"Yarın," diye tekrarlıyor, gözlerini tavana dikmeden önce sandalyesinde yaslanıyor. Duygularını bölümlere ayırmaya çalışırken yaptığını öğrendiğim şey. "Sen

dehşete düştüm." Bakışları tekrar benimkine döndüğünde ifadesi daha yumuşak, şaşkınlık ve öfkenin yerini acıma . "Saat kaçta?"

"Sabah yedide hastanede olmam gerekiyor."

"Tamam." Yavaşça başını sallıyor. "İşten izin alacağım. Seninle gelmememin imkanı yok." Bana bu konuda bir seçenek bırakmadı,

Bu iyi bir şey çünkü o yanımda olmadan hastaneye girebileceğimi bile sanmıyorum. "Peki ya annen?"

"Peki ya o?"

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "İstesem bile ona nasıl ulaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Telefonu kaldırıp onu arayabileceğim gibi bir şey değil."

"Fin, o senin annen. Ona haber vermenin bir yolunu bulmalıyız." "O beni doğuran kadın. Bu onu gerçek bir anne. Öyle ya da böyle umurunda olduğunu sanmıyorum zaten. Muhtemelen bile fark etmemiştir ve üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti."

"Öyle olduğundan şüpheliyim. En sevdiğin kişi olmadığını biliyorum ama hoşuna gitse de de o hala senin annen."

"Bunu seninle yapmayacağım." Yüksek sesle içimi çektim. "Monica şu anda ihtiyacım olan en uzak şey."

Bu Claire'in annemle aramı düzeltmem için beni zorlamaya çalıştığı ilk sefer değil. Uyuşturucu bağımlısı olmanın ne anlama geldiği konusunda gerçekçi olmayan bazı fikirleri var. Annemin hala umursadığını düşünüyor - ve belki de umursuyor - ama bir sonraki dozunu almayı daha çok önemsiyor.

"Peki ya restorandaki arkadaşların? Onlardan herhangi birine söyledin mi?"

"Hayır."

"Finley, insanlara anlatmalısın."

"Kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Burada seni insanlar olduğunu hâlâ kabullenemiyorsun, değil mi? Dünyayı dışlayamazsın. Arkanda bir destek sistemine ihtiyacın var."

"Bende bir tane var. Sen varsın."

"Ve her yanında olacağımı biliyorsun."

Ama abla, bu arkadaşlarına neler olduğunu anlatmaman gerektiği anlamına gelmiyor. Bilmek isteyeceklerdir."

"Hiçbirinin o kadar umursadığını sanmıyorum."

"Peki ya Heather?"

Heather, Claire dışında sahip olduğum tek gerçek arkadaşım. Neredeyse bir yıldır birlikte çalışıyoruz ve bu süre zarfında oldukça yakınlaştık.

"Ameliyattan sağ çıkarsam ona söyleyeceğim."

"Ne zaman" diye düzeltiyor. "Ameliyattan sağ çıktığında."

"Ne zaman," diye inandırıcı olmayan bir şekilde tekrarlıyorum.

"Hey." Claire öne doğru eğildi ve bir kez daha elimi tuttu. "İstememiştım. Ne kadar bunalmış hissettiğinizi hayal bile edemiyorum. |

Sadece hayatınızda size neler olduğunu bilmeyi hak eden insanlar olduğunu düşünün. Seni seven ve sana ne olduğunu önemseyen insanlar. Bunu atlatmana yardım etmek isteyecek insanlar."

"Benim için en iyisini istiyorsun, bunu biliyorum. Ama yapamam. Bu kendi başıma halletmem gereken bir şey."

"Tamam," diye kabul ediyor. "Eğer istediğin buysa."

"Evet, öyle."

"Bunu yeneceğiz, biliyorsun değil mi?" diye bana güvence veriyor. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

"Ne pahasına olursa olsun," sözlerini tekrarlıyor ve her şeyin bu kadar basit olmasını diliyorum.

"Günü burada geçirmeye ne dersin? Biraz kiralayabiliriz

Film izlemek, istediğimiz her şeyi yemek ve bütün gün pijamalarımızla uzanmak?" "Bunu isterdim," diye itiraf ediyorum, başka kimseyi tercih etmeyeceğimi bildiğimden son günümü birlikte geçireceğim.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, Abel'in yüzü gözümün önünden geçiyor.

Zihin. Dün gece olanlar hâlâ gerçek gibi görünmüyor.

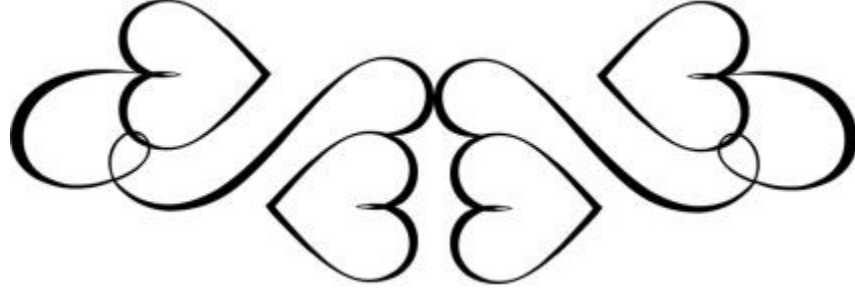
Eve dönüş yolunun tamamını kafamda bir şeyleri tekrarlayarak, ona karşı hissettiklerimin gelecek korkumdan kaynaklandığına kendimi ikna çalışarak geçirdim. Bir erkeği hiç sevmemiş olarak ölmekten. Ama ne kadar denersem deneyeyim, kendimi buna inandıramadım.

On dokuz yıldır bana dün gece hissettiklerimin bir kısmını bile hissettirecek bir şey arıyordum. Onu sadece birkaç saattir tanıyor olmam önemli değil. Onu bir daha asla göremeyecek olmam önemli değil. Çünkü o bana mükemmel bir gece yaşattı. On mükemmel saat. Ve onun sayesinde uğruna savaşacak bir şeyim varmış gibi hissediyorum.

Ve bu yüzden savaşacağım. Sahip her şeyle savaşacağım çünkü tek istediğim daha fazla saat, daha fazla gün, daha fazla zaman... Daha fazla o.

Bölüm On Dört

Abel

Hayatımın en güzel gecesi için teşekkür ederim.

Gözlerim Finley'nin mutfakta bıraktığı notu yüzüncü kez tarıyor ve not defterini tekrar tezgâha bırakıyorum.

Bir saatten az bir süre içinde Trolley House'da olmam gerekiyor ve ben hala duş bile almadım. Kendimi toparlamam ve harekete gerekiyor ama bugün motivasyonumun eksik olduğunu görüyorum.

Çok fazla uyuyamadığım için mi yoksa
Çünkü hayatımda ilk kez hayaletlenmeyi kafama takmakla meşgulüm.

Bunu daha önce de insanlara yaptım - çılgın bir geceden sonra gizlice ertesi sabahın garipliğini önlemek için. Ama onlar hep tek gecelikti. Ben biliyordum. Bunu biliyordu. Hiçbir zaman ertelemek için bir sebep yoktu. Kaçınılmaz. Ama Finley? Bilmiyorum. Sanırım onun daha fazlası olduğunu düşünmüştüm.

Belli ki aynı fikirde değildi. Öyle olsaydı, ben uyurken elinde bu lanet nottan başka bir şey olmadan sıvışıp gitmezdi. Eğer telefon numarasını bırakmış olsaydı, en azından o zaman onunla görüşmek istediğini bilirdim.

Beni tekrar gör. Ama bu? Bu en son gibi hissettiriyor.

Hayatımın en güzel gecesi için teşekkürler, ama seni bir daha asla görmek istemiyorum. Bu yüzden sana bilerek nerede yaşadığımı, nerede çalıştığımı söylemedim ve seninle telefon numaramı paylaşmak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Oh, ve gerçekten yaralanmaya hakaret ekleyelim ve size soyadımı da söylemeyelim, böylece cehennemde beni bulabilmenizin hiçbir yolu yok.

"Siktir," diye homurdanıyorum, nota bakarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Daha önce Finley gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Ayrıca bir durumu hiç bu kadar yanlış okumamıştım. Genelde insanların nerede durduğunu çok iyi anlarım, ama onunla? Birkaç parçası eksik bir yapbozu bir araya getirmeye çalışmak gibiydi.

Ama yine de bunu beklemiyordum. Boş bir daireye ve midemde bir türlü atamadığım ağır bir duyguya uyanmayı beklemiyordum.

Telefonum tezgahın üzerinde vızıldayarak canlanıyor ve bana çok ihtiyacım olan bir dikkat dağıtıcı sunuyor. Arkadaşım Nick'in numarasının ekranda yanıp söndüğünü görmek için aşağı bakıyorum.

"Selam. Naber?" Telefona her zaman yaptığım gibi cevap veriyorum.

"Hey. Bu akşam ne yapıyorsun? Ben ve birkaç arkadaş akşam için Sven'e gitmeyi düşünüyoruz. İlgilenir misin?"

Sven ortak bir arkadaşımız. Çok zengin bir aileden geliyor ve günlerinin çoğunu kapalı havuz kenarında uzanarak ya da ailesinin birkaç mil ötedeki göl evinde abartılı partiler düzenleyerek geçiriyor. Şehir dışında. İyi bir adam - biraz kibirli ama iyi. Kardeşim Alex'le birlikte üniversiteye gitti ve bu sayede tanıştık.

"Keşke yapabilseydim ama bu gece Trolley House'da bir konserim var. Bir şekilde geçimimi sağlamalıyım."

"Ezik."

"Evet, hepimiz aptalca bir uygulama geliştirip arkamıza yaslanıp para akışını izleyecek kadar şanslı olamayız."

"O aptal uygulama üzerinde dört yıl çalıştım. Emeğimin meyvelerinin tadını çıkarmayı hak ediyorum."

"Olmadığını söylemiyorum." Kıkırdıyorum. "Sven'e ve çocuklara selamımı söyle, olur mu?"

". "

"Hey, Nick." Telefonu kapatmadan hemen önce onu durduruyorum; birdenbire aklıma bir şey geliyor.

"Öyle mi?"

"Hâlâ PI işlerini yapan arkadaşın var mı?" "Chuck.

Evet, neden?"

"Sence birini bulmak için benden ne kadar ister? Tanıştığım bir kız."

"İz sürmeyi hobi mi karar verdin?"

"Dün burada kaldı, ama bu sabah uyandığımda

Sabah gitmişti. Gitmeden önce numarasını almadım," diye devam ediyorum sapık yorumuna aldırmadan.

"Onu Facebook'ta falan araştırın."

"Facebook'um yok ve bunu biliyorsun. Soyadını da bilmiyorum."

"Bekle, doğru anlamış mıyım? Yattığın bir pilici bulmana yardım etmemi *istiyorsun* ama soyadını bile bilmiyorsun, öyle mi?"

"Kaç kadınla yattın ve onların

ilk adın?" Ben de ona döndüm.

"Çok doğru, ama ertesi gün onları bulmaya çalışmıyorum.

Bir kız olmalı."

"Hiçbir fikrin yok," diyorum, daha fazla detay vermemeye karar vererek.

"O zaman söyle bana, nasıl oldu da onu en son getirmeyi düşünmedin?

isim."

"İlk tanıştığımızda sordum ama soruyu geçiştirdi. Zorlamaya degeceğini düşünmedim. Yine de beni hayalet gibi görmesini de beklemiyordum."

"Abel Collins bir tarafından hayaletlendi. O günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." "Bu konuda bir pislik mi olacaksın yoksa Chuck'ı arayıp Bakalım bana yardım edebilecek mi?"

"Sakin ol. Sadece seninle dalga geçtiğimi biliyorsun. Bence bu kızı bulmak istemen iyi bir şey. Seni elde ettiğine göre özel biri olmalı.

hiçbir kadını kovalamayan, onun peşinden koşan

adam." "Şimdi bitti mi?" Sesli bir iç geçirdim.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Bana hangi bilgileri bildiğini söyle."

"Kız kardeşiyle birlikte Birch Sokağı'nda bir dairede yaşadığını biliyorum. Güney Carolina'dan buraya bir buçuk yıl önce taşındı ve bir yerlerde garsonluk yaptığından eminim."

"Oldukça emin misin?" Gülüyor.

"Garsonluk yaptığını söyledi, ben öyle varsayıyorum."

"Neden bekleyip geri dönüp dönmeyeceğini görmüyoruz? Yani, daha bu sabah gitti. Sence de Calvary'yi çağırmak için biraz erken değil mi?"

"Güven bana, geri gelmeyecek. Notu bunu açıkça ortaya koydu."

"Kahretsin, not mu bırakmış?"

"Hayatının en güzel gecesi için bana teşekkür ediyor."

"Evet. Haklısın. Geri dönmesine imkan yok." Her kelimesinden alay damlıyor.

"Biliyor musun, boş ver." Beni durdurmadan önce telefonu kapatmaya hazırlanıyordum.

"Bekle. Özür dilerim. Sadece seninle dalga geçtiğimi biliyorsun. Kahretsin, bugün havandasın."

"Adı Finley."

"Finley," diye tekrarlıyor. "İyi haber şu ki, o kadar çok Finley olduğunu sanmıyorum. Daha önce bu isimde biriyle tanıştığımı söyleyemem, bu da bir başlangıç. Eğer adı Ashley ya da Stephanie olsaydı, sana havlu atmanı söylerdim, çünkü onu bulmamızın hiçbir yolu yok. Ama Finley. Finley ile çalışabiliriz. Bilgiyi Chuck'a ileteceğim ve biraz araştırma yapmasını isteyeceğim. Bakalım ne bulacak."

"Teşekkürler, Nick."

"Biliyorsun, Sven'in partisi sabaha kadar sürecek, o yüzden eğer kendini iyi hissediyorsan, konserden sonra dışarı çık."

". Gitmem gerek yoksa geç kalacağım." "Tamam, sonra konuşuruz."

Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturmadan önce telefonumu tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Belki de Chuck'ın Finley'i araştırmasını istediğim için delirmişimdir. Nick haklı, daha bu sabah gitti. Ama eğer bunu yapmazsam, onu bulmaya çalışmazsam, bir daha asla onu bulamayacağım hissinden kurtulamıyorum. onu tekrar görmek.

Chicago çok büyük bir şehir ve aynı kalabalığın içinde koştüğümüz falan yok. Anladığım kadarıyla iş ve kız kardeşiyle vakit geçirmek pek bir şey yapmıyor.

Daha fazla soru sormadığım için sessizce kendime lanet ediyorum. Bana soyadını söylemesi için ısrar etmediğim ya da nerede çalıştığını sormayı bile düşünmediğim için.

Şimdi , ürkütücü bir sapık gibi tüm bunları bulmaya çalışıyorum. eğer bilmemi isteseydi bana söyleyeceği bilgiler.

Normalde bir durumda iki kere düşünmezdim. Ben Bu deneyimi alıp diğerleriyle birlikte kaydeder ve yoluma devam ederim. Ama nedense Finley ile bunu yapamıyorum. O sıradan bir tek gecelik değil.

Onu hiç olmamış gibi aklımdan silemem. Silemem. Hâlâ onun dokunuşunu, tadını, kahkahasını arzularken. Bu sabah gözlerimi açtığımdan beri düşünebildiğim tek şey o iken değil.

Bu çok garip. Bir kız için bu kadar düğümlendiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Ve içten içe biliyorum ki bunun sebebi onun sıradan *bir* kızdan çok daha fazlası olması.

--

Trolley House bu gece oldukça sakin, şaşırmadım değil. Çoğu bar hafta ortasına kadar açık. Dört setlik çalma listemin üçünü bir şekilde tamamladım, ancak dördüncü sette hem zihinsel hem de fiziksel olarak yıpranmaya başladım. Tek yapmak istediğim eve gidip birkaç bira içmek ve önümüzdeki iki gün boyunca uyumak.

Gitarımın kayışını ayarlayarak, gitarın açılış akorlarını tıngırdatıyorum. Imagine Dragons'dan *Stuck*. Şu anki ruh uyuyor.

Bu gece. Benim bu. Müziğimi bir çıkış yolu olarak kullanıyorum. Bir şeye özellikle kızgın veya üzgün hissediyorsam, bu duyguyu ifade eden müziğe yöneliyorum. Aynı şey üzgün ya da mutluysam ya da O anda ne hissediyorsam.

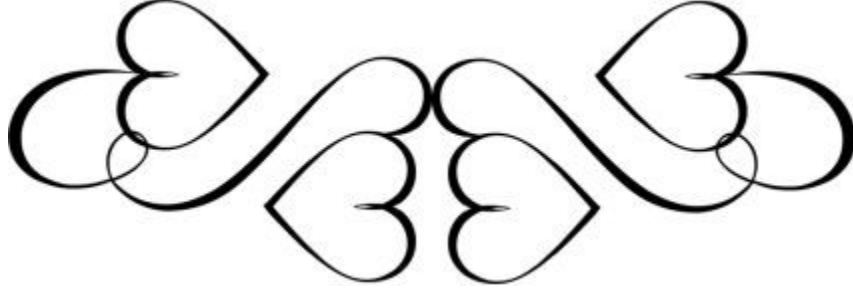
Bu gecenin temasını tahmin etmek oldukça kolay. Her zamanki hayran favorilerim ve isteklerim dışında, Finley'nin her an içeri girip bana o güzel göstermesini umarak ön kapıya bakarken saçma sapan aşk şarkılarından başka bir şey çalmadım.

Bir bakıma keşke ona bu gece burada oynayacağımı söylemeseydim diyorum. Belki o zaman geceyi atlatmaya odaklanabilirdim. Kalabalığın içinde sürekli onun yüzünü aramak zorunda kalmadan.

O adam olacağımı hiç düşünmemiştim. Bir kıza kafayı takan adam. Bir kız hakkında şarkı söyleyen adam. Bir kızı bekleyen adam. Hayatım boyunca o adamdan çok uzaktım. Şimdi, sadece bir kez Finley'le geçirdiğim gece, asla yapmayacağıma yemin ettiğim her şeyi yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanırım *aradığın kişiyle* tanıştığında böyle oluyor. Tüm bakış açın değişiyor.

On Beşinci Bölüm

Finley

Gölgelerin arasında gizlendim, sırtımı duvara dayadım.

Abel'i sahnede izlemek. O elektrikli, saf, inkar edilemez bir sihir ve ne kadar denesem de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

On dakikadan daha az bir süredir buradayım ve şimdiden beni öldürüyor. Ona gitmemeyi. Ona burada olduğumu söylememek için. Ama yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Ama onu son bir kez görmeliydim.

İçeri girdiğimi görmedi ve ben de mümkün olduğunca gözden uzak durmaya çalıştım ki bu düşündüğümünden daha kolay oldu Barın düzeni ve loş ışık göz önüne alındığında.

Claire burada olduğumu bilmiyor. söylemek için uyandırmak istemedim. Altı saatten kısa bir süre içinde hastanede olmam gerekirken sabahın birinde yola çıkmamı onaylayacağından şüpheliyim.

Kendime gelmeyeceğimi söylesem de, bu gece gelmememin mümkün olmadığını biliyordum. çalıştım. Kız kardeşime iyi geceler diledim, duş aldım ve kendimi zihinsel olarak yarınki prosedüre hazırlamaya çalışarak yatağa girdim. Ama ne kadar yorgun olsam da uyuyamadım. Öğleden sonra birkaç saat uyudum ama gözlerimin arkasındaki yorgunluk ve yanma hissini gidermeye yetmedi.

Yine de saatlerce orada yattım, dönüp durdum, kendimi gelmekten vazgeçirmeye çalıştım. Ama nerede olduğunu biliyordum, şehrin öbür ucuna hızlı bir yolculukla onun yakışıklılığına bakabileceğimi biliyordum.

yüzünü tekrar görmek, karşı koymamı imkansız hale getirdi. Bu yüzden kendimi uyumaya zorlamak yerine Claire'in çantasından arabasının anahtarlarını aldım ve

Olmam gerektiğini bildiğim tek yere gidiyordum.

Abel yeni bir şarkıya başlıyor, hemen tanıdığım bir şarkı. Bu bir Yeni Imagine Dragons albümünden bir şarkı ve benim en sevdiklerimden biri. Gözlerimi kapatıyorum ve sesine odaklanıyorum, beni alıp götürmesine ve aynı zamanda yerimde tutmasına izin veriyorum.

Abel sandığımdan daha yetenekliymiş. Onun için zahmetsiz görünüyor. Parmakları gitarın üzerinde hareket ediyor. Şarkının sözlerini mırıldanma şekli. Sesi o kadar inanılmaz ki, hoparlörlerden yayılan titreşimi hissedebildiğime yemin .

tüm vücuduma yayıldı.

Dudaklarının kıvrılışına, gözlerinin kalabalığı tarayışına ve sanki bir şeyi ya da birini bekliyormuş gibi kapıya doğru yol alışlarına takılıp kaldım.

Beni bekliyor olabilir mi?

Abel, yeni tanıştığı bir kızı, kimseyi bekleyecek bir adam gibi gelmiyor bana.

Bakışları bana doğru yöneldi ve ben de daha da içeri süzıldüm. Görülme riskini almak istemediğim için gölgeler. Neyse ki sahneye doğru parlayan ışıklandırma onun görüşünü engelliyor ve beni görmüyor.

Abel bara girdiğim andan ana kadar on iki şarkı çalıyor. Her birini kafamda sayıyorum.

Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmeden arkamı dönüp o kapıdan çıkmak zorunda kalacağımı bildiğim an için geri sayım yapıyorum.

Ayrılmak muhtemelen yaptığım en zor şeylerden biri, ki onunla dün tanıştığımı düşünürsek bu pek de mantıklı değil. Geçmişte de oldukça zor durumlarla başa çıktım ama nedense hiçbirinin bununla kıyaslanamaz. Hiçbir şey bana kendimi

Kalbim şu anda olduğu gibi fiziksel olarak göğsümden sökölüyordu.

Bu sabah Abel'in dairesinden çıkarken, teşhisimden bu yana ilk defa, kendime bir şans olduğuna inanma izni verdim. A

Yaşama şansım. İyileşmem ve bir gün kaybettiğime o kadar emin olduğum hayatımı geri kazanmam için bir şans. Claire ile konuşmak

Mücadele etme isteğimi pekiştirdi, teslim olmamak ve 'tamam, buraya ' demek için.

Çünkü çok uzun zamandır ilk kez, belki de *hiç*, uğruna savaşacak bir şeylerim olduğunu hissediyorum.

Kız kardeşim. Benim geleceğim. Hak ettiğim hayat. Abel.

Sadece birkaç saat içinde bakış açımı, ileriye bakmaya tahammül edemeyeceğim kadar kasvetli bir bakış açısından, umut olasılığıyla parlayan bir bakış açısına tamamen çılgınca.

İhtimallerin bana karşı olduğunu biliyorum. Biliyorum ki Ameliyattan sonra hayatta kalmak için hâlâ uzun bir mücadele var. Bunu biliyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki bunu biri varsa o da benim.

Cehennemden geçtim ve tekrar geri ve hayat bana atabileceği her taşı atmış olsa da asla pes etmedim. Devam edecek gücü bulamadığım zamanlarda bile, yine de güçlenmeyi başardım. Karşılaştığım tüm engellerin üstesinden şimdi pes etmek için gelmedim.

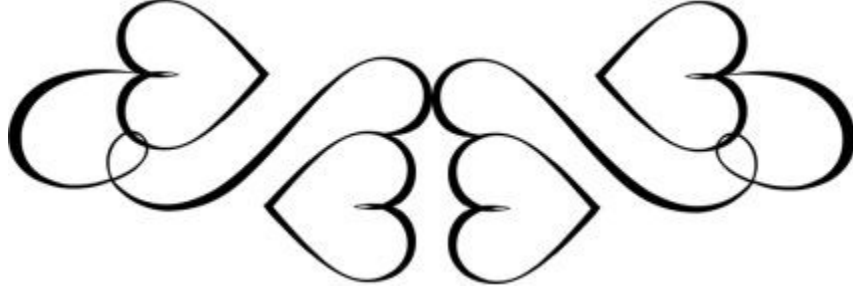
Dönüp uzun bir an daha Habil'e bakıyorum, gözlerim uzaktan yüzünü izliyorum. Ve sonra buraya yapmaya geldiğim şeyi yaptım. Sessiz bir teşekkür fısıldadım ve dönüp uzaklaştım.

Habil'i bir daha asla göremeyebilirim ve hayatımı ne kadar değiştirdiğini asla bilemeyebilir, ama umarım bir şekilde biliyordur.

Çünkü bu kadar olsa bile - geriye hiçbir şey kalmasa bile - bana savaşmak için bir sebep verdi. Ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

On Altıncı Bölüm

Abel

Chuck senin gizemli kızın izini bulmuş olabileceğini düşünüyor.

Parmaklarım ekranda hareket etmeden önce mesajı on kez tekrar okudum.

Ben: Yaptı mı? Nerede?

Son kelimeyi üç kez yeniden yazmam gerekiyor çünkü ellerim o kadar kötü titriyor ki yanlış harflere basıp duruyorum.

Mesaja cevap verdiğini gösteren noktaların ekranda yanıp sönmeye başlamasını izliyorum, ama noktalar kayboluyor ve endişem bir anda beşten ona çıkıyor.

Finley ile geçirdiğim gecenin üzerinden iki hafta geçti. Hayatımdan çıkıp gitmesine izin vermemin üzerinden iki hafta geçti. Chuck bana hiç ulaşmayınca, onun da benim gibi boş düşündüm.

Her yerde onu aradım. Hatta o bu zamana kadar yemek yediğim her restoranda *burada* bir Finley'nin çalışmadığını soracak kadar ileri gittim. Gerçekten acınası bir durum. Bu kızın gitmesine izin verememem. Ama ne kadar denesem de yapamıyorum.

Ekrana boyunca noktalar tekrar belirliyor ve ben nefesimi tutarak ne cevap vereceğini bekliyorum.

İki hafta öncesine kadar Mitchell'de çalışan bir Finley var.

Ben: İki hafta önce mi?

Nick: Chuck aradı ve müdürlerden biriyle teyit etti. Artık orada çalışmadığından başka bir şey söylememiş.

Bir yanıt yazarken kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başlıyor.

Ben: Bir soyadı aldı mı? Roberts.

Roberts. Heyecandan sandalyemden fırlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Ben: Başka bir şey var

mı? Nick: Henüz yok.

Ben: Peki sırada ne var?

Nick: Chuck onun adını eyalet veri tabanında aratacağını ve bir şey çıkıp çıkmayacağına bakacağını söyledi, ama muhtemelen biraz zaman alacak.

Hemen başka bir mesaj yazmaya başlarken ekranı başka bir nokta satırı doldurur.

Nick: Chuck'a numaranı verdim, böylece bir şey bulursa doğrudan seninle iletişime geçebilir. Ayrıca tazminat almayı da bekleyecek.

Ben: Ne kadara mal olduğu

umurumda değil. Nick: Bir kız

olmalı.

Gülümsüyorum.

Öyle.

Telefonumu masaya bırakıyorum ve yeni öğrendiğim her şeyi gözden geçiriyorum.

"Finley Roberts," diye dudaklarımdan dökülen ismi deniyorum.

Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama bu elde ettiğim ilk gerçek ipucu. Artık adını bildiğimize göre, izini bulmamız an meselesi.

Peki ya izinin sürülmesini istemiyorsa? Nick'ten Chuck'ın onu araştırmasını istediğimden beri aklımı kurcalayan soru bu.

Ya bulmak için bunca zahmete katlanıp beni yine geri çevirirse?

Sanırım en azından zaman bileceğim. En azından o zaman yaptım diyebilirim.

gelen her şeyi yaptım ama kismet değilmiş. Ama bu, onun nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederek beklemek, eğer

Benim onu düşündüğüm kadar beni düşünüyor. Bu beni delirtiyor.

Hayatımın geri *ya olsaydı* diye düşünerek geçirmektense istemediğim cevapları almayı tercih ederim.

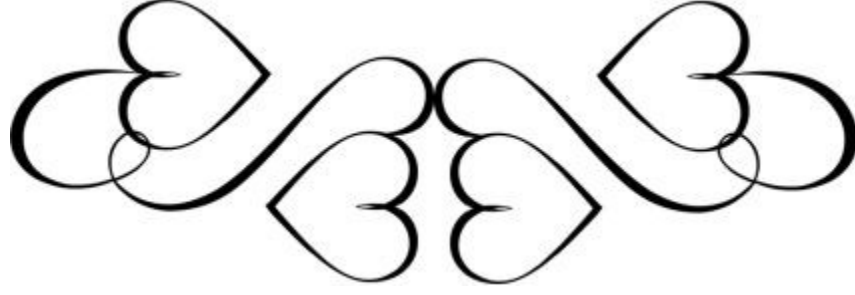
Başka bir mesaj geldiğinde telefonumu tekrar elime alıyorum.

Nick: Beni haberdar et. Ve Chuck bugünün sonuna kadar mesaj atmazsa bana haber ver.

Ben: Yapacağım. Tekrar teşekkürler.

On Yedinci Bölüm

Finley

"Finley. Finley, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi açık tutmakta zorlanarak önce bir, sonra iki kez kırpttırıyorum.

"Finley." Sese doğru yöneliyorum. Kız kardeşimin sesine.

"Claire," diyorum, sesim kırık ve boğuk.

"Ben buradayım." Sesinde yoğun bir duygu var ama yine de gözlerimi ona bakacak kadar odaklayamıyorum.

"Başım." Ani ve mide bulandırıcı bir ağrı içime dolduğunda inliyorum.

"Başım ağrıyor." Gözlerimi tekrar açmaya çalışıyorum, göz kapaklarım gibi hissediyorum.

"Ağrısı için ona bir şey verebilir misin?" Claire sorar.

Tanıdık olmayan bir kadın sesi, "Onu tekrar uyandırdığımıza göre ağrısını kontrol altına almak için serum takmaya başlıyorum," diye cevap veriyor.

"Şu anda sana bir şeyler veriyor, Fin. Sadece dayan." Claire'in bana yakın durduğunu söyleyebilirim ama yüzü bulanık ve çarpıtılmış.

"." Hissettiğim şaşkınlığı atlatmaya çalışıyorum.

"Bu beklenen bir şey," diye cevap veriyor bir adam ve hemen tanımasam da daha önce duyduğumu biliyorum. "İyi Günaydın Bayan Roberts, ben Dr. Newton. Beni iyi duyabiliyor musunuz?" Bir hareket seziyorum ve ardından soğuk eller boynuma değmeden önce hafif bir kolonya kokusu alıyorum.

"Evet." Gözlerimi kırpmaya devam ediyorum, sonunda görüşüm netleşmeye başlıyor.

Parmakları boğazımın bir tarafından diğerine nazikçe kayıyor, ama neyi kontrol ettiğinden emin değilim.

"Gözlerine ışık tutacağım. Onları benim için açık tutmayı deneyebilir misin?"

Dediğini yapıyorum, ışık yüzüme vurduğunda hafifçe geri çekiliyorum. gözleri. Bir gözünden diğerine sallıyor ve sonunda kapatmadan önce tekrar geri alıyor.

"Bana nasıl hissettiğini söyleyebilir misin?"

"Bilmiyorum. Başım ağrıyor," diye ikinci kez tekrarlıyorum. "Ağrı kesici yakında etkisini gösterecektir." Başını çeviriyor dikkatini yanımdaki monitöre verdi ve kısa bir süre gözlemledi. "Hayati değerlerin iyi görünüyor."

"Neredeyim ben?" Dilimi ağzımın çatısına vuruyorum. Ağzım o kadar kuru ki bir an orada kalıyor.

"Hastanedesin. Ameliyat sırasında bazı komplikasyonlar oldu ve seni tıbbi olarak indüklenmiş komaya sokmak zorunda kaldık" diye açıklıyor. "Ama endişelenmeyin, en kötüsü geride kaldı."

"Ameliyat mı?" Odanın etrafına bakıyorum, görüşüm hâlâ tam olarak net değil. Sanki gözlerimin üzerinde bir film var. Görebiliyorum ama her şey biraz puslu. "Claire." Bakışlarım kız kardeşimin üzerine düştüğünde . sol tarafımda duruyordum.

"Hey, Fin." Büyük yeşil gözlerinin ardında gözyaşları yüzüyor ama duyguları sadece kafamı daha çok karıştırmaya yarıyor.

"İçecek bir şeye ihtiyacım var," diyorum ona.

"Al." Sağıma baktığımda Dr. Newton'ın kız kardeşime plastik bir bardak uzattığını görüyorum. "Yavaşça iç. İlaçlar yüzünden biraz miden bulanabilir," diyor ve yatağımdaki bir düğmeye basarak beni Claire'in bardağı dudaklarıma götürebileceği kadar yükseltiyor.

Geçici bir yudum alıyorum, soğuk sıvı dilime çarptığında hemen daha fazlası için geri dönüyorum.

"Sakin ol." Claire gülümsüyor ve ben neredeyse yarısını içtikten sonra bardağı çekip alıyor.

"Neden buradayım?" Su konuşmamı kolaylaştırdığı için soruyorum. "Neden ameliyat oldum?"

"Hatırlamıyor musun?" Bakışları doktora gitmeden önce merakla bana bakıyor.

Dikkati bana gelmeden önce ona "Geçici kafa karışıklığı ve yönelim bozukluğu bekleniyor" dedi. "İki hafta önce kötü huylu bir beyin tümörünü aldirmek için gelmiştiniz. Tümörü çıkarmayı başardık ama beyninizde beklenmedik bir şişme oldu.

Şişliği kontrol altına alana kadar sizi tıbbi olarak indüklenmiş bir komaya sokmak zorunda kaldık. Ama dediğim gibi, artık en kötüsü geride kaldı." Bana güven verici bir gülümseme sundu. "Dinlenmene izin vereceğim. Birkaç saat içinde seni kontrol etmek için döneceğim. Bu arada Bu arada, Theresa ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır." Sağındaki orta yaşlı hemşireye eliyle işaret ediyor. Bana sıcak bir gülümseme sunuyor ve başını sallıyor.

"Tamam," diyorum, hâlâ ne olup bittiğini tam olarak anlayamamış bir halde.

Bu çok garip bir duygu. Nerede olduğunuzu ya da neden orada olduğunuzu bilmemek ama aynı zamanda bildiğinizi hissetmek. Sanki beynim neler olup bittiğini tam olarak biliyor ama bu bilgileri şifreleyemeyecek kadar sisle kaplanmış gibi.

Claire'in eli benimkine kayarak dikkatimi tekrar ona çekmeden önce hem doktorun hem de hemşirenin odadan çıkışını izliyorum.

"İyi olacağını biliyordum," diyor hıçkırıklarını bastırarak. "Biliyordum işte."

"Çok yorgunum." İç çekiyorum, göz kapaklarım yeniden ağırlaşıyor.

"Dinlen. burada olacağım." Uykuyu beni bir kez altına almadan önce duyduğum son sözler bunlar.

--

"Bakmayı kes." Claire odaya girip aynayı elimden aldı ve önümdeki komodinin üzerine yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdi. "Seni bir saatten az bir süre yalnız bırakıyorum ve sen başka birini kandırıp sana bir ayna daha vermesini sağlıyorsun."

"değil. Çok tuhaf görünüyor." Parmaklarımı dikenli kafa derimde gezdiriyorum, sağ şakağımdan kulağımın yaklaşık bir santim ötesine kadar uzanan kesiden kaçınmaya dikkat ediyorum.

Dört gün önce hastaneye nasıl hatırlamadan uyanmanın ne kadar tuhaf olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Neyse ki, her şeyin aklıma gelmeye başlaması sadece birkaç saat sürdü. Pek yardımcı olduğu söylenemez. Hâlâ kendimi biraz hissediyorum. Bir rüyadan uyanmak ve rüyada olup olmadığınızı bilmemek gibi bir şey.

aslında uyanık olup olmadığını.

"Garip görünmüyor. Saçın aşağıdayken onu göremezsin bile."

"Bunu söylemek zorundasın çünkü sen benim kardeşimsin." Ona burnumu kırıstırıyorum. "Korkunç görünüyor."

"Öyle değil. Takıntı yapmayı bırak."

"Bunu söylemek *senin* için kolay. Saçı olmayan sen değilsin." "Saçın var." Elini uzatıp bir tutam aldı ve

Saç telleri parmaklarının arasından kayıyor. "Sadece bir tarafta o kadar çok yok." Sırıttırıyor.

" de denebilir." Ona bilmiş bir bakış attım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

"Sana bunları getirdim." Sırt çantasını omzundan kaydırıyor ve yatağın yanındaki sandalyeye bırakıyor. Fermuarını açıp içini karıştırdıktan sonra üç kitap çıkarıyor. "Hangilerini alacağımdan emin değildim. Sana hiç çok fazla kitabın olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Çok fazla kitaba sahip olmak diye bir şey yoktur" , bana uzattığı eski, yırtık pırtık kitapları alarak.

Çocukken yeni kitap alacak kadar param yoktu, bu yüzden bulabildiğim her kuruşu biriktirir ve kasabadaki eski kitapçıdan kullanılmış kitap alırdım. O yer benim . Oraya öyle çok giderdim ki Çoğu zaman sahipleri satılamayacak kadar kötü durumdaki kitapları bir kutuya koyup bana bedavaya vermeye başladı. Böylece yıllar içinde oldukça geniş bir koleksiyonum oldu.

Tabii ki yol boyunca birçoğunu kaybettim. Bazıları annem ya da onun uyuşturucu bağımlısı arkadaşlarından biri tarafından yok edildi. Bazıları sayısız kez taşınmanın karmaşasında kayboldu. Bazılarını da geride bıraktım.

Çünkü Chicago'ya taşındığımda hepsini yanımda getirecek kadar büyük bir çantam yoktu.

"Sen öyle diyorsan." Claire gülümsüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Sana birkaç kıyafet de getirdim." Çantayı işaret ediyor. "Sadece iç çamaşırı ve pijama, böylece o kıyafetlerle yatmak zorunda kalmazsın."

Artık önlük yok." Hastane kıyafetlerimi işaret ediyor. "Merak etme," diye hızla devam ediyor ben itiraz . "Çoktan kontrol ettim

Hemşire, bol olduğu ve damar yolunuzu kapatmadığı sürece giyebileceğinizi söyledi." Kolumdaki portu işaret ediyor. "Son baktığımda pijamam yoktu. Yoksa bunu unuttun mu?

Eski tişörtlerle mi uyuyorum?"

"Unutmadım." Sırıttırıyor. "Sana benimkilerden getirdim." "Bana karşı çok iyisin."

"Hayır, ben senin kız kardeşinim. Kız kardeşler böyle yapar." "Hâlâ bana karşı çok iyi olduğunu düşünüyorum."

"Ve bence insanların sevdikleri insanlar için bunu yaptıklarını kabul etmeye başlamalısın." Ne getirdiğini görmeme fırsat vermeden uzanıp kitapları elimden alıyor ve önümdeki masaya koyuyor. "Gel . Kemoterapi için seni almaya gelmeden önce üstünü değiştirmene yardım ."

"Yaşasın," diye alaycı bir şekilde inliyorum. "Saçımın geri kalanını alacak bir şey."

"Doktor, sadece altı haftalık tedavin olduğu için saçlarının dökülmeme ihtimali olduğunu söyledi," diye hatırlatıyor bana.

"Herkes böyle söylüyorlar. Sadece izle, olacak. Bu tamamen benim şansım."

Claire bana sempatik bir bakış atıyor ama yorum yapmamayı tercih ediyor.

Nasıl olsa onunla tartışacağımı biliyor.

Kemoterapiden çok korkuyorum. Bahsi bile bende kusma isteği . Plan, ameliyat sırasında beynime bir kemoterapi gofreti yerleştirmekti, ancak ortaya çıkan komplikasyonlar nedeniyle bunu yapamadılar. Şimdi her iki haftada bir göğsümdeki porttan kemoterapi pompalanırken bir saat boyunca bir odada oturmaya katlanmak zorundayım.

Sanırım kendimi şanslı saymalıyım. Bazı hastaların tedavisinin birkaç hafta sürmesi gerekiyor, bazılarınıninki ise çok daha uzun sürüyor.

Olumsuz değil olumluya odaklanmaya çalışıyorum ama bazen kendime acımamak çok zor oluyor. Bazen istiyorum ki

Ellerimi havaya kaldırıp '*neden ben*' diye mi bağırayım?

Ama sonra bunun ne kadar farklı hatırlıyorum.

Sadece yüzde otuzdan daha az hayatta kalma oranı olan bir ameliyattan sağ çıkmakla kalmayıp aynı zamanda tümörün yüzde doksanını alabildikleri için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Ne yazık ki bu henüz tehlikeyi atlattığım anlamına gelmiyor.

İşte kemoterapi burada giriyor. Hala orada olabilecek kanser hücrelerini öldürmek ve tümörün büyümeye devam etmemesini sağlamak için.

Kemoterapi tamamlanana ve doktorlar taramalarımın memnun kalana kadar bu hastane benim ikinci evim olacak. Ben zaten en az bir iki hafta daha burada kalmaya hazırlanmam konusunda uyarıldı ve zaman bile işimi bitirmek için birkaç kez geri gelmem gerekecek. Tedaviler. Eve gidebilmeyi dilesem de, en azından yoğun çıkıp normal bir odada olduğum için minnettarım.

Claire benim için getirdiği pijamaları giymeme yardım ediyor. Artık daha kolay hareket edebiliyor olsam da bacaklarım hala oldukça zayıf, bu yüzden birkaç saniyeden fazla ayakta durmamı gerektiren her şeyde genellikle yardıma ihtiyacım oluyor.

Sanırım plan yakında beni koridorda yürütmeye başlamak, ancak bunu nasıl yapacağım konusunda hala bir fikrim yok. Sanırım Katlanmak zorunda kaldığım diğer her şeye, her seferinde bir adım.

Üzerimi değiştirdikten sonra Claire yatağa dönmeme yardım etti. battaniyeyi bacaklarımdan üzerine çekmeden önce arkamdaki yastıklar. "İşte."

Gömleğe bakarken gülümsüyor - yumuşak pembe uzun kollu tek boynuzlu at olan bir üst. Tamamen Claire. "Çok daha iyi."

"Bilmiyorum. Şimdi on yaşında bir çocuk gibi görünüyorum," diyorum ona, yere bakarak.

"Kapa çeneni. Tek boynuzlu atlar sihirlidir ve şu anda küçük kardeşim, biraz sihir kullanabilirsin." Göz kırıyor. "İşe dönmem lazım. Öğle yemeği molam sadece bir saat ve ben zaten o kadar uzun süredir yokum. İyi olacak mısın?"

"İyi olacağım," diye onu rahatlatıyorum ve masanın üstündeki kitabın başlığını okumak için öne doğru eğiliyorum. "Kemoterapiye dayanmak çok daha kolay olacak

Charlie Hampton da bana eşlik ediyor," diyorum ve *Where the Tide Breaks* kitabını alıp göğsüme bastırıyorum.

"Sen ve senin kitap erkek arkadaşların." Gülüyor.

"Gerçek bir erkek arkadaşla uğraşmaktan daha iyidir," diye karşı çıkıyorum.

"Bana Abel'dan bahsederken öyle demiyordun." Onun adını anmak bile kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

Son birkaç gündür onu pek çok kez düşündüm, ancak her düşündüğümde anısı bana daha uzak geliyor. Sanki ben onu tamamen unutana kadar arka planda kaybolmaya devam edecek vahşi ve çılgın bir rüyanın sadece bir parçasıymış gibi.

Sanırım beni en çok korkutan şey bu. Bir gün onun gülüşünün sesini ya da gülümsediğinde nasıl göründüğünü hatırlayamayacağım korkusu. Gözlerimi kapatıp, onu hatırlayamayacağım. kokusunu ya da adımı söylediğinde çıkan sesi.

Gelecekte ne olacağını ya da onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum.

Ama onun anısı, asla unutmak istemediğim bir şey.

"Dünya'dan Finley'e." Yerimden sıçradım ve kız kardeşimin hâlâ benimle konuştuğunu fark ettim. "Ne?"

"Nereye gittin?" Kaşlarını çatıyor. "Abel *la la diyarına* mı?" diye alay ediyor.

"Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" Karşı çıkıyorum.

"Konudan kaçmanın yolu." Bana bilmiş bir bakış attı. "Bunu sonra konuşuruz." Eğiliyor ve başımın yan tarafına hafif bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, Fin."

"Ben de seni seviyorum."

"Yemekten sonra bir ara dönerim," diyor ve çantasını omzuna atıp kapıya yöneliyor.

"Geri döndüğünde bana bir getir, mu? Çikolata için ölüyorum."

"Sadece hemşire izin verirse." Koridorda kaybolmadan önce bana dişlek bir sırıtış atıyor.

Gülüyorum, başıma keskin bir ağrı saplandığında hafifçe ürperiyorum.

Sanırım tüm bunların içinde en kötüsü bu. Baş ağrıları. Doktor bana geçeceğini, sadece ameliyatın bir yan ürünü olduğunu söyledi ama bu gidişle hiç geçmeyecekmiş gibi hissediyorum.

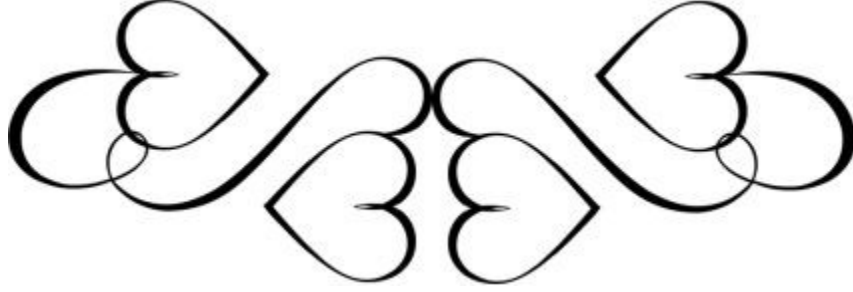
Yatağıma geri dönüp kısa bir süre için gözlerimi kapatıyorum,
Hemşirenin çok geçmeden beni kemoterapiye götüreceğini biliyorum.

Aklımın Abel'a kaymasına izin veriyorum. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyorum. Acaba beni hiç düşünüyor mu? Acaba tüm bunlar bittiğinde onu tekrar bulacak cesareti bulabilecek

Hayatlarımızın nasıl olabileceğini düşünüyorum. Birlikte ne kadar mutlu olabileceğimizi. Bu beni çok zor bir dönemden geçirdi.
Zor günler. Ve bundan hiçbir şey çıkmasa bile, onu bir daha hiç görmesem bile, bugün hayatta olmamın nedenlerinden birinin o olduğunu biliyorum.
Ve şimdilik bu kadarı yeterli.

On Sekizinci Bölüm

Abel

Kapıyı çaldım, kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyordu. Chuck'ın Finley'nin dairesini bulması birkaç gün sürdü ama Sonunda onun ehliyetinin bulunduğu adresi bulabildi. Ruhsat kayıtlı. Finley'nin söylediği gibi Birch'te bir daire. Onu gördüğümde ne diyeceğimi bilmiyorum. Nasıl?

Onu nasıl açıklayacağım, ama şu anda önemli olan tek şey bulmuş olmam. Ve onun yüzünü görür görmez, gerisinin bana geleceğini biliyorum.

Birkaç uzun dakika boyunca acı verici bir sessizlik içinde bekledim. tekrar çalıyor. İşte o zaman duyuyorum, hafif ayak sesleri kapıya doğru ilerliyor.

Kilit tıkırdayıp kapı açılmaya başladığında nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyorum. Ne yazık ki, bir yüz belirdiğinde, görmek için haftalarca beklediğim yüz bu değil.

"Merhaba." Beni sarı saçlı, iri yeşil gözlü genç bir kadın karşıladı. Finley'nin gözleri.

"Claire mi?" Çılgınca bir tahminde bulundum.

"Evet." Başını sallıyor. "Seni tanıyor muyum?" Yalnız olup olmadığımı anlamak için koridorda her iki yöne de bakıyor.

"Hayır, . Ama kız kardeşini tanıyorum, Finley."

Bana uzun uzun bakıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme oluşuyor.

"Sen Abel'sın."

Benim kim olduğumu bilmesini bir şey olarak görmüyorum.
Sürpriz çünkü öyle. Kim olduğumu biliyorsa, Finley ona benden bahsetmiş demektir. Bu bilgi beni lanet olası bir Hoppa genç.

"Öyleyim," diye onaylıyorum uzun bir aradan sonra. "Böyle geldiğim için üzgünüm ama Finley ile konuşabileceğimi umuyordum."

Bana sempatik bir bakış attı. "O burada değil."

"Eve ne zaman geleceğini biliyor musun?"

"O, bir sürelğine uzakta." Sözcüklerin üzerinde tökezliyor. "Tamam," .

"Ne kadarlığına ?"

"Birkaç hafta, belki daha uzun."

Kalbim mideme iniyor.

"Oh." Hayal kırıklığımı kolay bir gülümsemeyle maskeleyemeye çalışıyorum ama onun bunu anladığından eminim.

"Yine de uğradığınızı duyunca mutlu olacağına eminim."

"Sizden onun numarasını almamın bir yolu var mı? Onunla konuşma şansını gerçekten çok isterim."

"Özür dilerim, ama onun numarasını vermek istemiyorum. önce onunla konuşmalısın." Başını yavaşça sallıyor. "Ama numaranızı bana bırakmak isterseniz seve seve iletebilirim."

"Evet, tamam. Bu harika olur."

Cebinden telefonunu çıkarır ve parmağını ekranda kaydırır.

"Devam et." Numarayı geveleyerek söylememi bekliyor, ben telefonuna yazıyor. "İşte. ." Telefonunu kilitliyor ve cebine geri sokuyor.

"sağlayacak mısınız?"

"Yapacağım." Gülümsüyor. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Abel."

"Seninle tanışmak da güzeldi Claire." Geri çekiliyorum ve birkaç dakika sonra kapının önümde kapanmasını izliyorum.

Bir yanım hayal kırıklığına uğramış gibi hissederken, bir yanım da Rahatladım. Claire ona numaramı verdiği sürece elimden geleni yapmış . Top artık onun sahasında. En azından artık isterse bana ulaşabileceği bir yol olduğunu biliyorum.

Aramızdaki bağı hayal ettiğim bir şey olmadığını biliyorum. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Ama bana söylemekten bilerek kaçındığı çok şey olduğunu da biliyorum. Sanki gizlice kaçacağını biliyordu ve kaçtıktan sonra onu aramaya istemiyordu.

Ama ben o kadar kolay ikna olmam. Hiçbir zaman bir şeyleri alttan alan biri olmadım. İstediğim şey için savaşıyorum. Her zaman öyleydim. Ve şu anda

Finley Roberts'ı istiyorum. Onu daha önce hiçbir kadını istemediğim şekilde istiyorum. Bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Apartmandan çıkıp arabama doğru ilerlerken, onun nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Claire birkaç haftalığına gideceğini söylemişti ama bir yere gittiğinden hiç bahsetmemişti. Yine de bahsetmediği çok şey var. Fark etmeye başlıyorum ki Finley'i hayatım boyunca tanıyormuşum gibi rağmen, onun hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Şimdi de işinden ayrıldığını ve birkaç haftalığına şehri terk ettiğini öğrenmek beni daha da şaşırttı. Bunun birlikte geçirdiğimiz geceden sonra beni neden terk ettiğiyle bağlantılı olup olmadığından emin değilim, ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bunun rastgele bir tesadüf olduğundan şüpheliyim.

Arabamın yolcu koltuğuna bıraktıktan saniyeler sonra telefonum vızıldayarak canlanıyor. Göz gezdirirken, ekranda annemin numarasının yanıp söndüğünü görünce sesli bir iç geçiriyorum.

Annemi seviyorum, beni yanlış anlamayın, ancak son birkaç yıldır ilişkimiz her şeyden çok onu ve babamı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımla. Doğrusu, bu oldukça yorucu.

Sesli mesaja yönlendirmeye karar vererek arabayı çalıştırıyorum ve Finley'nin binası kaybolurken dikiz aynasından birkaç kez bakarak yavaşça otoparktan çıkıyorum.

Daha birkaç blok gitmiştim ki telefonum çalmaya başladı. Yine. Bu sefer arayan kardeşim Aaron. Direksiyonumdaki telefon düğmesine dokunduğumda, aramanın hoparlörlerden bağlanması sadece birkaç saniye sürüyor.

"Hey, Aaron." Kırmızı ışıktaki durduğumda sinyalimi yaktım.

"Annemle babama gitmen gerek." Sesinde bir tuhaflık var ve lerin gittiğini anlayabiliyorum.

"Neden, neler oluyor?"

"Emin değilim ama annem beni aradı. Hepimizi görmesi gerektiğini ve bunun önemli olduğunu söyledi."

"Başka bir şey söylemedi mi?" Midemin çukurunda gergin bir dđđm oluşurken soruyorum.

"Hayır, sadece onun ve babamın bizimle konuşmaya ihtiyaı var. Söyleyebilirim.

Bir sorun vardı ama bunu telefonda konuşmak istemedi. Andrew zaten orada, Alex ve ben de şimdi oraya gidiyoruz."

"Tamam, evet, o tarafa doğru gideceğim. Bana yaklaşık yirmi dakika ver," diyorum ve ışık yeşile döndüğünde dönüyorum.

"Tamam, görüşürüz o zaman." Bir yanıt aramayı sonlandırır.

--

"Birinin konuşmaya başlaması gerekiyor." Adam'ın sesi annemin masanın ortasına koyduğu ve Facetime'a bağladığı tabletinden geliyor. Ta Kaliforniya'da olduğu düşünülürse, uğraması pek mümkün değil.

Geri kalan hepimiz masanın etrafında anne ve babamıza bakacak şekilde daire oluşturmuştuk. Annem masanın başındaki sandalyede oturuyor, babam da arkasında ayakta duruyor ve bir eli annemin omzunda. "Roger yaklaşık on yıl önce öldüğünden beri aile toplantısı yapmadık," diye devam ediyor Adam, çocukken sahip olduğumuz yaşlı golden retriever'a atıfta bulunarak.

"Cidden anne, bizi başlıyorsun," diyor Aaron yanımda.

"Birkaç hafta önce sağ göğsümde bir yumru buldum." Konuşmaya başlar başlamaz bu konuşmanın nereye gideceğini anladım. "Birkaç gün önce bazı kan tahlilleri ve taramalar için gittim ve bu sabah doktorumla bir takip randevum vardı." Duraksıyor,

Ona cesaretlendirici bir gülümseme veren babama bakıyor.

Siktir, bu çok kötü.

"Meme kanseri olduğumu doğruladı." Kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordu. "İkinci evredeymiş ve doktorlar

yeterince erken yakaladık. Kitlenin alınması için önümüzdeki hafta ameliyat planlandı ve ardından kemoterapi konusunu görüşeceğiz."

"Anne," Adam'ın sesi tabletten geliyor.

"Şimdi, kimse bir şey söylemeden önce bilmenizi isterim ki hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Mesele bunu yenip yenmemem değil, ne zaman yeneceğim." Gülümsemeye zorluyor ama bunun daha çok bizim için olduğunu söyleyebilirim.

şeyden daha fazla fayda sağlar.

Annem her zaman ailenin güçlü kişisi olmuştur. Hayatım boyunca onu kaç kez ağlarken gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim. Dünyanın geri kalanı onun etrafında darmadağın olsa bile, her şeyi bir arada tutan tek kişi o.

"Ne ?" İlk soran Adam oldu.

"Şimdilik bir şey yok," diye basitçe yanıtlıyor. "Senden bir şey beklemiyorum.

Eve gel," diyor bakışları geri kaymadan önce doğrudan Adam'a. "Ve kimsenin benim için bir şey yapmasına ihtiyacım yok. Ama Önümüzdeki birkaç ay zor geçecek, bu yüzden herkesin kendini hazırlamasını istiyorum. Her ihtimale karşı."

"Ne durumda?" Alex öne doğru eğilir, dirseklerini önündeki masaya dayar.

"Ölürse diye." Kelimeler dudaklarımdan istemeden dökülüyor ve odadaki tüm gözler üzerime çevriliyor.

"Habil," diye azarlıyor babam, alnı kırışıyor.

"Her şey yolunda, tatlım." Uzanıp Habil'in omzuna koyduğu elini okşuyor. "Abel sadece kimsenin söylemek istemediği şeyleri söylüyor." Bakışları tekrar bana dönüyor. "Evet, ölürsem diye," diye onaylıyor.

"Ameliyatın için uçakla geleceğim." Adam bunu takip eden garip sessizliği bozar.

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Annem başını sallıyor tablet. "Herkesin benimle uğraşmasını istemiyorum. Ameliyatın nasıl geçtiğini görelim. Ondan sonra devam ederiz."

"İşten izin almak için uygun zamanım var. Orada olsaydım kendimi çok daha iyi ."

"Buna gerçekten gerek yok."

"Anne," diye araya giriyor Aaron. "Seni seviyoruz ve *hepimiz* senin yanında olacağız."

Neden olduğundan emin olmasam da, gözlerinin buğulanmasından kendini toparlamak için gerçekten çok çabaladığını anlayabiliyorum. Biz onun ailesiyiz. Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyleyebilmeli. Ama öyle değil.

Annem. Hepimiz büyümüş olsak da o bizi hâlâ çocukmuşuz gibi korumaya çalışıyor.

"Tamam o zaman," diye kabul ediyor.

Sonraki birkaç dakikayı bize oyun planının tam olarak ne olduğunu ve önümüzdeki günlerde neler beklememiz gerektiğini anlatmasını dinleyerek geçiriyoruz. I

Tüm bunları sersemlemiş bir halde dinliyorum, duyduklarımı nasıl değerlendireceğimden emin değilim.

Annem hepimize her zaman yenilmez görünmüştür. Andrew ve ben onun hepimizden daha uzun yaşayacağına dair şakalar yapardık. Hasta olduğunu öğrenmek beni beklediğimden çok daha fazla etkiledi.

Sohbetin büyük bir kısmında sessizce oturuyor, öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Aaron ve Alex ilk ayrılanlar oldu, kısa bir süre sonra da Andrew onları takip etti. Annemle biraz yalnız kalabilmeyi umarak birkaç dakika geride duruyorum.

Ailem bana karşı sert olsa da, bu benim için ne kadar değerli olduklarını değiştirmiyor. Bunu benim için en iyisini istedikleri için yaptıklarını biliyorum. Keşke onları benim için en iyisinin beni mutlu eden şeyi yapmak olduğuna ikna edebilsem. Ben başarıyı Kazandığım para miktarı ya da iş yerinde sahip olduğum havalı unvan. Ailemde bu şekilde düşünen azınlıktayım.

Ama fikir ayrılıklarımıza rağmen ailemi tanıyorum, özellikle annem, benim için her şeyi yapardı. Ben de onlar için aynısını yapardım.

"Selam anne." Kucağında bir kitapla kanepede oturduğu oturma odasına giriyorum.

Olan biten her şeye rağmen, aklıma gelen ilk kişi Finley. Kitaplar hakkında Finley gibi konuşan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Onlardan bahsederken tüm yüzü aydınlanır ve sanki başka bir varoluşa doğru süzülürdü.

Kendime rağmen gülümsüyorum.

"Merhaba tatlım." Annem elindeki kitabı sehpanın üzerine koyuyor ve yanındaki koltuğa vuruyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Odadan ona doğru geçerek soruyorum.

"Ben iyiyim." Gülümsüyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "I Kardeşlerinle gittiğini sanıyordum." Yanındaki koltuğa oturduğumda bakışları beni takip ediyor.

"Bu gece izinliyim. Sorun olmazsa burada seninle takılırım diye düşündüm." Kanepeye yerleşip uzaktan kumandaya uzandım.

"İyi bir şey var mı?" Televizyonu açarak soruyorum. "Jeopardy beş dakika içinde başlıyor."

oturup Riziko izlediğimiz zamanları hatırlayarak gülümsüyorum. Bunu bir çeşit yarışma haline getirmiştik. Zaten evde beş erkek olunca her şey bir yarışmaya dönüşüyordu.

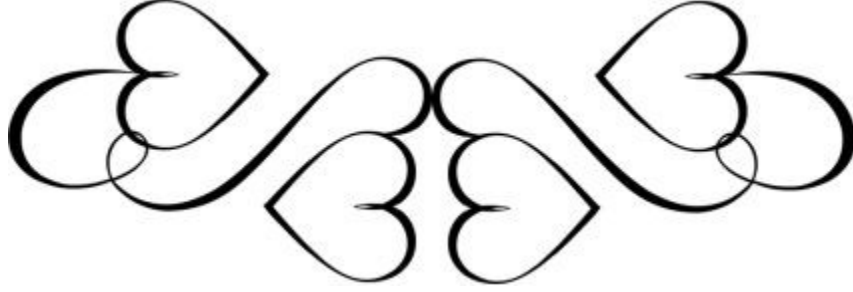
"Bahis ne kadar?" Ona bilmiş bir bakış atarak soruyorum.

"Kaybedenin diğerine akşam yemeği ısmarlamasına ne dersin?"

"Oh, yayındasın." Kumandayı yanıma bırakmadan önce ihtiyacım olan kanalı seçerek göz kırpıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Finley

"Tak, tak." Kitabımdan başımı kaldırdığımda Heather'ın elinde krem şanti kaplı iki içecek odama girdiğini görüyorum.

"Selam." Gülümsüyorum, kitabımı yüzüstü komodinin üzerine bırakıyorum. "Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Fazla kalamam. Bu gece Tracy'nin akşam vardiyasını alacağım. Sadece uğrayıp nasıl görmek istedim."

"Şimdi daha iyiyim." Gülümsüyorum, bana uzattığı içkiyi alıyorum.

"Mocha frap, ekstra kırbaçlı." Gülümsüyor.

Heather'ın kız kardeşim dışında en yakın arkadaşım olduğunu ve üç gün öncesine kadar bana neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünürsek, kanser ve ameliyat haberimi oldukça iyi karşıladı. Eğer roller tersine dönseydi, beni bu durumda bıraksaydı muhtemelen üzülürdüm. Karanlık. Ama Heather öyle değildi. Biraz bile kızgın değildi. Sadece iyi olduğum için mutluydu.

Dünden önceki gün beni görmeye geldi.

Claire'le konuştum, bu da ilk kemoterapi seansımdan sonra kendimi ne kadar kötü hissettiğimi unutturdu.

"Sen en iyisisin," diyorum ona, ambalajı açıp içkime atmadan önce pipeti elinden alıyorum.

"Evet, biliyorum." Gülüyor ve sağ tarafımdaki şezlonga oturuyor. "Claire nerede? Şimdiye kadar burada olmasını bekliyordum."

"Birazdan burada olur. Genelde işten sonra eve gider ve gelmeden önce üzerini değiştirir."

"Ee, ? Gerçekten mi?"

"Dayanmaya çalışıyorum. Mide bulantısı ilacı işe yarıyor, Tanrı'ya şükür. Yemin ederim hayatımda hiç bu kadar kusmamıştım." Burnunu tiksintiyle kıvırdığında kıkırdıyorum. "İşler nasıl?"

"Sensiz sıkıcı." Alt dudağını büzüyor. "Henry gelmeyi bıraktığında çok kızmıştı ama şimdi seni affetti. nedenini biliyor. Hatta bu dondurma standından kaçsana işini geri vereceğini bile söyleyebilirim."

"Sanırım işe geri dönebilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek. Ama bunu kesinlikle aklımda tutacağım."

"Ona söylemeliydin, biliyor musun? Hepimize söylemeliydin. Neden yapmadığını anlıyorum ama yine de gerektiğini düşünüyorum."

"Biliyorum. Doğrusu her şey çok hızlı oldu. Ve dürüst olmak gerekirse ameliyattan sağ çıkabileceğimi düşünmüyordum. Şimdi hayatta kaldığıma göre, farklı şekilde ele almam gereken pek çok şey olduğunu fark ediyorum."

"Senin şu gizemli adam gibi mi?" Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Claire söyledi," diye ekliyor şaşkın ifademi yakaladığında.

"Peki o koca ağızlı kız kardeşim sana tam olarak ne söyledi?"

"Sadece gözünü diktiğin bir adamla tanıştın." "Sanırım bunu söylemenin bir yolu da bu." Pipeti pipetimin arasına kaydardım. Dudaklar ve tatlı, buzlu iyilikten uzun bir yudum al. "Tanrım, bunların ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

"Doğru mu?" diye onaylıyor ve kendi içkisinden de bir yudum alıyor.

"Anlat bakalım." "Neyi anlatayım?"

"Senin şu gizemli adam hakkında."

"Abel." Adını yüksek sesle söylemek bile tüylerimi diken diken ediyor. "Anlatacak pek bir şey yok. Bir barda tanıştık, inanılmaz bir gece birlikte olduk ve sonra ayrıldım."

"Tanrım, bana çok fazla ayrıntı falan verme," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kanser olduğumu, ameliyat olacağımı ve hayatta kalma şansımı öğrendiğim gün onunla tanıştım. I hayatımın bittiğini düşündüm."

"Yani hasta olmasaydın bunların olmayacağını mı söylüyorsun?"

"Diyorum ki, bunun ne kadarının hasta olduğum *için* olduğunu bilmiyorum. Bu

içimdeki bir şeyi, cesareti ve başka türlü sahip olamayacağım bir gözü pekliği ortaya çıkardı."

"Yani şansını denedin." Omuz silkiyor. "Bunda yanlış olan ne?"

"Hiçbir şey. Hayatımın en güzel gecesi idi." "O zaman neden onunla irtibata geçmedin?"

"Birincisi, numarası bende yok," diye başlıyorum. "Ve ikincisi, ne diyebilirim ki? Hey, seni bırakıp gittiğim için üzgünüm ama şimdiye kadar ölmüş olurum sanıyordum."

"Yeni başlayanlar için. Evet." Gülüyor.

"Tekrar söylüyorum, numarası bende yok, o yüzden bir önemi yok." "Ama nerede yaşadığını biliyorsun, değil mi?"

"Claire sana ne kadarını anlattı?" İçkimi masaya bıraktım ve bakışlarımı ona sabitledim.

"Yeter." Bana dişlek bir gülümseme veriyor.

"Onu görmeye gitmek artık bir seçenek değil, mi?" Hastane odamı işaret ediyorum.

"Hayır, ama onu aramak öyle," diye duyuruyor Claire kapıda belirirken.

"Numarası bende yok," diye az önce Heather'a söylediğimi tekrarlıyorum.

"Senin yok. Ama *ben* biliyorum." Odadan bana doğru geçerken telefonunu kaldırıyor.

"Ne demek ?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmıyorum. "Bugün biri seni görmeye geldi."

"Ne? Kim?" Kalbim kaburgalarımın şiddetle çarpmaya başladı.

"kim?"

"Hiçbir fikrim yok. Kim?" Sesim bir oktav yükseldi.

"Abel," diye ciyak ciyak bağırıyor. "Ve aman Tanrım, Fin, o senin tarif ettiğinden bile daha ateşli."

"Bekle? Ne?" Üzerime çöken şaşkınlık ve kafa karışıklığı bulutunu aşmaya çalışıyorum.

"Ben işten eve geldikten kısa bir süre sonra uğradı."

"Bekle, nerede yaşadığımızı nereden biliyor?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Ona söylemediğine emin misin?" "Söylemediğimi *biliyorum*."

"Bir şekilde öğrenmiş." Frappuccino'ya uzanıyor masamın üzerine koydu, içindekileri incelemek için kaldırdı. "Bunu almana izin verildiğinden emin misin?"

"Sakin ol. Sorun yok. Şimdi bana ne dediğini söyle." Bardağı elinden kaptım.

"Evde olup olmadığını sordu. Ona olmadığını söyledim."

"Ona söylemedin..." Ben başladım.

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye beni rahatlattı. "Ona birkaç haftalığına gittiğini ve bana numarasını vermek isterse seve seve iletebileceğimi söyledim."

"Ve bu mu?"

"İşte bu kadar." Başını sallıyor. "O adama ne tür bir büyü yaptığınızı bilmiyorum ama sizinle konuşmaya çok hevesli görünüyordu."

"mi?" Kalbim yerinden fırladı.

"Aman Tanrım." Heather dikkatimi tekrar ona çekti. "Yalan söylemiyordun Claire." Bana bilmiş bilmiş sırıtıyor.

"Söylemiştim. Gözlerinde yıldızlar var." Claire kıkırdıyor.

"İkiniz de susun. Anksiyete krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum," diyorum, aniden nefes almakta zorlanıyorum.

Claire bana, "Aşk sana bunu yapar," diyor, Heather'la birlikte benim yüzümden gülüyorlar.

"Onu sevmiyorum. Onu tanımıyorum bile," diye itiraz ediyorum, kendi yalanıma bir an bile inanmıyorum.

O gece ne hissettiğimi ve Abel'i her düşündüğümde ne hissettiğimi biliyorum. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"O zaman numarasını istemiyorsun?" Claire telefonunu bana uzatıyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme.

Cihazı ondan almak için hiçbir girişimde bulunmadan birkaç saniye boyunca cihaza bakıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak.

"Ne?" Heather yerinden sıçrayarak patladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü bana bak." Kendimi işaret ediyorum.

"Sana bakıyorum." Bana kaşlarını çattı. "Bu onun telefon numarası, Finley. Onunla konuşmanın ne zararı var?"

"Haklı," diye araya giriyor Claire. "Tek bildiği senin birkaç haftalığına uzakta olduğun. Ara onu. Mesaj at. Sadece konuş onunla. Sen ona söylemeye hazır olana kadar nerede olduğunu ya da neden ortadan kaybolduğunu bilmek zorunda değil."

"Siz hiç akran baskısı diye bir şey duydunuz mu?" Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken alay ediyorum.

Beni yanlış anlamayın, telefonu açıp Abel'in sesini duymaktan daha çok istediğim bir şey yok. Deli olmadığımı ve onun gerçekten benim için her şey olduğuna dair tür güvence almak için. o gece olduğunu düşündüm. Ama diğer yanımda dehşete kapıldım.

Ya onun düşündüğü değilsem? Önümde hâlâ uzun bir yol olduğundan bahsetmiyorum bile. Her şey hala bu kadar onu hayatıma sürüklemek ne kadar bencilce olurdu? Bu ne ona ne de bana haksızlık olur.

"Al." Claire telefonunun kilidini açar ve ekrana dokunur. "Ben Sana numarasını mesaj atıyor. Ona sana vereceğimi söyledim ve öyle de yapacağım. Ondan sonra ne yapacağın sana kalmış." Kilitlenmeden önce ekrana son bir kez dokunuyor, telefonum bir sinyal veriyor. Dakikalar sonra gelen mesaj.

"Her ne kadar etrafta takılıp tüm bunların nasıl geliştiğini görmek istesem de, işe gitmem gerekiyor." Heather ayağa kalkıp bana doğru döndü. "Fikrimi almak ister misin? O numaranın boşa gitmesine izin verme."

"Evet. Evet." Ona vurdum. "Git buradan yoksa geç kalacaksın." "Bu hafta içinde tekrar geleceğim. Geldiğimde bir isteğin var mı?"

"Çilekli milkshake?" Ona "lütfen" der gibi bir ifadesi takındım.

"Çilekli milkshake o zaman." Gülüyor. "Seni seviyorum, kızım." "Ben de seni seviyorum," diye sesleniyorum arkasından, odadan çıkışını izlerken

dakikalar sonra.

"Peki, ne yapacaksın?" Heather koridorda kaybolur kaybolmaz Claire bana saldırmaya başlıyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"İçimden bir ses bu işin peşini bırakmayacağını söylüyor. Tanrı aşkına, adam senin nerede yaşadığını bile bulmuş. Endişelenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim bilemiyorum."

"Birinin nerede yaşadığını öğrenmek o kadar da zor değil," diye belirtiyorum.

"Belki de değildir. Ama yine de seni aramaya geldi. Bu size bir şeyler anlatmalı."

"Nasıl görünüyordu?" Keşke kapıyı açmak için orada olsaydım da onu tekrar görebilseydim diye sormadan edemiyorum.

"Muhteşem." İç çekiyor. "O gözleri abarttığını sanıyordum ama vay anasını."

"İnanılmaz, değil mi?"

"Yemin ederim adını söylediği anda gözlerinin renginden kim olduğunu anladım. Onları tarif etme şeklin, okyanustan yansıyan güneş gibi."

"Nefes kesici." O gözler benimkilerle ilk kez buluştuğunda neler hissettiğimi hatırlayarak gülümsüyorum.

"Kesinlikle." Başını sallayarak onaylıyor.

"Başka ne dedi? Herhangi bir şey?"

"Hayır. Senin evde olmadığını öğrenince numaranı almak istedi, ben de vermek istemediğimi söyledim.

sana sormadan." "Sordun

mu?" Homurdanıyorum.

"Bunun bana düşmeyeceğini düşündüm. Onun yerine size numarasını vermeyi teklif ettim. Bu şekilde birinin senin yerine karar vermesinden ziyade kendin karar verebileceğini düşündüm."

"Gerçekten harikasin." Ona gülümsedim.

"Ve onu gerçekten aramalısın." Burnumun ucuna hafifçe vuruyor.

"Bilmiyorum. İstiyorum. Numarasının telefonumda bir kısa mesaj olarak durduğunu ve hızlı bir çevirmeyle sesini duyabileceğimi bilmek beni öldürüyor. Öte yandan, zamanlama hiç iyi değil."

"Onunla kanser olduğunu öğrendiğin gün tanıştın. Dürüst olmak gerekirse, bu noktaya kadar zamanlaman mükemmel değildi. Ama yine de senin için iyi oldu, değil mi?"

"Sanırım," diye itiraf ediyorum, kafamda artıları ve eksileri tartıyorum. "Bak, sende onun numarası var, sadece bir düşün. Tamam mı?"

"Evet." Başımı salladım.

"Başka bir şey yoksa belki ikiniz sadece mesajlaşabilirsiniz. Bu size hem durumu anlamanız için bir fırsat verir hem de mesafe."

"Sanırım." Alt dudağımı dişlerimin arasında yoğuruyorum. "Şimdi bana her şeyi tekrar anlat."

Kız kardeşim gülüyor ve Heather'ın birkaç dakika önce işgal ettiği koltuğa oturuyor.

"Tamam, ama sadece bir kez daha." Parmağını bana doğru sallıyor. "Kapının çalındığını duydum," diye başlıyor sanki bana hikâye okuyormuş gibi. Gülümsüyorum, her şeyi zihnimde canlandırırken gözlerimi kapatıyorum.

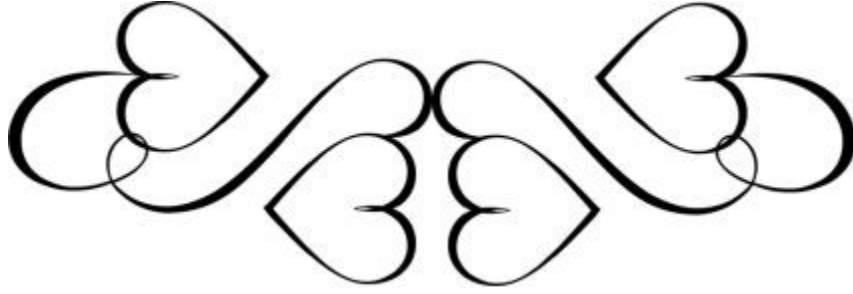
Gözleri. Gülümsemesi. Adımı söyleme şekli. Bunu düşünmek bile içimde bir heyecan yaratıyor. Daha önce hiç tanışmamıştım.

Beni Habil gibi hissettiren biri. Adını anmak bile kalbimi oynatıyor. Onu gerçekten tekrar gördüğümde ne yapacağını sadece hayal edebiliyorum.

Zamanlamanın doğru olmadığını bilsem de, sadece evime geldiğini, dışarıda beni aradığını bilmek bile zaten bildiğim her şeyi doğruluyor. Henüz Abel Collins'ten vazgeçmeye hazır değilim. Ve belli ki o da benden vazgeçmeye hazır değil.

Yirminci Bölüm

Finley

Telefonumu elimde tutuyorum, Claire bana dün numarasını verdiğinden beri Abel'e milyonuncu kez mesaj atıp atmama konusunda kendi kendime konuşurken parmaklarım birkaç uzun an boyunca ekranın üzerinde geziniyor.

Bu gerçekten çok aptalca. Yani, açıkça ben ondan hoşlanıyorum ve onun davranışları da benim için aynı şeyleri hissettiğini gösteriyor. Öyleyse neden yapamıyorum

Ona mesaj atmak kadar basit bir şey mi?

Çok riskli bir beyin ameliyatından yeni çıktım. Tanrı aşkına, kanserle savaşıyorum. Yine de telefonu açıp bir erkeğe mesaj atamıyor muyum?

Çünkü korkuyorsun... diyor kafamın içindeki küçük bir ses. Ve haklı. Korkuyorum. Sadece neden emin değilim.

Derin bir nefes alarak bir mesaj yazmaya başladım, birkaç kez sildikten sonra *"Hey, ben Finley"* diye bıraktım. Masum görünüyor Yeterli, değil mi?

Yalnız, bu mesajı gönderir göndermez geri alamayacağımı biliyorum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden - yine - gönder düğmesine basıyorum, mesajın gönderildiğini gösteren vınlama sesini duyduğum anda gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Küçük bir panik anı beni sarıyor ama sonra hızla heyecana dönüşüyor.

Bunu kaç kez diledim? Bunun için dua ettim? Yaşamak ve Habil'i tekrar bulmak için? Ameliyattan önceki gece tek düşünebildiğim buydu. Ve şimdi . Yaşıyorum.

Ona her şeyi anlatmaya hazır değilim ve bu sorun değil. Sadece onunla konuşmak, nasıl olduğunu bilmek, uzaktan da olsa hayatının bir parçası olmak fırsat istiyorum.

Telefonumun yanıt verdiğini duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Önce bir gözümü, sonra diğerini açıp gülümsüyorum. O anda ekranda beliren mesajı okudum.

Sadece Finley. Yoksa Finley Roberts mı demeliyim? Chicago bölgesinde kayıtlı 18 yaşından büyük tek Finley'nin sen olduğunu biliyor ? Sanırım adın Sara olmadığı için şanslıyım.

Bir kahkahayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Bir mesaj ve şimdiden lanet bir aptal gibi gülümsüyorum.

Sanırım öyle. Belki de sana bir takma ad vermeliydim. LOL.

Cevabını beklerken alt dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum.

Abel: olsun, vermediğine sevindim. ?

Ben: iyiyim. Sen nasılsın?

Boktan, aslında. Keşke buralarda olsaydın da seni görebilseydim.

Neredesin bu arada?

Ben: Neden boktan? oluyor?

Abel: Aile meseleleri. Şu an o konuya girmemeyi tercih ederim. Sen neredesin?

Ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Claire ona birkaç haftalığına uzakta olduğısöyledi. Ben de buna dahil olmak istiyorum. Onu istemiyorum.

Hala Chicago'da olduğumu ya da hasta olduğumu bilmeden. En azından şimdilik.

Ben: Bazı kişisel şeylerle uğraşıyorum. Şu an o konuya girmek istemiyorum.

Sözlerini ona çeviriyorum.

Yeterince adil.

? Aile meseleleri dışında mı?

Abel: Şu anda harika gidiyorum. Senden haber almanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsin. Yeni tanıştığım birini bu kadar özleyebileceğimi düşünmezdim.

Sözlerine gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin değilim.

Ben: O hissi bilirim.

"İyi günler Bayan Roberts. Sizi taramanız için aşağı indirmeye geldim." Hemşirelerden biri olan Laura elinde tekerlekli sandalyeyle odama girdi.

"Bana bir saniye izin verin," diyorum ve dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum.

Ben: Gitmeliyim. Sonra mesaj atar mısın?

Telefonumu komodinin üzerine bıraktıktan sonra bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum ve Laura'nın beni tekerlekli sandalyeye oturtmasına izin veriyorum.

Artık çok daha iyi hareket edebiliyor olmama rağmen, herhangi bir test veya tedavi için beni tekerlekli sandalyeye oturtmakta ısrar ediyorlar.

Laura sandalyenin ayaklarından aşağı kayarken, "Sadece biraz daha uzun bir süre sonra özgür olacağınızı duydum," diyor.

"Şükürler olsun." Daha önce hiç hissetmediğim kadar bitkin hissederek iç geçirdim.

Kemoterapi hakkında korku hikayeleri duymuştum ama hiçbir şey sizi bunu gerçekten yaşamamanın nasıl bir şey olduğuna hazırlayamaz. Daha ne kadar düşündükçe ürperiyorum. En azından yakında eve gideceğim ve kendi alanımda ve kitaplarımla birlikte iyileşebileceğim.

"Her şey hazır mı?"

"Bir saniye." Öne doğru eğilip telefonumu aldım ve ekranda Abel'in cevap mesajını gördüm.

Beni bir daha hayalete çevirmeyeceğine söz verdiğin sürece.

Gülüyorum, telefonumu masaya bırakırken Laura'nın meraklı bakışlarını üzerimde topluyorum, onu yanıma alamayacağımı biliyorum.

"Erkek arkadaşın mı?" diye tahmin ediyor, beni odadan asansöre doğru götürürken.

"Onun gibi bir şey." Gülümsüyorum, kapıların önümde kayarak açılmasını izliyorum.

--

Lütfen bana gününün benimkinden daha iyi geçtiğini söyle.

Abel'in mesajını okudum, keşke ona öyle olduğunu söyleyebilseydim. Doğrusu bugün başıma gelen tek iyi şey onun mesajı oldu.

Bulantı önleyici ilaç etkisini kaybetti ve bu nedenle son bir buçuk günü midem bulanarak, hiçbir şeyi tutamayarak geçirdim.

Kemoterapinin şakası yok. Ve ben sadece bir tanesini atlattım. Oturum. İnsanların bu semptomlarla nasıl başa çıktığını merak çünkü kendimi ölüm gibi hissediyorum.

Ben: Üzgünüm, burada rapor edecek iyi bir şey yok.

Abel ve ben son iki gündür mesajlaşıp duruyoruz.

Gerçekten önemli bir şey değil, ama yine de onunla konuşmak çok iyi hissettiriyor.

Bu çok talihsiz bir durum. Neyin var senin? Ben: Mide sorunu.

Sende ne var ne yok?

Anne şeyi.

Ben: Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Noktalı çizgi, tamamen kaybolmadan önce birkaç dakika boyunca ekranımda dans ediyor.

Ben: Yoksa değil mi?

Noktalar anında yeniden belirir.

Abel: Kusura bakmayın, Adam Kaliforniya'dan yeni geldi, o yüzden şu anda burada işler biraz karışık.

Ben: Sanırım bunun annenle bir ilgisi var?

Çılgınca bir tahminde bulundum.

Abel: Evet.

Ben: Hala konuşmak istemiyorsun, anlıyorum.

Evet. Sadece yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Seni ne zaman görebilirim?

Ben: Hala halletmem gereken bazı şeyler var. En azından birkaç hafta daha sürecek.

Abel: Keşke burada olsaydın.

Ben: Ben de.

Abel: Seni sonra arayabilir miyim?

Parmaklarımla ekranın üzerinde tereddüt ediyorum. Beni arayabilir mi? Bu iyi bir fikir mi?

Artıları ve eksileri tartıyorum. Berbat görünsem de kanser sesimi etkilemedi. Sadece konuşulduğu sürece, bunda bir sakınca göremiyorum. Yine de, evime girip çıkan o kadar çok insan var ki.

oda, uyarı veya açıklama yapmadan kapanan ve genellikle ödümü koparan monitörlerden bahsetmiyorum bile.

Eve gidene kadar mesajlaşmaya devam etmenin daha iyi olacağına karar vererek, tamamen saçmalık gibi görünmeyen bir bahane bulmaya çalışıyorum.

Ben: Konuşabileceğimden emin değilim. Şu anda mesajlaşmak daha kolay.

İki uzun dakikanın ardından gelen yanıtını beklerken yanağımın içini ısıtıyorum.

Abel: Neden bana nerede olduğunu söylemiyorsun?

Ben: Girmek için çok fazla. Döndüğümde her şeyi açıklayacağıma söz .

Seni bu konuda tutacağım. Gitmem gerek. Annem telefonumu almakla tehdit ediyor.

Bunu şimdi , değil mi?

Gülüyorum.

Müsait olduğunda bana mesaj at.

"Bu gülümsemeyi biliyorum." Claire odama girdiğinde kaldırıyorum.

"*Mükemmel* Abel'imiz bugün ne yapıyor?"

"Şu anda ailesiyle birlikte. Sanırım en büyük erkek kardeşi Kaliforniya'dan geldi."

"Ne kadar eğlenceli."

"Bunun düzenli bir ziyaret olduğunu sanmıyorum. Sanırım annesiyle ilgili bir sorun var ama ne olduğunu söylemedi."

"Ona sordun mu?" Önümdeki masaya beyaz bir kâğıt torba koydu.

"Evet. Bunu yüz yüze konuşmayı tercih edeceğini söyledi."

"Seni görmek için bir bahane uydurmaya çalışıyor gibi görünüyor."

Bana bilmiş bir sırıtış attı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oh biliyorum." Kâğıt torbayı açarak sallıyor.

"Bu McNally's mi?" Çantanın üzerindeki amblemi tanıyarak sordum.

"Son zamanlarda pek iştahın olmadığını biliyorum, o yüzden

"En sevdiklerinizden birini deneyeyim dedim."

"Yapmadın mı?" Çantayı karıştırıp beyaz bir paket servis kutusu çıkardığında gülümsüyorum.

"Oh, ben yaptım." Masanın üzerine koyuyor ve kapağını açıyor, Tavuk Alfredo'dan büyük bir porsiyon ortaya çıkarıyor. Yüz ifademi fark edince kıkırdıyor. "Ama hepsi bu değil." Tekrar çantaya uzandı. "Tada." Bir yığın ekmek çubuğu çıkardı ve makarna kabının yanında.

"Seni şu anda öpebilirim," diyorum ona, ağızım sulanmaya başlamıştı bile.

"Bunun seni neşelendirebileceğini düşündüm." Çantayı ters çevirmeden önce kendisi için bir kap Alfredo daha çıkarıyor ve masanın üzerine plastik çatal bıçak takımı ve peçeteler döküyor.

Poşeti ufalayıp top haline getirdikten sonra dönüyor ve yatağımın yanındaki sandalyeye oturmadan önce çöp kutusuna atıyor.

"Bana bir galeta uzatır mısın?" Makarnasının kapağını açıyor. "İşte."

Paketten bir tane çıkardım ve ona uzattım.

kendim için bir tane sürüklüyorum.

Ucunu koparıp ağızma atıyorum, ısırırken inliyorum.

"İyi mi?" diye soruyor, cevabı zaten biliyor olmasına rağmen.

"Çok iyi." Cevap vermek için yutkunana kadar bekliyorum. "Bakalım bunu tutabilecek miyim?"

"Bugün iyi görünüyorsun," diye gözlemliyor ağızına biraz makarna atarken.

"İyi hissediyorum. En azından kusmadığım zamanlarda."

"Son birkaç gündür moralinizin yüksek olduğunu fark ettim.

Sanırım bunun için seksi bir adama teşekkür etmeliyim." Sırıttıyor. "Belki de." Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Beni daha sonra arayıp arayamayacağını sordu." "Peki sen ne dedin?"

"Şu anda mesaj atmanın daha iyi olacağını söyledim." "Neden?" Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Nerede olduğumu ele verecek bir şey duyması riskini almak istemiyorum."

"Peki bilseydi bu o kadar kötü bir şey olur muydu?"

"Evet," diye geveledim.

"Neden?"

"Çünkü bana bak." Kendimi gösteriyorum.

"Sana bakıyorum."

"Korkunç görünüyorum."

"Korkunç görünmüyorsun. Son birkaç haftadır yaşadıkların aslında gerçekten iyi görünmüyorsun."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Bir lokma makarnayı ağızıma atarken homurdanıyorum. "Sadece onun bilmesine hazır değilim," diyorum bir lokma makarnanın etrafında Yemek.

"Neler anladığımı iddia , ama oturduğum yerden, onun bilmesinin iyi bir şeyden başka bir olacağını göremiyorum. Eğer seni senin gibi gülümsetebiliyorsa

Bu odaya birkaç küçük mesajdan başka şey olmadan girdiğimde gülümsüyordu, burada yanınızda olsaydı sizin için neler yapabileceğini hayal edin."

"Sadece bu kadar. Bir kez öğrendiğinde aynı olmayacak. Öğrendiğinde ben hasta olacağım. Zayıf. Hasta. Acıması gereken bir şey. Bunu herkesten duyuyorum. Bunu istemiyorum. onu da." Durakladım. "Onu tekrar gördüğümde, bunu kendi başıma yapmak istiyorum. şartlar. Daha iyi olana kadar beklemek istiyorum. Onunla keşfedebileceğim bir geleceğim olduğunu bilene kadar. tekrar kaybetmek için hayatıma geri getiremem."

"Tatlım, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen zaten onun geri dönmesine izin verdin. içeri."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onun yanında hasta kız olamam. İstiyorum ki Ben tekrar o kız olana kadar beni olduğum gibi hatırlamasını istiyorum."

"Ve bu gerçekleşene kadar aylarca beklemeye razı mısın?"

"Eğer gereken buysa." Başımı sallıyorum, onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımından emin değilim.

"İyileşmezsen ne olacak? Gururun yüzünden onunla geçirebileceğin zamandan vazgeçmeye gerçekten hazır mısın?"

"Bu gururlu olmakla ilgili değil." Ses tonumdaki kızgınlığı gizlemeye çalışmıyorum. "Onu korumaya çalışıyorum."

"Onu mu korumaya çalışıyorsun yoksa kendini mi?" "İkisini de." Yenilmiş bir nefes üflüyorum. "Lütfen bunu yapmasak olur mu? Seninle tartışmak istemiyorum."

"Tartışmıyoruz." Ağızının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen tam bir veletsin." Çatalımı ona doğru sallıyorum.

"Bak," diye hafifçe öne eğildi, makarna kabını dizinin üzerinde dengeleyerek, "Baskı yapmak istemiyorum. Sadece seni görmekten nefret ediyorum.

Senin için çok şey ifade ettiği belli olan birini kendinden uzaklaştırmak. Ama günün sonunda bu senin seçimin ve ben ne olursa olsun senin arkanda duracağım."

"Teşekkür ederim." Derin bir iç geçirdim. "Şimdi lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye kabul ediyor. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Öncelikle bana dün gece Michael ile randevunuzun nasıl geçtiğini anlatabilirsiniz."

"İş toplantısı," diye düzeltiyor.

"Doğru. Salı akşamı saat sekizde şehrin en güzel restoranlarından birinde bir iş toplantısı."

"Spinning Fork Chicago'daki en iyi restoranlardan biri sayılmaz." Konuyu geçiriyor.

"Yemek yiyebileceğim her yerden daha güzel."

"Şirket ödemişti," diye araya giriyor.

"Şarabı da onlar mı tedarik ediyor?" Alay ediyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ben su içtim."

"Eminim öyledir." Gözlerimi deviriyorum, ağzıma bir lokma daha makarna atıyorum.

"Michael yeterince yakışıklı ama kibriyle başa çıkamıyorum. Yemin ederim bir toplantıda her oturduğunda onu kalemimle bıçaklamak istiyorum."

"Cinsel hayal kırıklıklarını bastırmak mı?" Onunla dalga geçmeye devam ediyorum. "Pek sayılmaz." . "Ayrıca, onun biriyle yattığından oldukça eminim.

Sharon."

"Ah, ofisin iç draması." Gülümsüyorum.

Claire bir şirket yöneticisinin kişisel asistanı. Dünyanın en göz alıcı işi değil - onun sözleri benim değil - ama o Oldukça iyi para kazanıyor ve bu dolabını benim üç kıyafetimin toplamından daha pahalı olan sevimli kalem etekler ve kız bluzlarıyla doldurmak için bir bahane veriyor.

"Evet, çünkü yemek servisi daha iyi" diye belirtiyor. "Unutuyorsun, ben okul boyunca garsonluk yaptım. Perde arkasında dönen dolapları biliyorum."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Beni bilirsiniz. Kendi işime bakma ve içime kapanma eğilimindeyim."

"Biliyorum." Başını bana doğru sallıyor. "Etraftaki dedikoduları takip etmektense dinlenme odasında oturup burnunu bir kitaba gömmeyi tercih eden on dokuz yaşındaki tek kişi sensin."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Ama dışarı çıkıp biraz yaşamanın da sana zararı olmaz." "İş dedikodularına katılmak yaşamak mı oluyor?" Karşı çıkıyorum.

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Sadece diyorum ki, çoğu gün yaşına göre çok yaşlı davranıyorsun. Şimdi düşündüm de, seni tanıdığımdan beri böylesin."

"Sanırım ergenliğe girmeden önce ebeveyn olmaya zorlandığında böyle oluyor." Ona üzgün bir gülümseme veriyorum.

"Özür dilerim," diye başlıyor.

". Bu senin hatan değil."

"Keşke senden daha önce haberim olsaydı. Belki o zaman bir şeyler yapabilirdim..."

"Claire." Daha fazlasını söylemesini engelledim. "Bunu kendine yapma." "Düşünmeden edemiyorum..."

"Dur," diye tekrar sözünü kestim. "Beni sen buldun. Beni kurtardın. Birden fazla şekilde. Beni daha tanıımıyorken yanına aldın. Bir iş bulana kadar beni giydirdiniz ve beslediniz. Başımı sokacak bir çatı verdin. Başını. Bana normal bir hayat için bir şans verdin. Sen olmasaydın nerede olurum bilmiyorum."

"Sen ailedensin."

"Aileler birbirleri için bunu yapar," diye bana sayamayacağım kadar çok kez söylediği sözleri tekrarlıyorum.

"Aynen öyle." Gülümsüyor. "Bazen burnumu sokmamam gereken yerlere ya da seni zorluyormuşum gibi geliyorsa özür dilerim. Sadece kendini koyduğunu görmek istiyorum. Mutlu olmak için bir şansın olsun istiyorum."

"Ben mutluyum. Her şeye rağmen, sanırım daha önce hiç kadar mutluyum.

hiç olmadığı kadar. Ve evet, bunun büyük bir kısmının Abel'la ilgisi var." Onun düşündüğünü zaten bildiğim şeyi söylüyorum. "Ama aynı zamanda seninle de ilgisi var. Ve Heather'la. Hayatımda sizin gibi insanlar olduğu için ne kadar şanslı olduğumu fark etmemle de ilgili. Tüm bir ilgisi var." Jest yapıyorum

odanın etrafında. "Çünkü birkaç hafta önce hayatta olup olmayacağımı bilmezken şimdi hayattayım."

"Senin için her şeyi yaparım. Umarım bunu biliyorsundur."

"Seviyorum." Gülümsüyorum. "Ve umarım bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu biliyorsundur." "Israrcı bir abla gibi davrandığımda bile."

"O zaman bile." Ona dişlek bir sırıtış atmadan birkaç saniye önce ağzıma büyük bir parça ekmek atıyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Abel

Babamın post-op'tan çıkışını izliyorum, bakışları bekleme odasının uzak duvarına dizilmiş beş oğluna gidiyor.

"O nasıl?" Odaya girer girmez ilk soran Aaron oluyor.

"Durumu iyi. Ameliyat iyi geçti ve şu anda uyanık." "Onu ne zaman görebiliriz?" Adam ayağa kalkarak sorar.

". Anestezi yüzünden hâlâ sersemlemiş durumda.

Onu kendi odasına taşıyacaklar ve sonra onu ziyaret edebilirsiniz."

Dirseklerim dizlerimde ve başım ellerimde, sessizce oturuyorum. Hayatım daha önce bu kadar korktuğumu sanmıyorum ve henüz bitmediğini bilsem de hissettiğim rahatlama o kadar Bunu nasıl bölümlere ayıracağımı bilemiyorum.

Annemle babama çok kızıyorum ama günün sonunda onlar hayatımdaki en önemli iki insan. birini, özellikle de annemi kaybedersem ne yaparım bilmiyorum.

"O iyi olacak, oğlum." Babamın eli omzuma yerleşiyor ve başımı kaldırdığımda onun yükseldiğini görüyorum.

Yüzünde o kadar çok duygu var ki neredeyse beni kıracak. Babam her zaman duygusal olarak kopuktu. Her zaman biliyorduk ki Bizi severdi, ama hiçbir zaman gerçek duygularını göstermezdi.

Duygu. Şu anda bunu yüzünde bu kadar net bir şekilde görmek, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hissettiriyor. Ve sadece babam olarak değil, bir erkek olarak. Hayatını kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya olan bir adam.

Hayatının yarısından fazla sevdiği kadın.

Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Ama yine de burada, beni rahatlatıyor. Onun iyi olduğuna dair bana güvence veriyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, omzumda duran eli okşamak için uzanıyorum.

"Odasına gitmesi biraz zaman alacak. Neden hepiniz kafeteryaya gidip bir şeyler atıştırmıyor ya da kahve içmiyorsunuz? Ziyaretçiler için hazır olur olmaz sizi arayacağım."

"Bir şeyler atıştırabilirim." Aaron başını sallayıp ayağa kalkıyor. "Abel?" Bana doğru döndü.

"Evet, kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyorum, bu küçük odada bir saniye oturmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğimi biliyorum.

--

Diğer kardeşlerim hâlâ otomatlara göz atarken Adam yanımdaki sandalyeye kayarak, "Eve geldiğimden beri arayı kapatmak için pek vaktimiz olmadı," diyor. "Nasılsın?"

her şey mi?"

"Oldukça iyi." Su şişemin etiketini karıştırarak başımı sallıyorum.

"Peki ya sen? Dünyayı kurtarmaya yaklaştın mı?"

"Böyle zamanlarda keşke olsaydım diyorum." Sert bir nefes üflüyor, kahve fincanının kapağını açıp içine birkaç tatlandırıcı paketi boşaltıyor.

"Evet, hiç de bile" diye katılıyorum.

"Müzik piyasası sana nasıl davranıyor? Aaron çok fazla çaldığını söyledi."

"İyi gidiyor. Haftalık birkaç düzenli konserim var, bu da iyi bir şey."

"Hala Plymouth'a gidip oynuyor musun?"

"Bazen." Küçükken beni orada buldukları zamanları düşünerek gülümsüyorum. Eğer ailem bana ulaşamazsa, kardeşlerimden birini beni aramaya gönderirlerdi. Her zaman

beni nerede bulacağını biliyordu. Plymouth Caddesi'nin köşesinde otururken gitar kutum açık, durup dinleyecek kadar önemseyen herkese çaldım.

"Tanrım, seni orada ilk bulduğum zamanı hatırlıyorum. On dört yaşından büyük değildin ama oyun oynama şeklin sanki yirmi yıldır çalışıyormuşsun gibi. Yeteneğinize her zaman gıpta etmişimdir."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım ilk defa kardeşlerimden herhangi biri, benimle ilgili bir konuda beni tamamlıyor.

Müzik.

"Bunun anlamı çok büyük Adam." Aaron, Alex ve Andrew bize katılmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu. Andrew ve Alex yüksek sesle fırınlanmış cips ile normal cips arasındaki farkı tartışıyorlar.

"Sadece diyorum ki, üzerinde pişmiş yazması sağlıklı olduğu anlamına gelmez." Andrew cips paketini Alex'in elinden alır ve arkasını okumaya başlar.

"Siz ikiniz tartışacak her şeyi bulursunuz." Adam başını sallar. "İki genç kız gibi konuşuyorsunuz."

"Vücuduma ne koyduğumu için mi genç bir kızım?" Andrew alay ediyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım sağ tarafımdaki kafeteryaya giren bir sarışına kilitleniyor. Anında tanıyorum ve kendimi etrafımda gerçekleşen konuşmalardan tamamen habersiz bir şekilde ayakta duruyordum.

"Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum, kardeşlerimin söyleyecekleri varsa bile duymak için burada kalmıyorum.

Kafeteryayı rekor bir hızla geçip kahve makinelerine ulaştığında ona doğru yaklaşıyorum.

"Claire?"

Bakışlarını bana doğru çeviriyor, güzel yüzünde beliren ilk şey şaşkınlık oluyor.

"Abel." Çabucak toparlanıyor, yüzüne kolay bir gülümseme yerleşiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Annemin bir işlem yaptırması gerekti. Peki ya sen?" "Sadece bir arkadaşımı ziyaret ediyorum." Başka tarafa bakıyor ve kahve fincanı ve doldurmaya devam ediyor. "Annenle her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım öyle. Arkadaşın mı?"

"Sanırım öyle." Fincanına biraz krema ekliyor. "Bu iyi."

"Öyle." Kahvesinin kapağını açtı ve bana doğru döndü. "Seni tekrar görmek güzeldi, Abel." Gülümsüyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Gerçekten yukarı çıkmalıyım."

"Evet, sen de," diyorum, geçebilmesi için bir adım geri çekilerek. "Son zamanlarda Finley'le konuştun mu?" Daha birkaç adım atarkasından .

Yavaşça dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Evet, neden?"

"Durumu iyi mi? Kısa mesajlardan ve benimle telefonda konuşmayı neredeyse reddettiğinden bunu söylemek zor." İçimi çektim. "Bunu kişisel algılama." Gülümsüyor. Finley ve

Claire birbirine benziyor - ikisi de güzel ama çok farklı şekillerde - ama o gülümsediğinde Finley'nin gülümsemesini görmemek imkansız. Ve onun Gözleri. Kız kardeşiyle aynı sade, yeşil gözlere sahip. "Şu anda bazı şeyler yaşıyor. Ama güven bana, geri döndüğünde ilk arayacağı kişi sen olacaksın."

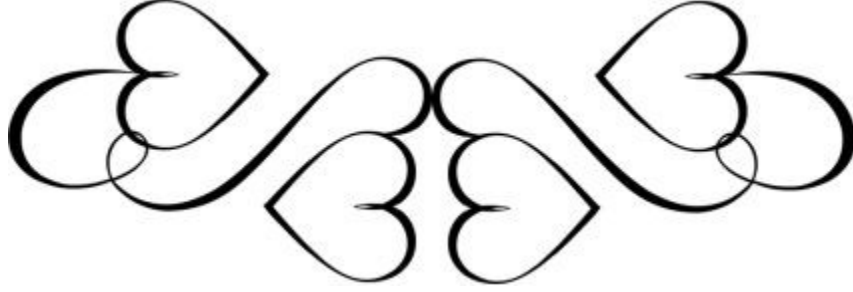
"Öyle mi?" Yavaşça sırtımama olamıyorum.

"Öyle." Bana bilmiş bir bakış attı. "Gerçekten gitmem gerek." Kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Seni görmek güzeldi, Abel," diyor tekrar.

"Sen de." Kafeteryadan çıkıp birkaç dakika sonra gözden kaybolana kadar gözlerimi ona kilitleyerek başımı sallıyorum.

Bölüm Yirmi iki

Finley

"Abel geldi." Claire odama daldı ve sıçramama neden oldu. "Ne?"

Kekeleyerek söyledim, onu yanlış duyduğumdan emindim.

"Abel burada," diye yavaşça tekrarlıyor. "Onunla aşağıda kafeteryada karşılaştım. Annesinin olmasıyla ilgili bir şey."

"Ona burada olduğumu söylemedin, değil mi?" Panik göğsümde yükseliyor. "Tabii ki hayır." Odayı geçip kahvesini masanın üzerine koyuyor.

. "Ona bir arkadaşımı ziyarete geldiğimi söyledim."

"Annesinin nesi var?"

"Söylemedi. İyi olacakmış gibi geldi." Omuz silkiyor.

"O burada," diyorum Claire'den çok kendime. Cehennem gibi geçen üç haftadan sonra yeniden aynı ortamda bulunuyoruz. Fiziksel olarak birlikte olmasak bile, bu hiç olmayacağından emin olduğum bir şeydi. tekrar olur.

Onu görme dürtüsü neredeyse dayanılamayacak kadar fazla hale gelir. Onun burada, bu hastanede olduğunu bilmek. Hızlı bir yolculukla Kafeteryada onunla tekrar yüz yüze gelebilirdim.

Bunun farkına varmak içimde hem korku hem de heyecan yaratıyor.

Telefonum bir mesaj sinyali verdiğiğinde tekrar zıplıyorum. Telefonumu masadan kaldırmadan önce kim olduğunu zaten biliyordum.

Çok komik bir şey. Az önce hastanede kız kardeşinle karşılaştım.

Titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Bu o mu?" Claire öne doğru eğildi ve telefonuma baktı. "Çok uzun sürmedi." Kendi kendine gülüyor.

Evet. Neden hastanedesin?

"Sana nedenini zaten söyledim."

"Ama o bunu bilmiyor." "Oh doğru."

"Siz oraya gittiğinizde o ne yapıyordu? Yanında kim vardı?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Yanımda durana kadar onu görmedim."

"Nasıl görünüyordu?" Birden kız kardeşimi o kadar kıskandım ki top gibi kıvrılıp iki yaşında bir çocuk gibi ağlayabilirdim.

"Bu adam inanılmazın dışında bir şeye bakabiliyor mu?" Bana bilmiş bilmiş sırtıyor.

"İyi bir noktaya değindin," diye kabul ediyorum, tam o sırada telefonum tekrar çalıyor.

Annem bir işlem zorunda kaldı. Endişelenecek bir şey yok.

Ben: O iyi mi?

Sanırım öyle. Uzun bir gün oldu.

Yatağımın yanında duran ve omzumun üzerinden kitap okuyan Claire'e bakıyorum.

"Sakıncası var mı?" Telefonumu göğsüme yaslıyorum.

"Ne dediğini bilmek istiyorum." Alt dudağını büzüyor. "Saçmalıyorsun."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Senin yok mu Bir yerde olmak mı?"

"Bu bana kaybolmamı söyleme şeklin mi?" Bana kaşlarını çattı.

"Bunu sana asla söylemem."

"Tabii ki yapmazsın." Gülüyor, kahvesini masanın üstünden alıyor. Masa. "Zaten yapmam gereken bir telefon görüşmesi var." Kapıya doğru yöneldi. "Ama döndüğümde tam bir rapor bekliyorum."

"Evet, hanımefendi." Koridorda gözden kaybolmadan birkaç saniye önce dilimi çıkarıyorum.

Telefonumu tekrar yukarı kaldırarak, sonunda yanıt vermeden önce Abel'in son mesajını tekrar okudum.

Ben: Yapabileceğim bir şey var mı?

Sesini duymak yardımcı olur.

Karşı karar vermeden önce uzun bir süre düşündüm. burada, bu binada olduğunu bilerek onunla konuşmak çok cazip olurdu. Muhtemelen aklımı kaçıırır ve ona benim de burada olduğumu söylerdim.

Üzgünüm, şu anda yapamam. Yapabileceğim başka bir şey var mı? Abel: Yapamaz mısın yoksa yapmak mı istemiyorsun?

Güven bana, istiyorum.

Şu anda her şey çok çılgınca. Keşke o geceye geri dönebilseydik. Keşke seninle birlikte o boşlukta kaybolabilseydim. kendimi yeniden kaybediyorum.

Ben: Ben de öyle olmasını isterdim.

Geri dönmeliyim. Yakında konuşur muyuz? Ben: Burada olacağım.

Ben de öyle.

Gülümsüyorum, kucağıma bırakmadan önce telefonumu kilitliyorum.

Milyon yıl geçse de, çok az tanıdığım bir adama karşı bu kadar güçlü hisler besleyebileceğimi düşünmezdim. Ama onunla geçirdiğim on saat bana on ömür gibi geldi. Her an bir daha inanılmazdı.

Ama bir yandan da kafamın arkasında, tüm bunları uydurup uydurmadığımı merak eden o küçük ses var. Başıma geleceğini bildiğim şeyle başa çıkma yöntemim bu değilse. Belki de bu hayata tutunmak için o kadar çaresizdim ki, bulabildiğim ilk kişiyi yakaladım ve kendimi ona o kadar kaptırdım ki, zamanı geldiğinde tutunacak bir şeyim olsun istedim.

Bu şekilde haklı çıkarmak kolay. Başından savmak kolay. Ama içten Abel için hissettiklerimin - Abel için *hissettiklerimin* - gerçek olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Varlığımın her zerresine işlemiş durumda. ne açıklayabilirim ne de anlamlandırabilirim. O orada - sanki benim bir parçam gibi. Sanki başından beri oradaymış gibi.

--

Tam uyuyakalmıştım ki cep telefonum canlandı, beni uykumdan uyandırdı. Yerimden doğruldum, çılgınca komodinin üzerinde aradım ama bulamadım.

Şarj kablosunu alttan çekerek, kimin aradığını fark etmeden parmağımı ekranda kaydırıyorum.

"Alo," diye homurdanıyorum telefonda.

"Finley." Yumuşak sesi kulaklarıma çarptığı anda tamamen uyandım.

"Abel?" Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Uyandırdım mı seni?"

"Evet. Yani hayır. Uyanığım," kekeliyorum.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Sanırım sesini duymaya gerçekten ihtiyacım vardı. Gerçekten cevap vereceğini düşünmemiştim."

"Her şey yolunda mı?" Bir şeylerin ters gittiğini hemen hissediyorum.

"Evet." Sert bir nefes verdi. "Hayır."

" var?" Yatakta biraz daha doğruluyorum.

"Geçen hafta size annemin hastanede bir işlem yaptırdığını söylemiştim."

"Claire'le karşılaştığın günü hatırlıyorum."

"Sıradan bir işlem değildi. Göğsündeki bir kitlenin alınmasıydı."

Midem anında bulanıyor.

"Meme kanseri mi?" Sanırım sesim kırıldı. "Evet."

Sert bir nefes daha üflüyor.

"Abel," diye başlıyorum ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için hemen duruyorum.

Bir haftadan uzun bir süredir her gün mesajlaşıyoruz ve annesiyle ilgili bir şeyler olduğunu bilsem de bunun kanser olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Ne zaman öğrendi?" "Bir hafta kadar önce."

"Çok özür dilerim. Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Endişeliyim. Ama iyiyim." Duraksıyor. "Kitleyi aldılar ama dış dokuya yayıldığına dair belirtiler var. Bu hafta kemoterapiye başlıyor."

"Kardeşin bu yüzden mi şehirde?"

"Evet. İşlem için geldi ama kalamadı. I

bugün erken saatlerde onu havaalanına bıraktı." Duraksıyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Bana neler olduğunu anlat."

"Pek bir şey yok. Beni bilirsin, oldukça sıkıcıyım."

"Senin sıkıcı olduğunu hatırlamıyorum." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve göğsümden sıcak bir his geçiyor. "Herhangi bir Son zamanlarda iyi kitaplar okudun mu?"

"Aslında bir ton," diye itiraf , tek yapmam gerekenin bu olduğunu bilerek -

Pek umursadığımdan değil. Tüm hayatımı kitap okuyarak geçirebilir ve çok mutlu olabilirim.

"Geçen gün sana bir şey aldım."

"Yaptın mı?" Sesimde belirgin bir şaşkınlıkla soruyorum.

"Andrew ile kitapçıdaydık ve bir şey gördüm. Muhtemelen sizde zaten vardır, ama ihtimaline karşı gidip ."

"Bekle, kitapçıda mıydın?" Bu resmi hayal etmekte zorlanarak soruyorum.

"Andrew geçen hafta annemi ziyaretten eve dönerken okul için bazı kitaplar almak zorunda kaldı. Normalde arabada beklerdim ama bu sefer içeri girmeye karar verdim."

"Peki benim için aldığın şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?" Alt dudağımı ağızımın içine çekerek dudaklarıma yayılan kocaman gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum.

"Evet, sana verdiğim zaman."

"Bu hiç hoş değil." Öfkelendim.

"Ne değil?"

"Bana bir şey aldığını söylüyorsun ama ne olduğunu öğrenmek için beklemem gerekiyor."

"Bana her zaman nerede olduğunu söyleyebilirsin ve ben de onu sana getirebilirim."

"İyi denemeydi." Gülüyorum.

"Cidden bana nerede olduğunu söylemeyecek misin?" "Hayır."

"kadar tanıdığım en ketum insan olmalısın, bunu biliyor musun?"

"Nasıl yani?" Utangaç davranıyorum.

"Çünkü bütün bir geceyi birlikte geçirdik ve sen bir şekilde bana soyadını, nerede çalıştığını ve nerede yaşadığını söylemekten kaçınmayı başardın. Şimdi de kim bilir bir yerlerde ne yapıyorsun ve bana nerede olduğunu söylemeyi reddediyorsun."

"İşleri eğlenceli hale getiriyor, değil mi?" Alay ediyorum.
"Çıldırıcı." Kıkırdıyor. "Benim Finley'im, gizem dolu." Kalbim göğsümde çarpıyor. *Benim Finley'im*. İddiasını ortaya koyuyor ve Bunun beni aşırı derecede mutlu etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. "Şu anda ne yapıyorsun?" diye soruyor.
"Tam şu anda mı?" Cevap vermeden önce onun yanıtını beklemeden soruyorum. "Yatakta uzanıyorum. Ne yapıyorsun?"
"Aynısı." Yüksek sesle iç çekiyor. "Seni düşünmemek mümkün değil. Yemin ederim hâlâ her yerde kokunu alabiliyorum."
Midem bulanıyor.
"Kokumu da ne demek?"
"Hepsinin zihnimde olduğundan eminim ama gözlerimi kapattığımda seni burada, hayal edebiliyorum. Kokun dans ediyor.
Seni düşünmemek mümkün değil. Saçların yastığımın üzerine yayılmış, dudakların ayrılmış, yanakların pembe."
Yüzüme sıcaklık yayılıyor. "Seni yine burada istiyorum."
"Tekrar orada olmak istiyorum."
"O zaman neden üzerime atladın?"
"Ben olsam söylemezdim."
"Kaçtın."
"Her neyse." Gülümsememi hiç bozmadan oflayıp pufluyorum. "Neden?"
"Karmaşık bir durum."
"Eminim ayak uydurabilirim."
"Kolayca açıklayabileceğim bir şey değil. Sadece ayrıldığım anda geri dönmek istediğimi biliyorum."
"O zaman neden numaranı bırakmadın?"
"Çünkü bu şekilde daha kolay olacağını düşündüm. Şu anda işler... karmaşık."
"İşte yine o kelime... *Karmaşık*."
"Bu doğru. Seni gelenlerin içine çekmek istemedim. Birlikte inanılmaz bir gece geçirdik. Bunu bu şekilde hatırlamak ve *başka* şeylerle lekelenmesini istemedim."
"Diğer şeyler," diye yavaşça tekrarlıyor.

"Gösterinize geldim," diye geveliyorum, neden bunu ona söyleme ihtiyacı hissettiğimden emin değilim.

"Ne gösterisi?"

"Trolley House'daki mi?"

"Bekle? Sen de mi oradaydın? Ve hiçbir şey söylemedin mi?"

"Orada olduğumu bilmeni istemedim. Ertesi gün ayrılacağımı ve seni görmemin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Ama orada olmak istedim."

"Peki sen ne düşündün?"

"İnanılmazdın, tıpkı olacağını bildiğim gibi." "Orada olduğuna inanamıyorum."

"Seni en azından bir kez çalarken dinlemek istedim. Oturma odanda değil, sahnede."

"Sanki bir daha beni oynarken görme şansın olmayacakmış gibi konuşuyorsun."

"O zamanlar yapabileceğimden emin değildim."

"Tamam, şimdi gerçekten merak ediyorum. Sana neler oluyor böyle? Neredesin? Gerçekten mi?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Neden?" diye inliyor.

"Çünkü o zaman beni aramaya gelirsin?" "Ve bu çok kötü bir şey olur, neden?"

"Çünkü önce bazı şeyleri halletmem gerekiyor." Ben batıyorum başını yastıklara daha da gömdü ve karanlık tavana baktı. "Beni nasıl buldun ki? Kız kardeşimin evinde ortaya çıktığında daire. Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Bu kulağa çok kötü gelecek." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Bir arkadaşım özel dedektif tanıyor. Biraz araştırma yapması için ona para verdim."

"Bekle, beni bulması için özel dedektif mi tuttun?" Yatakta dik oturuyorum.

"Bana başka seçenek bırakmadın ki."

"Peki başka neler öğrendin?" Gergin enerji damarlarımda pompalanıyor.

"Pek bir şey yok. Nerede çalıştığını öğrendi ve DMV aracılığıyla adresini takip edebildi. Bunu öğrendikten sonra başka bir şey bilmeme gerek kalmadı. Mahremiyetinizi ihlal etmeye çalışmıyordum."

Sadece seni tekrar görebilmek istedim. Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek bile beni tamamen deli gibi gösteriyor."

"Senin deli olduğunu düşünmüyorum." Gülümsüyorum, yatağa geri yaslanıyorum. "Bence bu çok tatlı. Bu kadar zahmete girmiş olman."

"Bana sadece numaranı bırakmış olsaydın kaçınabileceğim bir sorun."

"Bunu senin için bu kadar kolaylaştıramazdım," diye şaka yapıyorum, niyetimin asla onunla oyun oynamak olmadığını bilerek. Bu şekilde ayrılmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Herkes için.

"Kız kardeşin iyi birine benziyor." "Öyle. O en iyisi."

"Arkadaşı nasıl?"

"Ne arkadaşı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hastanedeki mi? Onunla karşılaştığım gün ziyaret ettiği kişi."

"Ah, şu arkadaş." Sesimdeki gergin tedirginliği bastırmaya çalışıyorum. "Evet, durumu iyi."

"Orada neler oluyordu?"

"Tam olarak emin değilim," diye yalan söyledim. "Sanırım biraz sağlık sorunu yaşadı ama anladığım kadarıyla iyileşme sürecinde."

"Bu çok iyi."

"Evet, öyle." Beni göremese de başımı sallıyorum.

"Finley." Adımı o kadar yumuşak söylüyor ki ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

"Öyle mi?"

"Düşünebildiğim tek şeyin sen olduğunu söylesem deli olduğumu düşünür müydün?"

Sesimi sakın tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Öyle olsaydı sanırım ben de deli olurdu, çünkü tek düşünebildiğim sensin."

"Bu delilik, değil mi? Bir geceden sonra birine bu kadar bağlanmak?"

"Gerçekten öyle." Gergin bir kahkaha attım.

"Ama değil."

"Ben de yapamam." Gülümsüyorum, her an dikiş yerlerinden patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Seni görmem gerek." Sesindeki aciliyet neredeyse felç edici.

"Yakında," diye söz veriyorum. "Ne kadar yakında?"

"Yakında," diyorum, öyle olmasını dileyebileceğimi umarak.

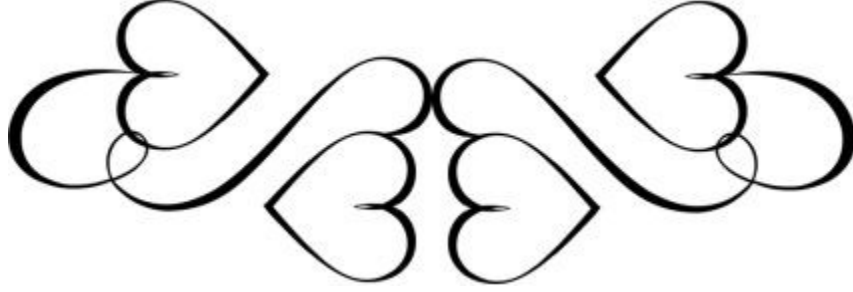
Tek istediğim bu. Daha iyi olmak. Aramızdaki bu şeyin nereye gidebileceğini görmek için bir şans elde etmek. Hayatım boyunca ait olabileceğim bir yer aradığımı hissediyorum ve şimdi belki de bulduğumu düşünüyorum, uzanıp onu almaktan başka bir şey istemiyorum.

Sonraki bir saati her şey hakkında konuşarak geçiriyoruz ama aynı zamanda hiçbir şey konuşmuyoruz. Ben onun sesini dinlemekten memnunum. Yemin ederim saatlerce yapabileceğim ve hiç bıkmayacağım bir şey.

Onunla telefonda konuşmakta tereddüt etsem de, şimdi sesini duymadan bir gün geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Sanki onu daha çok gördükçe daha çok arzuluyorum ve bana hissettirdiklerine doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Bölüm Yirmi üç

Finley

"Doktor yarın eve gidebileceğini söyledi mi?" Claire telefonda soruyor, sesi benim hissettiğimden daha da heyecanlı geliyor.

"İlk taramaların iyi görüldüğünü söyledi.

Bu öğleden sonra kemoterapi tedavisine çok olumsuz yanıt verdiğim için yarın erken saatlerde taburcu olmamam için bir neden görmüyor sabah."

"Aman Tanrım, Fin! Bu inanılmaz!" diye şarkı söylüyor. "Öyle," diye katılıyorum.

"O zaman neden sesin daha heyecanlı çıkmıyor?"

"Çünkü bu, önce kemoterapiyi atlatmam gerektiği anlamına geliyor." Yüksek sesle nefes veriyorum.

"İyi olacaksın. İlk turun zor geçtiğini biliyorum ama bir de şu açıdan bak, daha kötüsü olamaz."

"Bunu şimdi söylüyorsun ve sonra olacak," diye azarlıyorum.

"Bu kadar batıl inançlı olma. Benim bir şey söylemem tersinin olacağı anlamına gelmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Bak ne diyeceğim, bugünkü seansın sırasında gelip oturmama ne dersin?"

"Çalışman gerektiğini sanıyordum."

"İstiyorum ama biraz hastalık izni biriktirdim. Orada tek başına oturmak zorunda olmadığını bilmek beni daha iyi hissettirecek."

"İlk seferinde tek başıma gayet iyiydim. Gelmek zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye ısrar ediyor. "Seni almaya ne zaman gelecekler?"

"Sanırım saat üçte."

"Mükemmel. O zamandan önce orada olurum."

"Tamam," diye kabul ediyorum, Claire'in yanımda olacağını bilmek kendimi milyonlarca kez daha iyi hissettiriyor.

"Görüşürüz o zaman."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

--

"Bu adama olan hayranlığı anlamıyorum. O kadar yakışıklı bile değil," diyor Claire, kucağındaki dergiye bakarak.

"Kim?" Kimden bahsettiğini görmek için başımı çevirip soruyorum.

"Jason Momoa." Makaleyi havada tutuyor.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Ona beş kafası varmış gibi bakıyorum. "Jason Momoa muhteşem."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Burnunu kıvırıyor.

"Game of Thrones'un onun oynadığı bir bölümünü izleyin ve sonra bana onun şimdiye kadar gördüğünüz en ağır sulandırıcı şey olmadığını söyleyin."

"Abartılıyor." Omuz silkiyor.

"Sanırım resmen kaybettin," diyorum ona, başımı sallayarak ve gülerek.

"İyi hissediyor musun?" Bakışları yüzümü bulmadan önce göğüs kafesime yöneliyor.

"Evet. Şimdiye kadar çok iyi." Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Sen

burada olmak yardımcı oluyor. Eminim bunu size söylememe gerek yoktur ama bu oda iç karartıcı." Tedavi için burada bulunan diğer avuç insanı işaret ediyorum.

"Bu size katılmıyorum. Gerçekten düşünmeliler

Bu odayı aydınlatıyor. Burası bu kadar steril olmasaydı belki o kadar da kötü olmazdı."

"Duvarların renginin bununla bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bunun gibi şeylerin bir insanın ruh halini ne kadar etkileyebileceğini bilerseniz şaşırırsınız."

"Bunu vücuduna bir dizi kimyasal enjekte edilmeyen söylüyor."

"Yeterince adil. En azından bunu daha uzun süre yapmak zorunda kalmayacaksınız." "Dört seans daha."

"O kadar da kötü değil."

"Hayır mı? Belki de bir denemelisin."

"Sadece daha kötüsü de olabilirdi diyorum." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Hakkını vereyim. Bu bölüm bittiğinde memnun olacağım. Normal bir hayata dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Oraya varacaksın." Uzanıp bacağını okşuyor.

"Nasıl gidiyor hanımlar?" Hemşirelerden biri serumumu kontrol etmek için yanıma geldi.

"Dayanıyoruz," diyorum başımı sandalyenin baş dayanağına yaslayarak.

"İşin bitmek üzere gibi görünüyor."

"Şükürler olsun." Derin bir oh .

"Gidip birkaç şey alayım ve seni kancadan kurtarıp yola koyulalım."

"Teşekkür ," diye yanıtlıyor Claire, dergisini katlayıp yanındaki küçük masanın üzerine bırakmadan önce.

On dakika içinde, doktorun gelip beni kontrol edeceği odama geri gönderilmem için izin verildi. Claire beni koridora çıkarmadan önce tekerlekli sandalyeye oturmama yardım ediyor.

Gerçekten bir şey yapmamış olmama rağmen kendimi çok yorgun hissediyorum.

Hiçbir şey. Yukarı çıkıp biraz gözlerimi kapatmak için sabırsızlanıyorum.

Asansörün önünde duruyoruz ve kapılar önümüzde açılmadan önce bir dakikadan az bekliyoruz.

Claire, iki kişi asansörden inerken tekerlekli sandalyemi geriye doğru iterek, "Ah, affedersiniz," diyor.

O kadar yorgunum ki başımı kaldırıp bakmaya bile zahmet etmiyorum ama birkaç saniye geçmesine rağmen Claire kıpırdamayınca nihayet bakıyorum.

Gözlerim onunkilere kilitlendiği anda her şey . Hiçbir şeyin gerçek gibi gelmediği ama gerçek olduğunu bildiğim alternatif bir evrene ısınlanmış gibi hissediyorum.

"Finley," diye fısıldıyor sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, kafa karışıklığı yakışıklı yüzünü biberliyordu. "Sen ne..." Bakışları Claire'e kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

Şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum, boğazımın dibinde kalın bir düğüm oluşuyor.

Abel'in soluna bakıyorum, koluna tutunmuş orta yaşlı çekici bir kadın görüyorum.

Annesi.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim. Bugün kemoterapiye başlayacağını biliyordum. İkiyle ikiyi nasıl bir araya getiremedim? Eğer bu hastanede ameliyat old, kemoterapisinin de burada olması mantıklı olurdu.

"Claire." Sesim delik deşik bir hıçkırıkla titriyor, tamamen erimeden önce buradan gerekiyor. Midem bulanıyor ama kemoterapiden mi yoksa kendimi Claire'le yüz yüze bulduğum için mi bilmiyorum. Habil ile mümkün olan en kötü koşullarda yüzleşmek.

"Gitmemiz gerekiyor." Claire asansöre doğru arı gibi koşuyor, asansör uzun süredir açık olduğu için zırlıdamaya başlamıştı. Başka bir şey söylemeden beni içeri götürüyor, Abel'in bulutlu mavi gözleri Asansör kapıları aramıza kapanmadan önce gördüğüm son şey.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye sayıklıyorum kendi kendime araba yukarı doğru tırmanmaya başlarken. "Aman Tanrım," diyorum tekrar, panik atak geçirmenin eşiğindeyim.

"Sorun yok, Fin. Her şey yolunda." Claire önümde diz çöküp iki elimi de ellerinin arasına aldı.

"Bana bak," diye bağıriyorum yüzüne. "Bu konuda hiçbir şey yolunda değil." "Tatlım, sen hastasın. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Utanacak bir şey yok mu?" Geri çekiliyorum, aynalı asansör kapılarındaki yansımamı görüyorum. "Bana bakın." Kendimi gösteriyorum.

Düşündüğümde de kötü görünüyorum. Açık mavi, ekose pijamalarımı giymişim, saçlarım başımın üstünde bir düğüm halinde, yan tarafa doğru uzanan geniş kel bölgeyi gizlemek için çok az şey yapıyor. Hiçbir şeyim yok.

Makyaj yapıyorum, yanaklarım ve her iki gözümde de derin, koyu halkalar var. Ölü gibi görünüyorum.

"Derin bir nefes al. O sadece bir erkek."

"O *sadece* bir erkek değil," diye hıçkırıyorum. "Ve şimdi beni bir daha asla görmek ." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını ısıtıyor.

Muhtemelen aşırı tepki verdiğimi biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Sanki son birkaç gündür içimde biriktirdiğim her duygu yüzeye çıkıyor ve daha fazla tutamıyorum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sadece üzgün ve yorgunsun. Odana döndüğümüzde ve dinlenmeye fırsat bulduğunda kendini daha farklı hissedeceksin. Göreceksin."

"Neden bu kadar şanssızım?" Claire başparmağıyla yanaklarımı silmek için uzandığında burnumu çekerek mırıldanıyorum.

"Şanssız değilsin. Sadece son zamanlarda zor bir dönem geçirdin."

"Son zamanlarda derken, tüm hayatımı kastediyorsun."

"Selam." Çenemi yukarı kaldırıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Söz veriyorum bu görüldüğü kadar kötü değil. Kim bilir, belki de bu iyi bir şey olur."

"Bu nasıl iyi bir şey olabilir ki?"

"Çünkü artık ona gerçeği söyleyebilir ve her şeyi oluruna ." Bana sempatik bir gülümseme veriyor ve asansörün tırmanışı durup kapılar açıldığında ayağa kalkıyor.

Beni koridora çıkarırken telefonum kucağımda çalıyor ve bakmaya korksam da aynı anda kendimi durduramıyorum
Zaman.

Claire'in ziyaret ettiği arkadaşı sen misin?

Korkunç bir mide bulantısı hissediyorum ve aniden gelen kusma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Ben: Evet.

Açıkla. Şimdi.

Yarın evime gelebilir misin? Öğleden sonra evde olurum. O zaman her şeyi açıklarım.

Bana neler olduğunu anlat Finley.

Ben: Yarın. Söz veriyorum. Saat kaçta olduğunu mesaj atarım.

Telefonumu kilitleyip tekrar kucağıma bırakıyorum, yavaş ve titrek bir nefes alıyorum. Kaçındığım an geldi ve artık beni gördüğüne göre gerçeği saklamak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Belki Claire haklıdır. Belki bu iyi bir şeydir. Belki de bu bizim sıçrama noktamızdır. Ameliyatı atlattım ve kemoterapinin neredeyse yarısındayım. Belki de şimdi zamankinden daha iyi bir zamandır.

Kendimi daha iyi olana kadar, kanserden kurtulduğumu bilene kadar ikna etmişim. Ama gerçek şu ki, sonunda pes etmem an meselesiydi. Bu şekilde olmasından nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Beni bu şekilde görmek zorundaydı. Ama artık yalan söylediğimi bildiğine göre, sanırım nedenini öğrenmesinin zamanı geldi. Onunla yüzleşmek ne kadar zor olursa olsun, yüzleşmek zorundayım.

Claire'in dediği gibi, belki bu iyi bir şey olur. Beni görmesi fikri hoşuma gitmiyor ama hayatımda olmak istiyorsa, bu benim Gerçeklik. Ben hastayım. Ameliyat beni sihirli bir şekilde iyileştirmede; sadece bana bir mücadele şansı verdi. Şimdi buna değip değmeyeceğime karar vermek ona kalmış. Ve belki de değmeyeceğime karar verecek. Onu suçlayabileceğimden değil. O Zaten hasta bir anneyle uğraşıyor. Hasta bir kız arkadaş onun için çok fazla olabilir. Ve bu değil. Yani, harap olacağım ama günün sonunda anlayacağım.

Birlikte sadece on saat geçirdiğim bir adamdan ne kadar çok şey isteyebilirim ki?

Elbette, inkar edilemez bir bağ paylaştık. Ve evet, hayatımın en güzel gecesi idi. Ama sadece bir geceydi. *Bir* gece. İlişkimizin bu noktasında onun uğraşması gerekenin çok ötesinde bir şeyden bahsediyoruz. diyebilirim.

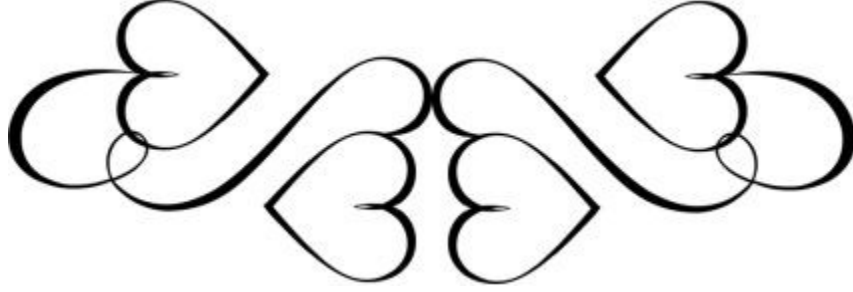
Yine de, *bizimle* ilgili hiçbir şey normal değildi, o halde bu neden farklı olsun ki? Belki de normal olmadığımız içindir. Belki de Birbirimize bu kadar yakın olmamızın nedeni ikimizin de bunun doğru olduğunu bilmemiz.

Birbirimizi tanımak için haftalara, hatta aylara ya da yıllara ihtiyacımız yok. Ya da en azından benim yok. O ilk gece onu hayatımın sonuna kadar seveceğimi biliyordum. Kabul ediyorum, o zamanlar hayatımın çok daha kısa olmasını bekliyordum. Ama bu yine de o gece hissettiklerimi değiştirmiyor. ya da o zamandan beri nasıl hissettiğimi.

Abel istediğim her şey. Sanırım onun istediği her şey olup görmenin zamanı geldi. Hastalık ve her şey.

Bölüm Yirmi dört

Abel

Finley'nin tekerlekli sandalyede otururkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Çok çelimsiz, çok zayıf görünüyordu ama yine de haftalar önce aşık olduğum o güzel kadının ta kendisiydi.

Benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Tanıştığımız andan beri benden bir şeyler saklıyordu ama bunun o şey olduğunu hiç düşünmemiştim.

Kahretsin, hala *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum.

Kafamda detayların üzerinden geçip duruyorum. Başının yan tarafındaki kesik. Göğsündeki port. Solgunluğu Et. Gözlerinin parlaklığının bir kısmını kaybetmiş gibi görünmesi. Sanki ışığı sönmüş gibiydi.

Kanser koğuşundan tekerlekli sandalyeyle çıkarıldığını düşünürsek, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ama bir yandan da anlam veremiyorum.

Kanser mi?

Birlikte geçirdiğimiz gece gayet iyi görünüyordu. Mutluydu. Sağlıklı. Hayat dolu. Onda bir sorun olduğunu asla tahmin edemezdim.

Belli beni o şekilde terk etmek için sebepleri vardı, onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu, ama nedenini ancak şimdi anlamaya başlıyorum.

Cevaplara ihtiyacım var. Ne haltlar bilmem gerek. D n onu g rd    mden beri Finley'den başka bir şeye odaklanmak imkansız.

Zavallı annemin neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrar etmeme rağmen, bir şeyler olduğunu anlayabildi ini biliyorum.

yukarı. Ama onun için oradaydım ve bunu kendimle ilgili hale getirmek istemedim. Zaten yeterince zor zamanlar geçiriyor ve ben de geçmişte olmadığım bir şekilde onun yanında olmaya çalışıyorum.

Finley'nin daire kapısının önünde duruyorum ve buraya ilk geldiğimde ne kadar endişeli olduğumu hatırlıyorum. Sanırım  imdi daha da fazla olabilirim.

Yumru umu kaldırıp birkaç kez kapıya vuruyorum. bir adım geri atmadan önce. Sadece birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve Claire bana bakıyor.

"Merhaba." Yumu ak a gülümsüyor. "Selam."

" ekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız," diye  aka yapıyor, açıkça havayı yumuşatmaya  alı ıyor.

"O burada mı?" Direkt girdim.

" yle." Yavaşça ba ını sallıyor ve içeri girebilmem için kapıyı biraz daha açıyor.

geçip gidiyorum, saniyeler sonra kapının arkamdan kapandığını duyuyorum.

"Sadece birkaç dakikadır evde, o yüzden hala yerleşti. Oraya gitmeden önce ellerinizi yıkamanız gerekecek." Koridoru işaret ediyor. "Ve sen hasta falan değilsin, değil mi?"

" kadarıyla hayır."

"Tamam, güzel. Mutfaktaki lavaboyu kullanabilirsin." Sa  tarafımı işaret etti.

Gözlerim daireyi hızlıca taradı. Standart, sıradan bir daire. Oturma odası, yemek alanı ve mutfak bir arada küçük bir alana sıkıştırılmış. diğer iki odadan mutfak.

Küçük mutfak tarzı mutfa a girdi imde, Claire'in bana söylediği antibakteriyel sabunla ellerimi yıkamak için hızlıca çalışıyorum

kullanın.

Bitirdiğimde Claire koridorun ağzında durmuş beni bekliyordu.

"Soldaki son kapı. Burada olduğunu biliyor, o yüzden kapıyı çalmana gerek yok. Bilmeni istediğim birkaç şey var.

oraya girmeden önce." Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor,

"Senin için cesur bir yüz takınmaya çalışacak ve

Gerçekte çok hastayken her şey yolunda. Ona izin verme.

oynamayın. Karar vermeden önce neye bulaştığınızı bilmeyi hak ediyorsunuz."

"Neye karar vereceğiz?"

"Bunun devam etmek istediğiniz bir şey olup olmadığı."

"Bu bir soru mu?" Kaşlarımı çatıyorum, gülümsemesini engellemeye çalışırken ağzının kenarının nasıl kasıldığını kaçırmıyorum.

"Git. Seni bekliyor."

Başımı sallayıp koridordan Finley'nin odasına doğru ilerliyorum. Ben çok Sinirliyim. Duyabildiğim tek şey kalbimin göğsümün içinde attığı yumruklar.

Kapıyı iterek açtığımda, Finley'i hemen yukarı kaldırılmış buldum. yatağının yıpranmış başlığına yaslanmış, büyük, kalın yorganını beline kadar çekmişti.

Saçları dökülmüş ve hala yorgun görünse de, bugün düne göre çok daha kendinde görünüyor. Yanaklarına biraz renk gelmiş ve içeri girdiğimi görünce gülümsüyor.

"Hey." Kapıyı arkamdan kapattım ve loş odayı yavaşça geçtim.

"Merhaba." Yanındaki yatağa vuruyor. "Bulaşıcı değilim," diyor tereddüt ettiğimi hissettiğinde.

"Öyle olsan da umurumda olmazdı." Sırıtiyorum, kendimi ona doğru eğmeden önce yatağın oturuyorum. "Nasılsın? hissediyor musun?"

"Ben iyiyim." Gülümsüyor ve içimde bir dizi duygunun kaynaşmasına neden oluyor.

"Yani..." Seyrek bir şekilde dekore edilmiş etrafına bakıyorum. köşeye yığılmış kitap yığınlarını özlüyorum. "Burası senin yaşadığın yer."

"Fazla bir şey değil." Omuz silkiyor. "Ama burası evim."

"Görüyorum ki kitaplar konusunda şaka yapmıyormuşsun." Köşeyi işaret ediyorum.

"Bu sadece geçen yıl satın aldıklarım ve yanımda getirdiklerim. Hayatım boyunca sahip olduğum tüm kitapları getirebilseydim muhtemelen tavana kadar yığılırlardı." Gülüyor.

"Kitaplardan bahsetmişken." Ceketimin içine uzanıyorum ve Andrew ile kitapçıya gittiğimizde ona aldığım hediyeği çıkarıyorum. Uzatıyorum Kitabı ona verdiğimde, kitaba bakarken yüzünde bir dizi duygunun geçişini izliyorum.

"Tam Thompson." Gülümsüyor ve parmağını yazarın adının üzerinde gezdiriyor. "Hatırladın."

"Tabii ki yaptım." Öne doğru eğildim. "Muhtemelen bu kitaba zaten sahip olduğunuzu ve en iyi durumda olmadığını biliyorum, ama bakın." Çeviriyorum

yazarın imzasını ortaya çıkarmak için kapağı açın. "Sanırım sizdeki kopyada böyle bir şey yok."

"Abel." Elini ağzına götürüyor ve gülmek üzere mi yoksa ağlamak üzere mi emin . "Bu inanılmaz. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Dükkândan neredeyse bedavaya çıktım. Belli ki kime aitse ona senin bildiğin gibi değer vermemiş."

"Cidden ne diyeceğimi bilemiyorum." Başını kaldırıyor, cam gibi gözleri bakışlarımla buluşuyor.

"Bana sorununun ne olduğunu söyleyerek başlayabilirsin." Kitabı elinden alıp yatağın başucuna koyuyorum.

"Abel."

"Bana karşı dürüst ol Finley. Sorun her neyse, söz veriyorum üstesinden gelebilirim."

"Beyin kanseri," diye o kadar hızlı bir şekilde ağzından kaçırdı ki, gerçekte ne söylediğini anlamam bir anımı aldı.

"Beyin kanseri mi?" Hafifçe geri çekildim.

"Hepsini aldıklarını düşünüyorlar ama kemoterapi bittikten birkaç hafta sonrasına kadar emin olamayacağız."

"Tamam." Bir nefes verdim. "En baştan başlamaya ne dersin?"

"Bunu yapabilirim." Başını sallıyor. "Aslında seninle tanıştığım gün öğrendim." Ellerinin kucağında düğümlendiği yere bakıyor. Uzanıp tanesini tutuyorum, parmaklarımı sıkıca sarıyorum.

devam etmesi için onu teşvik etti. "Bu yüzden o bardaydım. Belli içki içecek yaşta değilim ve orada arkadaşlarımla buluşacak da değildim. Bilmiyorum. Saatlerdir yürüyordum ve o bara gittim ve içime bir şey doğdu. İçeri girmem gerektiğini biliyordum. Ve sen de beni orada buldun." Sonunda bakışlarımla buluştu, hüzünlü bir Gülümseme dudaklarını çekiştiriyordu. "Sana söylemeliydim. Sana karşı açık olmalıyım. Ama sen bana baktığında, bilmiyorum, yapamadım. Bana gülümsedin ve ben unuttum. Ve seninleyken rol yapmak çok kolaydı."

"Bana barda olmana neyin sebep olduğunu anlat. Ne zamandır hastasın?"

"Sadece bu . Hasta değildim. Ya da en azından hasta olduğumu bilmiyordum. Birkaç baş ağrısı ve baş dönmesi yaşıyordum, önemli bir şey değildi. I

Bir hafta önce bazı testler için gittiğimde sonucun kanser olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ama ameliyat oldun?" Kesiğinin artık saçlarıyla örtülü olduğu başını işaret ediyorum.

". Seninle tanıştıktan iki gün sonra dört santimetrelilik kötü huylu tümörün yüzde doksanını aldılar. Onlar benim Tümörün bu kadar büyük bir kısmını komplikasyonsuz çıkarabilmeleri bir yana, ameliyattan sağ çıkabildi."

"Ama onlar yaptı?" Soruyorum, göğsüm sıkışıyor.

"Bazı küçük komplikasyonlar oldu ama evet, oldu." Başını sallıyor.

"Demek bu yüzden beni terk ettin, çünkü düşündün ki..."

"Çünkü bir gün içinde öleceğimi düşünmüştüm." "Bana söylemeliydin."

"Ne işe ki? Ayrıca, bana aynı şekilde bakmazdın."

"Bu doğru değil," .

"Şimdi bunu söylemek senin için kolay ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. *Hasta* kız ben olurdum ve her şey farklı olurdu. Bir gece daha hasta olmamam gerekiyordu. İhtiyacım vardı.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde yaşamama izin vermek için. Ve sen bana bunu verdin. Mükemmel bir gece."

"Sonra ne oldu? Gizlice kaçıp öleceğini ve her şeyin biteceğini mi düşündün?"

"Evet," diye özür dileyerek itiraf ediyor. "Seni asla kandırmak istemedim. Sadece bana hissettirdiklerin çok hoşuma gitti ve bunu uzun süre hissetmek istedim."

"Neden bana söylemedin? Ameliyattan kurtulduktan sonra."

"Seni tüm bunların içine çekmek istemedim." Odanın etrafını işaret ediyor. "Tümörün çoğunu aldılar ama bu benim artık hasta değil. Hâlâ daha fazla kanser olabilir. Tümör yeniden büyüyebilir. Pek çok şey hala ters gidebilir."

"Ama kemoterapi bunun için değil mi?"

"Evet, ama yine de kemoterapi garanti değil." "Peki iyileştiginizi nasıl bileceğiz?"

"Bir sonraki taramaya gitmeden önce dört tur daha kemoterapi alacağım. O zaman daha çok şey öğreneceğiz. Bunun sonunda kanserden kurtulabilirim. Ama başka bir şey bulurlarsa ya da tümör büyüdü..." Sözünü kesiyor. "Hayatta kalamayabilirim. Ve bunun senin için adil olmadığını düşündüm. Sana bunları anlatmadan önce tehlikeyi atlattığımı bilene kadar beklemek istedim. Bunu senin üzerine yıkmak istemedim, özellikle de annene olanları öğrendikten sonra."

"Ama bunun benim seçimim olması gerektiğini düşünmüyor musunuz? Seni hastanede şekilde gördüğümde ne kadar şaşırdığımı biliyor musun? Bu şekilde öğrenmek zorunda kalmak..."

"Özür dilerim. Ama doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım." "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi seçim senin. Ve dinle," diye öne doğru eğiliyor, Parmaklarını hâlâ diğer elini tutan elimin arkasına dolayarak, "Geri çekilmen gerekirse bunu anlayışla karşılarım.

Bu çok fazla, bunu biliyorum. İyileşmeden önce daha kötüleşecek"

"Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun? Hasta olduğun için seni terk edeceğimi mi?"

"Beni çok az tanıyorsun, Abel. Nasıl başka bir şey bekleyebilirim ki?"

"Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama bir gecede seninle hiç paylaşmadığım kadar çok şey paylaştım. başka bir kadınla paylaştım. Ve takip eden haftalarda daha da bağlandım. Seninle konuşmak, seninle gülmek, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun. Bana hissettirdiklerin..."

"Özgür," diye sözümü bitiriyor ve bunu yapmasına hiç şaşırıyorum. Aramızdaki bağ gerçekten de o kadar derin.

"Aynen öyle. Senden saklanmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Beni tanıdığım herkesten daha net görüyorsun. Çünkü *beni* görüyorsun. Görmek istediğin şeyi değil, benim görmeni istediğim şeyi değil, beni. Gerçek beni."

"Hayatım boyunca seni beklemişim gibi hissediyorum. Neden seni şimdi bulmak zorundayım? Bu şekilde." Gözleri .

"Belki de bana en çok ihtiyaç duyduğun anda beni buldun." Gülümsüyorum ve elini sıkıca kavıyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey Normal, Finley. Barda yanına oturduğum andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. Bazen kafamı zorlanıyorum ama sana baktığımda." Uzanıp saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Sana baktığımda her şey doğru geliyor."

"Ben de aynısını hissediyorum."

" zaman anlaştık."

"o?" Sırıttırıyor ve o sırıttığında bir sonraki söyleyeceğimi hatırlamak zorlaşıyor.

"Sen ve ben."

"Sen ve ben mi?" Başını yana eğiyor, yüzünde çok bir ifade var.

"Artık sen ve ben varız. Artık sır yok. Artık yalan yok. Ve artık ortadan kaybolmak yok. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Sanırım idare edebilirim." Burnunu kırıştırıyor. "Bu artık senin kız arkadaşın olduğum anlamına mı geliyor?" diye şakayla karışık omzumu itiyor.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Meydan okuyorum.

"Bununla ilgili bir sorunum var gibi mi görünüyor?" Bana bilmiş bir bakış atıyor. "Saçlarım dökülecek, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyleyse ne olmuş? Kel piliçlere karşı değilim." Bana kafasını salladığında gülümsüyorum.

"Kendine engel , değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman doğru şeyi söylemek zorundasınız."

"Bu bir hediye." Elini kaldırıyorum ve nazikçe arkasından öpüyorum. "Tamam, belki her zaman değil." Kıkırdıyor ve yemin ederim ki

duyduğum en tatlı ses.

Kapı alınıyor ve kapı açılır açılmaz ikimizin de bakışları kapıya yöneliyor.

"Fin." Claire tereddütle başını içeri uzatıyor, bakışları kız kardeşine kaymadan önce bana yöneliyor. "Hey, bldğm için zgnm ama İlaçların." Elinde bir bardak portakal suyu ve bir ilaç kabıyla odaya girer.

"Teşekkür ederim." Finley hapları Claire'den alıyor ve meyve suyuyla birlikte içmeden önce hapları ağzına boşaltıyor.

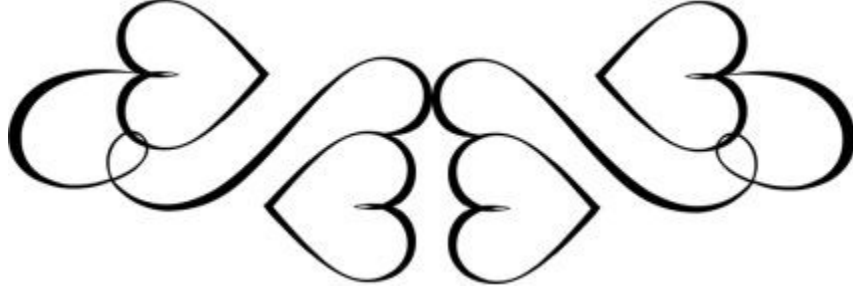
"İkinizin bir şeye ihtiyacı var mı?" Claire bardakları Finley'den geri alarak soruyor.

"Biz iyiyiz." Finley yastıklara yaslanarak rahatlar.

Claire hızla odadan çıkmadan önce bana bir kez daha bakıyor.

Bölüm Yirmi beş

Finley

Bütün doğru şeyleri söylüyor. Ve bana bakışı, bana dokunuşu, yemin ederim bunu denesem bile uyduramazdım.

Eğer kitaplarımdan birinden mükemmel bir an seçebilseydim gökler tarafından hazırlanmış gibi hissettiren bir kitap olsaydı, bu olurdu. Ama bu bir kitap değil. Eskiden kurgunun gerçek hayattan daha iyi olduğunu düşünürdüm ama Abel her şeyi farklı görmemi sağlıyor.

Belki de gerçek hayat o kadar da kötü değildir.

Abel yanımdaki yatağa uzanmış, elimi tutuyor. Saatlerdir bu şekildeyiz ve çok yorgun olmama rağmen gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum, onları kapatmam için hiçbir şansım yok.

Çocukluklarımızdan en sevdiğimiz filmlere kadar her şeyi konuştuk ve hatta oldukça ilginç bir sohbet gerçekleştirdik

Gerçi bu konuya nasıl girdiğimizden hâlâ emin değilim. "Annen nasıl?"

Sonunda konuyu açtım.

"Dayanmaya çalışıyor. Onunla daha önce konuştum ve şu ana kadar kemoterapiyle oldukça iyi başa çıkıyor gibi görünüyor."

"Beni çok rahatsız etmedi. Benim için en zor olan ikinci ve üçüncü günlerdi. Ama herkes bunu farklı şekilde atlatır. Belki o şanslı olanlardan biri olur."

"Belki." Bir an bunun üzerinde düşünüyor. "Acı veriyor mu?"

"Kemoterapi mi?" O başını sallayana kadar devam etmeden soruyorum. "Acı verici olduğunu söyleyemem. Hastalanmak gibi bir şey. Geldiğini hissediyorsun

Yavaşça ve sonra aniden bir kamyon çarpmış gibi hissedersiniz. Mide bulantısı en kötüsü. Göz açıp kapayınca kadar kendimi gayet iyi hissederken bir anda ölümcül derecede hasta oluyorum."

"Bugün iyi görünüyorsun."

"Yarın beni kontrol et. Eğer bu sefer de öncekine benzer bir şey olursa, birkaç gün uzak kalmak isteyebilirsin."

"Biraz kusmuk beni rahatsız etmez."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Ona bilmiş bir bakış attım.

"Sanırım bunu sana kanıtlamam gerekecek." Vites değiştiriyor, saçımın bir kısmını kaldırmak için uzanıyor ve ameliyattan kalan kesi yerini ortaya çıkarıyor.

İrkildim, çekilmeye hazırdım.

"Acıyor mu?" diye soruyor, daha iyi görebilmek için bastırarak.

"Artık o kadar değil. Başlangıçta acı dayanılmazdı. Sonunda uyandıktan sonra kafam içten dışa doğru patlayacakmış gibi hissederek günler geçirdim." Kıpırdamadan durmak için kendimi zorluyorum, bakmasına izin veriyorum.

"Bu çok zor olmalı." Saçımı bırakıyor ve geriye doğru gevşiyor.

". Ama alternatifinden daha iyi olduğu kesin." "Hangisiydi?"

"Ölü olmak." Omuz silkiyorum.

"Kesinlikle alternatiften daha iyi," diye kabul ediyor. "Keşke senin yanında olabilseydim."

"Olmadığına sevindim," diye itiraf ediyorum. "İnan bana, hiç hoş değildi." "Kolay korktuğumu düşünüyor olmalısın." Sırıttıyor.

"Biraz zaman ver. Seni korkutup kaçırabilirim," diye takılıyorum, omuzlarımız birbirine değecek şekilde ona doğru eğilerek.

"Öyle bir şey olmayacak." Yüzünü içe çeviriyor ve başımın tepesine hafif bir öpücük konduruyor. "Ama muhtemelen gitmeliyim. Saat dokuzda bir konserim var ve senin dinlenmeye ihtiyacın var."

"Keşke gelip seni izleyebilseydim."

"Yakında," diye söz veriyor ve yataktan önce başımı tekrar öpüyor.

"Sanırım gitarını getirip bana özel bir gösteri yapman gerekecek."

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz," diyor yatağın benim tarafıma geçerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Öne doğru eğildi, Ellerini yanımdaki yatağa bastırarak ağırlığını destekliyordu.

"Sanırım Claire beni koruyor, ama evet, bir şeye ihtiyacım olursa ararım."

"Bir daha ortadan kaybolmayacağına söz ver." Yüzü benimkinden birkaç santim ötede duracak şekilde daha da eğiliyor.

"Söz veriyorum. Hemen burada olacağım."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Bu çok hafif bir dokunuş - ağzının benimkine değmesi, ama damarlarımda bir cehennem ateşlemeye yetiyor.

"İyi geceler, Finley." Gülümsüyor ve ayağa kalkıyor.

"İyi geceler, Abel." Yavaşça odadan çıkarken ona küçük bir el sallıyorum.

Kapıda durup uzun bir süre bana bakıyor.

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oluştuktan sonra, "Gideceğini sanıyordum," diyorum.

"Kendimi yapmakta zorlanıyorum," diye itiraf ediyor ve yüzümde kocaman bir gülümsemenin belirmesine neden oluyor.

Gülümsüyor ve o gamze ortaya çıkıp kalbimi kaburgalarıma çarptırmazsa kahretsın.

"Git. Ben iyiyim."

"Belki de endişelendiğim sen değilsindir."

Alt dudağımı ağzımın içine çekerek kendimi

Ona olan aşkı tam burada itiraf ediyorum. Abel ile aramızdaki şeyler hızla ilerledi, ancak bu henüz L kelimesini kullanmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor. Hissetsem bile, Bunu söylemeye hazır değilim. Bazı şeylerin zamana ihtiyacı vardır ve bu da onlardan biri.

"Geç kalacaksın." Yatağımın başucundaki saate baktığımda saatin sekizi çoktan geçtiğini görüyorum ki bu imkânsız görünüyor.

Neredeyse dört saattir odamda konuşuyoruz ama o buraya geleli sadece dakikalar geçmiş gibi geliyor.

"Tamam." Bir nefes veriyor. "Ben gidiyorum," diyor, hâlâ hareket etmiyor.

"Bekliyorum." Gülüyorum, kollarımı kavuşturuyorum.

"Siktir." Kıkırdıyor. "Tamam, gerçekten gidiyorum." Kapıyı açıp koridora çıktı ve tekrar bana döndü. "Yarın kahvaltıda ne istersin?"

"Abel!" Gülüyorum, ön kapının çevresini işaret ediyorum.

"Tamam. Sana sürpriz yapacağım." Sırıttıyor. "İyi geceler, Finley."

"İyi geceler." O uzaklaşırken dudaklarımdaki gülünç gülümseme daha da büyüyor.

O kadar mutlu hissediyorum ki yemin ederim bu yataktan kalkıp tur atabilir ve bunu tüm dünyaya haykırabilirim.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Gerçekte hiç de öyle olmadığı halde bana nasıl her şey mükemmelmış gibi hissettiriyor bilmiyorum.

Bu duyguyu şişeleyp saklamak istiyorum ki ne zaman kendimi güçsüz ya da moralsiz hissetsem açıp tam da şu anda nasıl hissettiğimi hatırlayabileyim. Güzel. Sevilmiş. İstenen.

Her zaman arzuladığım her şey. Mükemmel bir adam. Destansı bir aşk hikayesi. Hayatta kalmaktan daha fazlasını ifade eden bir hayat. Ve Abel bana bunu veriyor. Parça parça. Dakika dakika. Kelime kelime. Hikayemizi yazıyor. Ve ne kadar mükemmel bir hikâye olduğu ortaya çıkıyor.

"Hey." Claire aniden kapımda belirince irkildim. "Birileri mutlu görünüyor."

"Kim?" Odaya bakıyorum, gözlerim tekrar ona döndüğünde gülüyorum.

"O kişi olmaktan nefret ediyorum ama..." dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Sana söylemiştim," diye tiz bir sesle şarkı söylüyor.

"Kimse sevmez." Gülüyorum. "Ama bu durumda bunu yanına bırakacağım."

"Uçup gitmek üzereymişsin gibi görünüyorsun." Kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Uçup gidecekmişim gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"O da oldukça mutlu görünüyordu." Koridorun aşağısını işaret ediyor.

"Giderken yüzündeki gülümsemeyi görmeliydiniz."

"Tanrım. Nasıl oluyor da beni bu kadar deli gibi mutlu ediyor ve ben onu daha yeni tanıyorum?" Yedek bir yastık alıp yüzümü onunla örtüyorum.

"Bazen en kısa süre tanıdığımız insanlar en büyük etkiyi yaratır."

"Bana felsefe mi yapıyorsun?" Yastığı kucağıma bırakıyorum.

"Sadece diyorum ki, birbirinizi ne kadar kısa süredir tanıdığınıza odaklanmayı bırakın. Büyük plan içinde bu gerçekten önemli değil. önemli değil. Önemli olan senin nasıl hissettiğin ve görünüşe bakılırsa bu adama kızgınsın."

"Onun için deli oluyorum." Başımı sallıyorum. "Claire, onu seviyorum." "Biliyorum." Gülümsüyor.

"O kadar şeffaf mıyım?"

"Um, evet." Kıkırdıyor. "Şimdi ne dersin aşk kuşu, sana yiyecek bir şeyler ısıtmama ne dersin? Henüz yemedin."

"Hastaneden ayrıldığından beri hiçbir şey yapmadın."

"Aç değilim." Başımı sallıyorum. "Ama yine de teşekkürler." Bir esnemeyi geçiyorum.

"Tamam, o zaman biraz uyumaya çalışsan nasıl olur?"

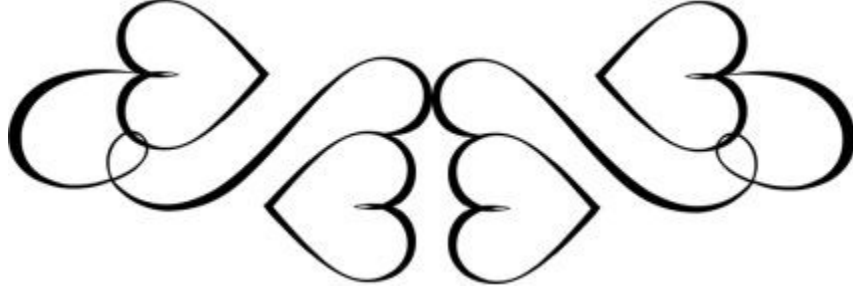
"Çok yorgunum ama kendimi o kadar gergin hissediyorum ki denesem bile emin değilim."

"Aşk mükemmel bir ilaçtır," diyor bilerek.

"Gerçekten öyle." İçimi çekiyorum, o kadar mutlu hissediyorum ki yemin ederim ağzım açık kalabilir.

Yirmi Altıncı Bölüm

Finley

"Geri döndün," diyorum, Abel yatak odama girdiğinde kitabımdan başımı kaldırarak.

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Biliyorum, ama her şeyi sindirme şansın olduktan sonra belki fikrini değiştirirsin diye düşündüm."

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bunu kafandan atsan iyi olur." Ceketini yatağımın ayak ucuna bıraktı.

yanıma tırmanıyor. "Ne okuyorsun?" Yatak başlığına yaslanıp kitaba bakıyor.

"Küçük Kadınlar," diyorum ona, kapağını görebilsin diye kitabı kapatarak.

"Peki bu kitabı kaç kez okudun?" "Sadece on kere falan."

"Sadece." Kıkırdıyor. "Bir kitabı bir kez bitirebildiğim için şanslıyım." Elimden ciltsiz kitabı alıyor ve ters çeviriyor. Arkasındaki açıklamayı okurken gözlerimi ondan ayıramadan izliyorum.

Dün gece, o gittikten sonra, haftalar sonra onu tekrar görmenin etkisi geçtikten sonra, burada kalma konusunda ne kadar samimi olduğunu sorgulamaya başladım.

Ondan şüphe etmem için bir sebep verdiğinden değil. Sadece, beni hala tanımaya çalışan birinden ne kadar şey isteyebilirim ki?

Evet, birkaç haftadır mesajlaşıyor ve konuşuyorduk ama bu hasta olduğumu öğrenmeden önceydi. Her ne kadar bir şeyleri değiştirmiyormuş gibi davranmak istese de, ikimiz de biliyoruz ki . Nasıl olmasın ki?

"Kulağa ilginç geliyor." Abel kitabı bana geri verdi.

"Öyle. Bu yüzden defalarca okudum." Dönüp kitabı komodinin üzerine koyduktan sonra Abel'a bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim. Önce aramalı mıydım?" "Hayır, burada olmana sevindim. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Buna alışsan iyi olur çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Harika değil," diye itiraf ediyorum. "Karnın mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Başımı salladım. "Kendimi gerçekten hissediyorum." "Biraz uyuyabilmen için gitmemi ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Claire dışarıda on kişilik bir ziyafet hazırlıyor gibi görünüyor." Kapıya doğru işaret ediyor.

"En sevdiğim yiyecekleri yaparsa bir şeyler yeme olasılığımın artacağına karar verdi."

"Çok iyi bir kız kardeşe benziyor." Omzunu benimkine yaslıyor. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

"Gerçekten öyleyim. Annelik konusunda yetersiz kalmış olabilirim ama iş kız kardeşlere gelince turnayı gözünden vurdum."

"Annenden bahsetmişken, o biliyor mu?" diye soruyor, neden bahsettiğini detaylandırmak zorunda kalmadan.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayır." Başımı tekrar sallıyorum.

"Haddimi aştıysam özür dilerim ama sence de bilmesi gerekmiyor mu? Sonuçta o senin annen."

"O beni doğuran kadın. O benim annem *değil*.
Hiç olmadı. Ayrıca, istesem bile onu nasıl bilmiyorum. Ki bilmiyorum.
Tahmin etmem gerekirse ya ölmüştür ya da koluna kalıcı olarak takılmış
bir iğneyle sokaklarda yaşıyordur. Her iki durumda da bilmek istemiyorum.
Hayatımın o kısmına kapıyı bir buçuk yıl önce kapattım ve bir daha da
açmayı düşünmüyorum. Eğer o
annem olmak isteseydi, bunu ben çocukken yapardı. Artık çok geç."

"Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştım," diyor, sinirlerine
dokunduğunu açıkça görüyor.

"Olma. Endişelenmem gereken şeyler listesine onu da eklemek
istemiyorum. Eğer bu konuyu uzun süre düşünmeme izin verirsem
olacak. Ondan nefret ediyormuş gibi davranıyorum ve belki bir parçam
nefret ediyor ama diğer parçam..."

"Onu seviyor," diye cümlemi bitirdi. "Yaptığı şeye rağmen o hâlâ senin
annen."

"Tanrım, tüm bunların sana nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim.
Benim hayatım her zaman biraz karışık olmuştur."

Elimi sıkarak, "Gördüğüm en güzel seksi şeysin," diyor.

"Biliyorsun, için hâlâ çok geç değil." Ona doğru döndüm, başımın yan
tarafını yatağın başlığına yasladım.

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum." Uzanarak parmaklarının ucunu
yanağımda gezdiriyor. "Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Güzel. Çünkü hiçbir yere gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Abel o kadar yaklaşıyor ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor,
bakışları benimkileri tutuyor.

"Şimdi seni öpeceğim," diyor ama daha fazla yaklaşmak için hiçbir
girişimde bulunmuyor.

"Tamam." Boğazımdaki gergin yumruyu itiyorum.

Dudaklarını göremiyorum ama benimkilere hafifçe dokunduklarında
yüzlerindeki gülümsemeyi hissediyorum. İlk başta yavaş ve kararsız bir
öpücük, ama çok geçmeden hızla yoğunlaşıyor.

"Hey, Fin." Claire'in sesi birbirimizden sıçramamıza neden oluyor ve tam
zamanında kafamı kaldırıp onun kapıdan içeri adım attığını görüyorum.

Gözleri önce bana, sonra Abel'a bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Bir şeylerin farkına vardığında, odadan geri geri çıkarken hızla özür dilemeye başlar.

"Claire, bekle." Kız kardeşimi daha önce hiç bu kadar telaşlı görmediğim için gülüyorum.

"Çok özür dilerim," diyor bize, kapı aralığında duraksayarak. Yanakları utançtan pembeleşmiş. utanması gerektiğinden emin değilim. Burada Abel'ın suratını neredeyse yutacak olan bendim. "Sadece yemeğin hazır olduğunu söylemek istedim."

"Aç mısın?" Bu davetsiz misafirden hiç etkilenmemiş gibi görünen Abel'a dönüyorum.

"Yemek yiyebilirim." Gülümsüyor.

"Harika." Claire başını sallar. "Ben gidip masayı hazırlayayım o zaman."

"Yapma." Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum. "Hadi oturma odasında yiyelim. O sert sandalyelerde oturmak istemiyorum," diyorum ona,

Yavaşça ayağa kalkıyor.

Hafifçe sallanıyorum, bacaklarım hala oldukça güçsüz. Birkaç saniye içinde Abel yanımda belirliyor ve Claire bana doğru ilerliyor.

Ellerimi havaya kaldırarak, "Ben iyiyim," diye ikisine de güvence veriyorum. "Bacaklarım biraz güçsüz sadece."

"Sana yardım etmeme izin ver," diye ısrar ediyor Abel, kendi başıma yürüyecek durumda olmama rağmen kolunu benimkine doluyor.

"Buna gerçekten gerek yok." Ona bakıyorum.

"Belki de sadece sana yakın olmak için bir bahane istiyordum. Bunu hiç düşündün mü?" Eğiliyor ve burnunu benimkine sürüyor. Benim Dizler yine sallanıyor, ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Tamam, bu notta." Claire bize onun varlığını hatırlatıyor. Yukarı bakıyorum

tam zamanında dönüp koridorda kaybolduğunu gördüm.

Dudaklarımdan kaçan küçük kahkaha engel olamıyorum.

"Hadi gel." Abel kalçamı dürtüyor ve beni yatak odasından çıkarıp koridorda Claire'in oturma odasına çeşitli tabak ve çanaklarla yemek taşıdığı yere götürüyor.

Abel, Claire'e yemek konusunda yardım etmek için mutfağa gitmeden önce beni kanepeye yatırıyor. Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktıklarında ikisi de bir şeye gülümsüyor ve bu manzara içimi ısıtıyor.

Bu ne kadar çılgınca görünse de - tüm bu kasırga
Durum böyleyken, hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediğini söylemeliyim.

--

"İşte " Abel kollarında iki büyük kâğıt market poşetiyle daireye giriyor.
Bana gülümsemesiyle vurdu
sadece benim için ayırıyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.
"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, çantaları yemek masasının
üzerine bırakırken.

Kanser olduğumu öğreneli üç hafta oldu ve o zamandan beri
neredeyse her gün burada olmasına rağmen, hala oturma odamda
durmasına alışamadım. Her seferinde kendimi çimdiklemek istiyorum.
Her seferinde.

"Ben iyiyim." Omuz silkiyorum, başımdaki bereyi çekiştiriyorum.

"Emin misin?" Odayı geçip bana doğru geliyor ve kanepede yanıma
oturuyor. "Şapkanın nesi var? Üşüdün mü?" Uzanıp dikişli kumaşın
kenarından çekiştiriyor.

"Yapma." Ondan uzaklaşıyorum.

"Hey." Daha yakına kayıyor. " oluyor?"

Ona bakmakta zorlanıyorum. Biliyordum ki muhtemelen
Saçlarım dökülüyordu ama sonunda döküldüğünde beni ne kadar rahatsız
edeceğini fark . Son birkaç haftadır dökülüyordu ve bugün nihayet bir
kırılma noktasına ulaştım ve tıraş ederek
Anız.

Sonra Claire'i iş yerinden aradım tam bir sinir krizi geçirdim. Yemin
ederim zavallı kız kardeşim son birkaç aydır ona yaşattığım tüm bu
saçmalıklar için bir ödülü hak ediyor.

Tabii ki çoğu şeyde olduğu gibi bunu da çok güzel bir şekilde halletti. Bu
hafta sonu beni peruk alışverişine götüreceğine söz verdi. İlk başta bu
fikre pek sıcak bakmamıştım ama Claire bana farklı renklerde birden fazla
peruk alabileceğimi hatırlattı ve ben de bunun eğlenceli olabileceğini
düşünmeye başladım.

Ama yine de hiçbir şey gerçek saçla sahip olmakla kıyaslanamaz.
Kestirdiğim için pişman değilim. Yapılması gerekiyordu. Ama Abel'a
göstermeye çok korkuyorum.

İçten içe umursamayacağını biliyorum ama ben .

"Finley." Elini uzatıp yanağımda gezdiriyor ve bakışlarımı tekrar ona çeviriyor. "Ne oldu?"

"Gitti," diye mırıldanıyorum, saç gibi yüzeysel bir şey için neden bu kadar duygusal hissettiğimden emin değilim.

"Ne gitti?" Gözleri bereye kaymadan önce bana meraklı bir bakış atıyor.

"Tıraş oldum," diyorum ona, koruyucu bir bariyer gibi önümde kavuşturarak.

"Peki o zaman, bir ." Sıradan bir saç kesimiymiş gibi gülümsüyor.

"Yapamam. Berbat görünüyor."

"Hey." Önümde dizlerinin üzerine çökerek bana ona bakmaktan başka seçenek bırakmadı. "Sen dünyanın en güzel kadınısın. Hiçbir şey, ama *hiçbir şey* bunu değiştiremez." Uzanıp şapkasını çıkarıyor, gözleri yeni saç modelimi bir kez daha gözden geçiriyor.

"Bakmayı kes. Ne kadar kötü görüldüğünü biliyorum," diyorum birkaç uzun an geçtikten sonra.

"Aslında ne kadar tatlı görüldüğünü düşünüyordum." Sırıttıyor ve ben onu yumruklamak mı yoksa sarılmak mı istediğimden emin olamıyorum.

"Bana patronluk taslama."

"Ben değilim. Finley, denesen bile kötü görünemezsin. Beni duyuyor musun? Bu sadece sürecin bir parçası. Bunun olacağını biliyorduk. oldu. Saçlarını kadar uzun tuttuğun için şanslısın. Annem iki tedaviden sonra saçlarını kaybetmeye başladı. Bir de şu açıdan bak, sadece saç."

"kafası dolu olan kişi söylüyor." Çocukça surat asıyorum.

"Benimkini tıraş etmemi mi istiyorsun?" Geriye doğru sallanıyor, gözlerinde meydan okuma var.

"." Başımı sallıyorum.

"Oh, ama yapardım." Gülümsüyor, ayağa kalkmak için hareket ediyor.

"Sakın buna cüret etme!" Onu yerinde tutmak için ön kolunu tutuyorum. "Saçlarını seviyorum." Uzanıp parmaklarımı gezdiriyorum.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın?" Ağzına karşı homurdanıyorum. Geri çekiliyor, dudaklarının arasından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Sen Her zaman ne söyleyeceklerini, ne yapacaklarını, en kötü durumu nasıl iyi göstereceklerini çok bilirler. Bu sinir bozucu. Bazen senden sadece bana kızma."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum aşkım ama ben mükemmel olmaktan çok uzağım. Ve bazen çıldırıyorum. Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için o kadar sinirleniyorum ki ne yapacağımı . Ama sonra sana bakıyorum ve bilmiyorum. Yardım edemiyorum ama burada sizinle olduğum için kendimi o kadar şanslı hissediyorum ki öfkem bir anda ."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," gözlerimi devirerek.

"O zaman bana ne söyle. Seni daha iyi hissettirmek için ne söyleyebilirim?"

"Bana erkek gibi görüldüğümü ve bundan nefret ettiğini söyleyebilirsin."

"Sana yalan söylemeyeceğim Finley. Çünkü bundan nefret etmiyorum." Sırıtarak beni tekrar öptü. "Ve kesinlikle bir erkek çocuğuna benzemiyorsun." Dilini dudaklarımın arasından geçirerek öpücüğü derinleştiriyor.

"Doktoru duydun," diye hatırlatıyorum ona, öpücük fazla hararetlenmeden geri çekiliyorum.

"Biliyorum. Biliyorum. Seks yok. Ama bu seni istediğim kadar öpemeyeceğim anlamına gelmiyor." Dilini tekrar ağzımın içine kaydırıyor, eli beni yerimde tutmak için boynumun arkasına dolanıyor.

Sıcaklık yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve hızla vücudumun geri kalanına yayılıyor. Doktor bana kemoterapi bittikten en az iki hafta sonrasına kadar seks yapmaktan kaçınmam gerektiğini söylediğinden beri, iki haftadır bu çizgiyi .

Bunun bir şey olduğunu bile bilmiyordum, ama görünüşe göre öyleymiş,

Duruma göre değişir. Normal bir durumda muhtemelen seks yapmak istemezdim. Saçım yok, zaten zayıf olan vücudumdan on beş kilo verdim ve enerji seviyem tüm zamanların en düşük seviyesinde, ama Abel beni her öptüğünde düşünebildiğim tek şey nasıl Onun ağırlığının üzerimde olması inanılmaz bir şey. Tekrar tekrar içime girmesinin nasıl bir his olduğunu. Ayrıldığında çıkardığı sesler.

Çıldırıcı.

"Abel," diye soluyorum ağzına karşı, kurtulmayı başarıyorum.

"Tamam. Duruyorum." Geri çekilir, sırtışı yüzüne kazınmıştır. mükemmel bir yüz. "Zaten yiyecekleri kaldırmam gerekiyor. Dondurmanın erimesini istemiyorum."

"Bana dondurma mı aldın?" Ayağa kalkışını izlerken hemen canlanıyorum. Odayı geçiyor, masadan poşetleri alıp mutfağa giderken omzunun üzerinden bana bir gülümseme atıyor.

Dondurma artık bana güzel gelen tek şey ve bu nedenle hemen hemen her gün yiyorum. Şey, ben

İki gün önce bitene kadar her gün yiyordum. Dışarı çıkıp daha fazla alacak enerjim yoktu ve Claire'e sormak istemedim.

Çünkü o zaten benim için çok şey yapıyor.

"Sana sadece dondurma almadım. Dört farklı çeşit aldım. Belki biraz çeşitlilik hoşuna gider diye düşündüm" diyor mutfaktan, buzdolabının kapısının açıldığını duymadan saniyeler önce.

"Sen gerçekten en iyisisin." Beremi tekrar takıyorum ve ayağa kalkıyorum, bacaklarım ağırlığımın altında hafifçe sallanıyor.

"Bir dahaki sefere doğru şeyi söylediğim için bana kızdığında bunu hatırla." Mutfaka girdiğimde bana gülümsüyor.

"Sus." Ona doğru uzandım ve o da yaptığı işi bırakıp beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" soruyor, yüzünü boynuma gömüyor.

"Teşekkür ." Kollarımı ortasına doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

"Peki o zaman, teşekkür ." Dudaklarını nabzımın attığı yumuşak noktaya bastırıyor.

Hayatımda Abel gibi birini hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Yakışıklı bir adamla tanışmak ve ateşli bir geceyi birlikte paylaşmak başka bir şey. İşler en kötüye gittiğinde o adamın devreye girip sizinle ilgilenmesi bambaşka bir şeydir. Ve bunu yapmak zorunda olduğu için değil.

Çünkü o istiyor.

Geri çekilerek ellerimi yanaklarına doğru kaydırıyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum.

"Seni seviyorum, Abel Collins." İçimde tuttuğum sözcüklerin dudaklarımdan öyle zahmetsizce dökülmesine izin verdim ki, onları daha önce milyonlarca kez söylediğimi düşünebilirdiniz.

Keskin bir nefes alıyor, bakışları benimkileri tutuyor.

"Bunu söylemeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin." Alnını benimkine dayadı. "Seni seviyorum, Finley Roberts. Başka birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok."

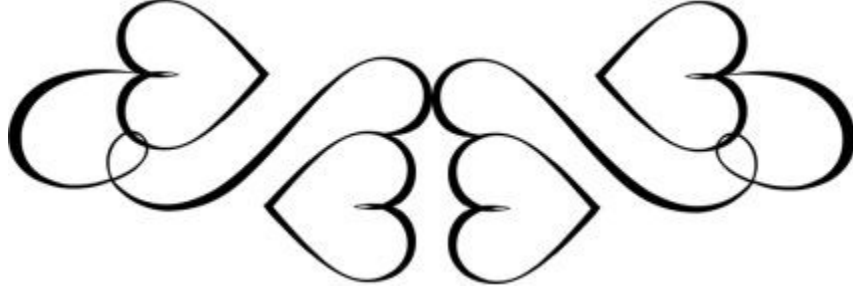
"İşte yine başladın." Dudaklarımdaki gülümsemeye karşı koyamayarak geri çekiliyorum.

"Ne?" Başını yana eğiyor. "Mükemmel bir şey söylediğim için."

"Sanırım bu bir hediye olmalı." Gülüyor. "Buraya gel." Beni çekiyor, bereyi kafamdan çıkarıp arkamda bir yere atıyor. "Seni seviyorum," diyor tekrar, dudakları saniyeler sonra benimkini buluyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

Finley

Sonraki yedi hafta bir bulanıklık içinde geçti. Atlatması zor haftalar olsa da, aynı zamanda şimdiye kadar yaşadığım en mutlu haftalar.

Abel, işler yolunda gitmediğinde bile her şeyin yolunda gitmesini sağlayan bir yöntemle sahip. Yataktan kalkamayacak kadar halsiz ya da banyodan çıkamayacak kadar hasta olduğum günlerde bile, o yine de beni gülümsetiyor.

Geçtiğimiz hafta son kemoterapi seansımı bitirdim. Son seans kesinlikle etkisini gösterdi, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum.

Doktorlar hala bana herhangi bir garanti vermiyorlar ama ilerleyişim konusunda oldukça iyimser görünüyorlar. Kanserin tamamen geçip geçmediğinden emin olmamız için birkaç hafta daha geçmesi gerekecek, ancak daha öncekinin aksine, şansım konusunda kendimi iyi hissediyorum.

Kanserin beni tanımlamasına izin vermeyeceğim. Elli yıl daha yaşasam da, sadece birkaç ay daha yaşasam da her bir gün sayılır.

"Gergin misin?" Abel konsolun karşısına uzanıp elimi tutuyor ve sıkıca kavırıyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

"Merak etme. Seni sevecekler." Göz kırpıyor ve bakışlarını tekrar yola çeviriyor.

Abel, ailesiyle tanışmamı ilk kez gündeme getirdiğinde Tereddütlüydüm. O kadar uzun zamandır bu küçük balonun içindeydik ki, kimsenin ya da hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermek istemedim. Kendime bunun bir ev olduğunu hatırlatmak zorundaydım.

İyi bir şey. Gerçek bir ilişki böyle ilerler. Eğer Ailesi ile çoktan tanışmış olmam gerekirdi ama sağlığım nedeniyle kendimi biraz daha iyi hissedene kadar beklemek istedim.

Kendim için seçtiğim omuz hizasındaki esmer peruğu gergin bir şekilde çekiştiriyorum.

vesile oldu. Doğal saçıma en yakın saçım bu - hepsi dökülmeden önce - ve kendimi ben gibi hissettirecek bir şekilde sunmak istedim.

"Onunla uğraşmayı bırak." Abel göz ucuyla beni yakaladı. "İyi görünüyor."

"Peruk olduğunu anlayamıyor musun?" Yüzüncü kez soruyorum.

"Gerçekten yapamazsın. Ayrıca, herkes kemoterapiyi yeni bitirdiğini biliyor. Peruk takman kimsenin umurunda olmaz. Yoksa annemin de peruk takacağını hatırlatmama gerek var mı?"

"Haklısın. çok aptalca bir şey olduğunu biliyorum. Sadece gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

"Ve olacaksın. İnan bana, benimle kıyaslandığında taze bir nefes olacaksın."

"Sana kıyasla mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Aileme her zaman uyum sağlayamadığım bir sır değil."

"Kara koyun," diye takılıyorum, Habil'in uyum sağlayamadığı bir dünya hayal etmekte zorlanıyorum.

"Sadece bekle. Ne demek istediğimi anlayacaksın." Elimi bırakmadan önce tekrar sıkıyor.

"Sanki daha gergin olmak için bir nedene ihtiyacım varmış gibi." İç çekiyorum. "Ayrıca, eğer sen kara koyunsan ben ne oluyorum? Ne demek istediğimi anlıyorsan, ben tam olarak yolun doğru tarafında büyümedim."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Aslında anneme teşhis konulduğundan beri ailemle aramız biraz daha iyi oldu. Belki de Annemi biraz yumuşattığı için ya da şimdi onu biraz daha takdir ettiğim için. Her iki şekilde de, son zamanlarda işler iyi gidiyor. Ve seninle tanışacakları için çok heyecanlılar. Eve getirdiğim ilk kız olduğunu biliyor musun?"

"Öyle miyim?" Bu haber karşısında şaşırarak geri çekildim.

"Ailemle tanıştıracak kadar değer verdiğim hiç kimse olmadı."

Kalbim yine o küçük çarpıntı şeyini yapıyor. Acaba bu adamın bana hissettirdiklerine alışabilecek miyim

"O zaman bana yemekte kimlerin olacağını tekrar hatırlatın."

"Adam dışında tüm kardeşlerim. Andrew kendi

Uzun zamandır kız arkadaşım olan Sam ve Alex'in karısı Tanya da orada olacak. O dışarıda, hamile." Eliyle önünü işaret ediyor. "Ve tabii ki annem ve babam."

"Claudia ve Jack'in orada olma ihtimali var mı?" Umutlu bir şekilde soruyorum. At

En azından o zaman Habil'den daha fazlasını tanıyacağım ve onları iyi tanımasam da bu düşünce beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Onları sadece birkaç kez gördüm; bir kez Abel'le tanıştığımız gece ve birkaç hafta önce Jack'in meşhur hamburgerlerinden birine aşerdiğimde beni lokantalarına götürdüğünde.

"Keşke. Claudia gençliğimden beri aile yemeğine gelmedi. Bunun sebebinin lokantadan zaman ayıramadıkları için olduğunu söylüyor ama aslında bunun sebebinin her zaman kendilerini dışlanmış hissetmeleri olduğunu biliyorum.

yer. Onları suçlayabileceğimden değil. Annem ve Claudia hiçbir zaman yakın olmadılar ve bu durum annem babamla evlendi."

Titrek bir nefes alıp yavaşça veriyorum, daha önceki gerginliğim on katına çıkıyor.

"Her şey girecek," diye beni tekrar rahatlatıyor.

"Biliyorum. Sadece... İlk defa birinin ailesiyle tanışıyorum. Deli olduğum biriyle. Beni sevmelerini gerçekten istiyorum."

"Ve yapacaklar."

"Ya ?"

"O zaman bana onaylanmayanlar safında katılabilirsin." Sırıttırıyor, uzun ve virajlı bir araba yolundan sağa dönmeden önce yavaşlıyor.

İki katlı güzel bir tuğla ev görüldüğünde koltuğumda hafifçe sallanıyorum. Bu, Abel ile ne kadar farklı büyüdüğümüzü bir kez daha teyit ediyor.

Ev oldukça büyüktür ve muhteşem bir arsa üzerine kurulmuştur. Yoldan görünmüyor çünkü ağaçlar onu kafeslemiş gibi görünüyor.

gizli bir vaha gibi.

Arabayı garaj yolunun sonuna kadar çeker ve motoru durdurmadan önce evin önünde bir daire çizer.

"Görünüşe göre herkes çoktan gelmiş," diye gözlemliyor ve bakışlarımın park etmiş bir avuç arabaya kaymasına neden oluyor.

"Harika," diyorum nefesimin altında.

"Peki, şu işi bitirelim, olur mu?" Yüz ifadem karşısında kıkırdadı.

"Sanırım hasta olacağım," diyorum, kapıyı itip açmadan önce emniyet kemerimi çözüyorum.

"Sen ben de." Tekrar gülüyor ve arabanın yanında bana katılıyor.

"Dinle, eğer rahat değilsen uzun süre kalmak zorunda değiliz. Eminim ailem biraz dinlenmemiz gerekirse bunu anlayışla karşılayacaktır. sağlığını göz önüne alındığında erken."

"Ne kadarını biliyorlar?" Bu soruyu neden daha önce sormayı düşünmediğimden emin değilim.

"Sadece temel bilgiler. Kanseri, ameliyatı ve kemoterapiyi biliyorlar. İlk ameliyattan sonra beni terk etmenle ilgili kısmı atladım.

"Tanıştığımız gece öleceğini düşünmüştün." Bir kolunu omzuma atıyor ve bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Peki onlara ne anlattın? Yani bizim hakkımızda," diye soruyorum eve doğru ilerlerken.

"Gerçek. Sadece başlangıçta her şeyin nasıl geliştiğine dair ayrıntıları atladım."

"Muhtemelen en iyisi bu," diye itiraf ediyorum, ön verandaya çıkan basamakları tırmanırken ayaklarımın her biri yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum.

"Pekâlâ, işte ." Bana cesaretlendirici bir gülümseme daha veriyor, ön kapıdan içeri girerken kolunu omzumdan indiriyor ve hemen geldiğime emin olmak için dönüyor.

"Vay canına." Büyük merdivenleri ve yüksek tavanları gördüğümde dudaklarımdan dökülen ilk kelime bu oluyor. "Burası bir malikane gibi." Başımı sallıyorum ve Abel'in paltomu omuzlarımdan indirip kapının yanındaki kancaya asmasına izin veriyorum.

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Bakışları benimkileri takip ediyor. "Ama burası evim."

"Büyürken yaşadığım yerlerden bazılarını görseydiniz böyle söylemezsiniz. Burası inanılmaz bir yer."

"İşte " Tam zamanında soluma baktığımda Abel'in annesinin köşeyi döndüğünü görüyorum. Onu kemoterapiden çıkarken Abel'la karşılaştığım zamandan hatırlıyorum, gerçi Abel'ı gördüğüm için çok şaşırmıştım ama o zaman ona pek iyi bakamamıştım.

Çok çekici bir kadın, gerçi bu hiç şaşırtıcı değil. Ablasına çok benziyor, ama ablasından farklı olarak çok korkutucu bir nitelik var. Belki de çok derli toplu görüldüğü için ya da sadece Abel'in annesi olduğu için. Her iki durumda da onu gördüğümde dizlerim hafifçe titriyor.

"Finley. Seni tekrar görmek çok güzel." Elime uzanıyor ve bana zaten tanışmış olduğumuzu hatırlatıyor.

"Merhaba, Bayan Collins." Elini tutup sıkıyorum. "Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Gözlerimin sarı peruğunda gezinmesine izin verdim, Peruk olduğunu bilmeseydim gerçek saçı olmadığını asla tahmin edemezdim.

Benimkinin o kadar inandırıcı olduğundan şüpheliyim. Yine de o muhtemelen kendi peruğunu özel olarak , benimki ise alışveriş merkezindeki ucuz bir peruk dükkanından.

"Lütfen bana Gail deyin. Bize katıldığınız için çok mutluyuz." Elimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Abel'in eve bir kız getireceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim." Oğluna bilmiş bir gülümseme veriyor. "Hadi, herkes arkada."

Abel elimi tutuyor, annesini resmi bir oturma odasından geçip geniş bir koridora doğru takip ederken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. evin arka tarafındaki başka bir oturma odasına açılıyor. Arka duvarın tamamı, dışarıdaki arazinin güzel manzarasını sunan tabandan tavana pencerelerden oluşuyor.

Oda profesyonelce dekore edilmiş gibi görünüyor. Ben derim ki Kanepe tek başına benim ve Claire'in dairesindeki tüm mobilyaların toplamından daha pahalı. Abel'in yanına doğru biraz büzülüyorum, her saniye kendimi daha da yersiz hissediyorum.

Solumuzda resmi bir yemek odası ve sağımızda odanın odak noktası olarak işlev gören büyük bir tuğla şömine görüyorum. Ben bilerek

Odadaki her bir çift gözün bana odaklandığını hissettiğimde midemde kıpırdanan mide bulantısından kaçınmak için dekora odaklanıyorum.

"Finley, seni kocam Adam'la tanıştırmak istiyorum," diyor Gail, Abel'in daha yaşlı bir versiyonuna oldukça benzeyen bir adam önümüze çıktığında.

Yemin ederim iki kere gerekiyor. Sanki Habil'e bakıyormuşum gibi. Bundan otuz yıl sonra. Aynı gözler. Aynı burun. Çenesinde aynı küçük çukur. Şakaklarını kaplayan gri dışında saçları bile tamamen aynı renkte.

"Adam." Bana uzattığı eli tutarak kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Finley." Gülümsüyor ve bunun Abel ile paylaşmadıkları tek şey olduğunu fark ediyorum. Abel'in gülümsemesi içten ve samimi iken, babasınınki daha provalı görünüyor. Eminim ki bu

mesleğinden. Bana şu anda gülümsediği gülümseyen sayısız doktor gördüm.

"Ve sen de." Elini bırakıyorum ve Habil'e bakıyorum. "Kardeşinin adı da Adam," diye açık açık söylüyorum.

"O Adam Junior," diye konuşuyor Gail, Abel'in fırsat vermeden ve bakışlarımı tekrar ona çekerek. "Gel; seni tanıştırayım herkes." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve beni Habil'den uzaklaştırıyor.

Sonraki on dakika boyunca beni odanın içinde zıplatarak Abel'in tüm kardeşleriyle ve onların birkaçıyla tanıştırdı.

Önemli diğerleri. Her tanıştırmada, bir sonrakine geçmeden önce bana her biri hakkında en az bir kişisel şey anlatıyor.

Her uygun zamanda gülümsüyorum ve her insana onlarla tanışmanın ne kadar güzel olduğunu söylüyorum, ama tek düşünebildiğim Abel'e geri dönmek

ve onun varlığının sağladığı rahatlık.

Kendimi o kadar yabancı hissediyorum ki.

Ön kapıdan içeri adım attığımızda ve hepimiz akşam yemeği için yemek masasının etrafında toplandığımızda bu duygu daha da yoğunlaşıyor.

Sanırım daha önce hiç bu kadar güzel bir evde bulunmadığımı ya da böyle insanlarla akşam yemeğine oturmadığımı söyleyebilirim. Kesinlikle Akşam için yemek pişirmek üzere tutulan biri tarafından bana hiç kuzu eti servis edilmemişti. Yani, bunu kim yapar ki? Eğer annem bana

Mikroalgaya benim için bir TV yemeği atıyor ve burada Abel'in ailesi aile yemekleri için gelip yemek pişirecek insanlar tutuyor.

İki farklı dünya, yüzyılın yetersiz ifadesi haline gelmeye başladı.

Kendimi herkesten çok Gail'i izlerken buluyorum. Belki de Çünkü kanser olduğunu biliyorum. Ya da belki de bu olaydan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi beni içindir. Hala gülümsüyor ve gülüyor. her şey mükemmel. Kendini gerçekten bu kadar kaygısız hissediyor mu yoksa ailesinin geri kalanı için rol mü yapıyor diye düşünmeden edemiyorum. Tahmin etmem gerekirse ikincisi olduğunu söyleyebilirim.

Abel'in ailesi beklediğim gibi değil ama aynı zamanda tam da hayal ettiğim gibi. Kardeşlerinin hepsi yakışıklı, hepsi başarılı ve belli ki hepsi de ailelerinden aldıkları övgü ve kabulle büyüyorlar. Onlar Andrew'un durumunda olduğu gibi, herkes işte ya da okulda yaptıkları heyecan verici şeylerden bahsetmek için birbirini eziyor. Anladığım kadarıyla baro sınavına girebilmesi için sadece birkaç haftası kalmış. Ben yapamam. Onun kadar uzun süre okulda kaldığını düşünsene.

Sam, Andrew'un kız arkadaşı, bana okula gittiğim popüler kızlardan birini hatırlatıyor. Kırk yaşında birinin bile ofise giderken giyebileceği koyu mavi bir elbise giyiyor.

Yirmili yaşlarının ortasında olmasına rağmen. Kendini daha olgun göstermeye çalıştığına şüphe yok. Ayrıca konuşmaktan da oldukça memnun görünüyor.

Kendisi hakkında.

O da muhteşem. Uzun, ince, sarışın, muhteşem bir model. Zaten kendimi çirkin ördek yavrusu gibi hissetmeseydim bu hissi eve taşıdı. En azından normal rahat kıyafetlerimi koyu renk kot pantolon ve siyah bir üstle değiştirdim, ama o zaman bile kendimi yetersiz giyinmiş hissetmeme neden oluyor. Yani, yeterince iyi görünüyor, ama ağzından çıkan her kelimenin diğer herkese bir iğneleme olmadığını hissetmemek zor. Kendisinin ve Andrew'un diğerlerinden üstün olduğunu kanıtlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Andrew'dan böyle bir his almıyorum, ama onunla bu kadar uzun süre birlikte olduysa, bu onun hakkında ne söylüyor?

Alex muhtemelen tüm kardeşler arasında kendini en çok beğenmiş olanı. Beni yanlış yola sürükleyen bir kibri var. Ancak karısı Tanya utangaç ve çok tatlı görünüyor. O da çok güzel. da şık bir yere gidecekmiş gibi giyinmiş.

Ofis işinde çalışıyor, ama aynı zamanda çok ayakları yere basan bir yanı da var. Uzun kahverengi saçlarını yandan bağlamış ve Hamile karnının şişliğine bakılırsa doğum yapmasına sadece birkaç ay var.

Ve bir de Aaron var, sanırım katılan üç kardeş arasında en sevdiğim o. Abel ile aynı rahat gülümsemeye sahip, bu da garip bir şekilde beni daha rahat hissettiriyor. O aynı zamanda Gecenin büyük bölümünde kendimi dışlanmış hissettirmeyen biri.

Kimsenin bunu yaptığını sanmıyorum, ya da belki de hiç yapmıyorum ve zihnim görmek istediğini görüyor. Tek bildiğim, konuşma her bana döndüğünde Ağzımdan çıkan her kelimeyi yargılıyorlar.

Kötü insanlar olduklarını düşünmüyorum, sadece *benim* tarzım insanlar olmadıklarını düşünüyorum. Burada oturdukça ailesine uyum sağlayamadığını söylerken ne demek istediğini daha iyi anlıyorum.

Kardeşlerinin hepsi haki pantolon ve düğmeli ceket giyerken, Abel solmuş bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giyiyor, dövmeleleri ise tamamen ortada. Hepsi harika, yüksek maaşlı işleriyle övünürken, Abel en köhne yerlerde konser vermekten son derece memnun. yerler. Maddi şeyler onun için önemli değilken, ailenin geri kalanının değer verdiği tek şey bu gibi görünüyor.

Bu gece buraya gelmeyi kabul etmek yerine Claudia ve Jack ile akşam yemeği yemeyi önersem daha iyi olur diye düşünmeye başladım. En azından o zaman kendimi bu kadar rahatsız hissetmezdim.

Aynı zamanda Abel'in nereden geldiğini görmekten de mutluyum ve hepsi de kötü değil. Babası da onunla aynı göbek kahkahasına sahip ve annesinin her zaman uzanıp kocasının elini tutmak ya da koluna dokunmak için bahaneler bulmasına bayılıyorum. İkisinin birbirini çok sevdiği çok açık.

Onların dünyasına uymuyor olabiliriz ama yine de onun bir parçasıyız. Bu yüzden güvensizliğimin Abel hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenme şansımı engellemesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Aile.

Herkes oturma odasına çekildiğinde saat yedi buçuğu geçiyordu, bu noktada fiziksel olarak tükenmiş hissediyordum.

Bir saat boyunca oturmaktan başka bir şey yapmadım. Hala tüm gücümü geri kazanamadım ve bu nedenle kendimi normalde olduğundan çok daha kolay yoruluyor buluyorum.

Abel bunu hissetmiş olmalı ki, annesini yemek odasından çıkarken takip ettiğim sırada elimden tutup beni geriye doğru çekti.

"İyi misin?" Gülümsüyor ve elinin tersini yanağımda gezdiriyor. "Son birkaç dakikadır çok sessizsin."

"Evet. Sadece yorgunum."

Omuz silktim. "Gitmeliyiz."

"Hayır, kalabiliriz. Kaba görünmek istemem."

"Fin, sen hastasın." İlk kez bu kadar hasta kaçırmıyorum. ismimi kısalttım. Muhtemelen bana Finley'den daha çok Fin diyen Claire'in etrafında olmanın bir ürünü.

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Yorulduysan bu gecelik bu kadar yeter. Herkes anlayacaktır."

Bir an için bunu düşündüm.

"Sadece eminsen." Alt dudağımı dişlerimin arasında yoğuruyorum.

"Buradan olabildiğince çabuk çıkmak için kullanabileceğim herhangi bir bahane kullanacağım." Sırıttıyor ve alnıma bir öpücük bırakıyor. "Neden gidip ceketini almıyorsun, seninle fuayede buluşuruz."

"Önce herkesle vedalaşmam gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

"Hızlı bir çıkış yapmak istiyorsan değil." Kıkırdıyor. "Git. Senin için veda edeceğim."

"Tamam." Ben başımı sallayıp fuayeye doğru ilerlerken, Abel ters yöne, oturma alanına doğru gidiyor.

Paltomu daha yeni giymiştim ki arkamdan bir boğaz sesi duydum. Döndüğümde, Aaron'un çalışma odası gibi görünen bir yere açılan büyük kemerli kapıya doğru eğildiğini görüyorum.

"Gördüğüm kadarıyla kaçmaya çalışıyor," diye sırıtarak şaka yapıyor.

"Kendimi biraz hissediyorum," diye itiraf ediyorum ceketimin önünü iliklerken.

"Bu gece buraya gelmeniz çok cesurcaydı. Her zaman kolay bir kalabalık değildir." Evin arka tarafını işaret ediyor.

"O kadar da kötü değildi." Gülümsedim.

"Kibarlık yapıyorsun. Hayatım boyunca bu insanlarla yaşamak zorunda olduğumu unutuyorsun." Kıkırdıyor.

"Çok eğlendim. Belki bir dahaki sefere daha uzun kalmak isterim." "Belki , bir dahaki sefere başka bir bahanen olur.
erken ayrıl" diye geçiyor. "Biz konuşurken ben de kendime bir bahane bulmaya çalışıyorum."

"Yani burada yaptığın şey bu mu? Kaçmak için bir neden bulana kadar saklanıyorsun."

"Onun gibi bir şey." Gülümsemesi genişliyor ve ilk kez onun da bir yanağında tek bir gamze olduğunu fark ediyorum.

"Keşke sana yardım edebilseydim ama bu tür şeylerde berbatımdır."

"Sanırım kanser kartını oynayabildiğin için şanslısın, ha?" O durur, az önce ne dediğini fark eder. "Kahretsin, özür dilerim. Kulağa yanlış geldi." "Hayır, değil." Gülp . "Olumlu yanlarını bulmalısın bir yerde."

". " O da başıyla onaylıyor. "Sadece bilmeni isterim ki Kardeşimi daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Her zaman düşünceli bir pislikti, ama seninleyken, bilemiyorum. O görünüyor Farklı. İyi bir farklılık. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve kendini iyileştir, olur mu?"

"Amaç bu." Başka ne söyleyeceğimi bilemeden topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

Aaron'a diğerlerinden daha çok ilgi duymamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Çünkü buradaki herkes arasında Abel'a en çok benzeyen o. Belki de gerçekten uyum sağlamaktansa uyum gibi davranmakta daha iyidir.

"Şey, muhtemelen oraya geri dönmeliyim. Garip bir şekilde biraz midem bulanıyor." Karnını ovuşturuyor ve göz kırpmıyor. "Seninle tanışmak güzeldi Finley. Yabancılik çekmemeye çalış."

"Sizinle tanışmak da güzeldi," diyorum, bakışlarım karşı köşede beliren Abel'e kayıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve Aaron koridorda gözden kaybolurken dönüyor.

"Evet."

"Aaron burada ne yapıyordu?" Parmağını kardeşinin az önce gittiği yöne doğru uzattı.

"Erken kaçmak için bir plan yapıyorum." Kıkırdıyorum.

"Öyle mi?" Kıkırdıyor, ceketinin içine kayıyor. "Senden hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim."

"Hislerimiz karşılıklı. Sanırım benim favorim o," diye fısıldıyorum son kısmı.

"Bu ikimizi de yapar." Kapıyı açıp bizi dışarı çıkarmadan önce bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

Bahar geldi ama ne yazık ki sıcaklıklar hala Ocak ayında bir yerde sıkışıp kaldım. Son birkaç gündür hava o kadar soğuk ki dışarı çıkmaya bile zor dayanıyorum.

"Buraya gel." Arabaya doğru ilerlerken Abel beni yanına çekti.

"Yemekten sonra bu kadar çabuk ayrıldığımız için üzülen oldu mu?" Ben sordum.

"Hiç de değil. Hepsi gerçekten umursamayacak kadar bencil. kendilerinden başka her şey." Durdu ve arabasının yolcu kapısını benim için açtı.

"Bunu söylemek hiç hoş değil."

"Ama yine de doğru." Gülüyor ve ben içeri yerleştikten sonra kapıyı kapatıyor.

Arabanın ön tarafına geçiyor ve birkaç dakika sonra yanımdaki sürücü koltuğuna oturuyor.

"Evet, başardık." Başını koltuk başlığına yaslıyor ve yüzünü bana doğru çeviriyor.

"Ve canlı çıkmayı başardık." Başımı koltuk başlığına yaslayarak onun hareketini taklit ediyorum.

"Sadece hayatta kalmayı başarmakla kalmadık, aynı zamanda ailemin de sizi ağırlamaktan büyük keyif aldığını düşünüyorum."

"Umursamayacak kadar bencil olduklarını sanıyordum," diye alay ediyorum, ona daha önceki ifadesini hatırlatarak.

"Şey, birkaç tanesi öyle. Ama bunun annem için çok şey ifade ettiğini biliyorum. O yüzden teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ailenle tanışmak istedim. Onlar senin bir parçan." Durakladım. "Keşke benim de bir ailem olsaydı. Seni tanıtırayım."

"Claire var."

"Doğru. Ama bir kız kardeşle tanışmakla bütün bir aileyle tanışmak çok farklı."

"Evet, öyle. Ama büyük bir ailen olmaması umurumda değil. Aileler abartılıyor." Göz kırıyor. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Ve benim sadece sana ihtiyacım var." Yüzümde beliren sevgi dolu gülümsemeye engel olamıyorum.

Abel öne eğilip burnunu benimkine sürttüğünde gülümseme daha da genişliyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, yakınlığı ve arabanın loşluğu nedeniyle bakışlarına kilitlenmek zor.

"Ben de seni seviyorum." Ve bunu söylüyorum.

"Eve gidip yatağa uzanmaya ve o çok sevdiğin romantik komedilerden birini izlemeye ne dersin?"

"Abel Collins, az önce bana bir aşk filmi izlemeyi mi teklif ettin?" Sahte bir şaşkınlıkla geri çekildim.

"Kollarımda olduğun sürece ne izlediğimiz umurumda değil." "Buna pişman olacak kadar yaşayabilirsin," diye şakacı bir şekilde uyarıyorum.

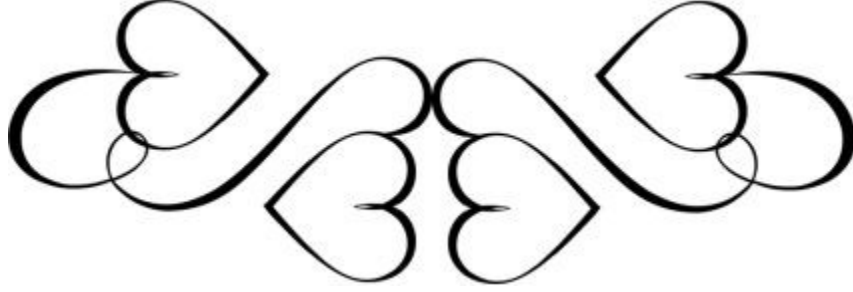
"Elinden geleni yap." Geri çekilmeden önce ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor, dakikalar sonra arabanın motoru canlanıyor.

Emniyet kemerimi takıyorum ve Abel'e doğru bakıyorum, yüzümdeki gülünç derecede mutlu gülümsemeyi silemiyorum. değil. Bana her şeyi hissettiriyor. Onunla geçirdiğim her dakikanın her saniyesini seviyorum ve bu duygu her geçen gün daha da yoğunlaşıyor.

Tüm hayatımı bir şeyler arayarak geçirdim ama aslında ne asla bilemedim. Artık biliyorum. Bunca zamandır onu arıyordum. Ve şimdi onu bulduğuma göre, gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bölüm Yirmi Sekiz

Abel

"Günaydın." Finley'ye sarılıyorum, omzunu öperken elim ortasına kayıyor ve onu kendime hapsediyorum.

"Günaydın," diye , sesi uykudan ağırlaşmış.

"Bugünün ne biliyor musun?" Dudaklarımı boynundan kulağının hemen altındaki yumuşak noktaya kadar takip ederek soruyorum.

"On dördüncü gün." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Bir gün daha." Elimi yan tarafına kaydırıp kalçasını hafifçe sıkıyorum.

"Umarım gerçekten romantik bir şeyler planlamışsındır." Gülüyor, bana doğru yuvarlanıyor.

"Öyle mi?" Her geçen gün daha da nefes kesici olduğuna yemin ettiğim güzel kızıma bakıyorum.

Son kemoterapi seansının üzerinden iki hafta geçtikten sonra kendini daha iyi hissetmeye ve daha iyi davranmaya başladı. Yüzüne geri geldi ve gözleri haftalardır olmadığı kadar parlak. Onun iyileştiğini ve güçlendiğini görmek çok güzel bir duygu.

İki hafta aynı zamanda doktorun seks konusundaki kısıtlamalarını da kaldırıyor. Bu bir beklenti olmasa da, birkaç kez konuştuğumuz bir şey. I Sanırım o benden daha fazla gün sayıyor - tabii bu mümkünse.

Yine de beklemekle ilgili söylenecek bir şey var. Hakkında Her şeyin beklentisi. Son birkaç gündür oynadığımız bu küçük oyundan keyif almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Biliyor musun, her zaman iki hafta oldu diyebilir ve buna iyi diyebiliriz?" Bana sinsi bir gülümseme veriyor.

"Doktorların emirlerinden başka bir şey istemediğimi biliyorsun," dedim.

"Doktorlar her şeyi bilmez." Gözlerini deviriyor.

"Yeterince biliyorlar." Burnunun ucuna hafifçe vuruyorum.

"Tamam, o zaman bu gece yarısı." Bir bacağını kalçamın üzerinden kaydırıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Hemen altında gerildim temas. "O zaman teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemiş olmayız."

Bir an için bunu düşündüm.

"Tamam o zaman." Ağzımı onunkine daldırıyorum ve dudaklarına derin bir öpücük konduruyorum. "Gece yarısı." İnliyorum, her şey pencereden dışarı çıkmadan önce geri çekiliyorum ve onu şimdi ve burada alıyorum. "Gerçi daha çok bir gibi çünkü gece yarısına kadar bir işim var."

"Sanırım sen işten çıkana kadar bekleyebilirim." Şakacı bir şekilde iç geçiriyor.

"Şovumdan önce yemeğe çıkmaya ve sonra benimle gelmeye ne dersin? gün içinde işe döneceğini düşünürsek, bu bir süre beni çalarken görmek için son şansın olabilir."

"Beni buraya geri getirdiğin ve hemen ardından çıplak bıraktığın sürece, her şeye varım." Gülümsüyor, bana tekrar sürtünüyor.

"Bu bir randevu." Aniden yataktan kalkmadan önce alnından öpüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sızlanıyor, bana doğru uzanıyor.

"Bu geceden önce yapmam gereken birkaç iş var," diyorum ve tişörtümü yerden alıp başımın üzerine geçiriyorum.

"Bekleyemeyeceklerine emin misin?" Dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana *bakıyor*.

"Gece yarısından sonra demiştik." Kıkırdıyorum. "Bana öyle bakmayı kes." Kot pantolonumun içine giriyorum ve kalçalarımın üzerinden yukarı doğru kaydırıyorum.

"Seni çok kolay." Gülümsüyor.

"Böyle düşünmene sevindim." Sırıtiyorum, tekrar ayağa kalkmadan önce eğilip ağzına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Seni beş gibi alırım. Öyle mi?

Bu işe yarar mı?"

"Hazır olacağım." Sırt yatıyor ve benim odayı geçip kapıya yönelmemi izliyor. Tam kapıyı açarken arkamdan "Seni seviyorum," diye sesleniyor.

"Ve seni seviyorum" diyorum, kendimi gitmeye zorlamadan önce ona son bir kez uzun uzun bakıyorum; bir saniye daha kalırsam bu odadan asla çıkamayacak.

Finley beni olabilecek en iyi şekilde tüketiyor. Ama bazen tek istediğim onunla birlikte olmakken kendimi bir şey yapmaya zorluyorum.

Claire'in henüz kalkmış olmasını beklemediğim için oturma odasına girdiğimde hafifçe zıplıyorum.

"Çok erken kalkmışsın," diye gözlemliyor, kahve fincanını dudaklarına .

"Bugün annem için halletmem gereken bazı şeyler var. Sen ne ? Tembel bir gün mü?" Kanepeye kıvrılmış, bacaklarını battaniyeye sarmış halini gözümün önüne getiriyorum.

"İşe gitmek için hazırlanmam gerekene kadar öyle." Kahvesini yudumluyor. "Kesinlikle yapmam kadar çalışmam."

"Kız kardeşin gibi konuşuyorsun," diye .

"açılmışken, kızımız bu sabah nasıl?"

"İyi görünüyor. Her geçen gün daha da güçleniyor."

"Senin sayende."

"Bana mı?" Soruyorum.

"Sen onun hayatına geri dönmenden önce sanki umursamak için bir neden bulmaya çalışıyordu. Şimdi tek istediği seninle birlikte olabilmek için daha iyi olmak. Seni gerçekten seviyor, umarım bunu biliyorsundur."

"Onu gerçekten seviyorum." Sandalyenin arkasından ceketimi aldım ve ayakkabılarımı giymeden önce üzerime geçirdim.

"İyi günler, Abel." Ben kapıya doğru ilerlerken Claire bana yarım bir el sallıyor.

"Sen de Claire." Başımı salladım, birkaç dakika sonra daireden çıktım.

--

"Bu gece inanılmazdın." Dairesine doğru ilerlerken Finley yanıma bastırıyor.

Saat sabahın bir buçuğunu biraz geçiyor ve her ne kadar iyiymiş gibi davranmaya çalışsa da, ne kadar yorgun olduğunu görmek çok kolay.

"Teşekkür ederim." Daire kapısının önünde durduğumuzda başının yan tarafını öpüyorum. "Al." Elinden anahtarları alıyorum ve hızlıca kapının kilidini açıp ona geri vereceğim.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun anlamıyorum," diyerek beni içeri kadar takip etti.

"Ne yapmak?"

"Tüm o insanların önünde oynamak. Sinir bozucu değil mi?"

"İlk başladığımda belki, ama şimdi sahnede olmak ikinci doğam gibi geliyor."

"Orada doğuştan yeteneklisin, bu kesin."

Elini tutup karanlık dairede ona rehberlik ediyorum, yatak odasına varana kadar hiçbir ışığı açmıyorum.

Paltosunu ve ayakkabılarını çıkarırken elini ağzına götürüyor ve esnemesini bastırmaya çalışıyor.

"Devrilmek üzereymiş gibi görünüyorsun." Kıkırdıyorum, ayakkabılarımı çıkarmadan önce ceketimi yatağının ayakucuna asıyorum.

"Uzun zamandır bu kadar geç saate kadar ayakta kaldığımı hatırlamıyorum," diye itiraf ediyor ve yatağın kenarına oturuyor.

Bu gece inanılmazdı. Her şeyiyle. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden bu yana ilk kez uzun süre dışarı çıkıyoruz. Olan biten her şeyi sindirmek biraz zor.

O zamandan beri.

O barda onun yanına oturduğum daha dünmüş gibi ama aynı zamanda sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Buraya gel." Kollarını bana doğru uzatıyor ve ben de aramızdaki mesafeyi kapatmakta tereddüt etmiyorum.

Eğilip ellerini boynuma dolmasını bekliyorum, sonra doğrulup onu da benimle birlikte yataktan kaldırıyorum.

"Neden seni yatmaya hazırlamıyoruz?" Geri çekiliyorum, gömleğinin tutup başının üzerinden yukarı çekiyorum ve bir yere fırlatıyorum.

Gözlerim kemoterapi portunun olduğu yere gidiyor. Portu çıkarmalarının üzerinden iki hafta geçmesine rağmen hala izlerini görebiliyorum.

Orada olduğunu.

"Ya da başka bir şey yapabiliriz," diyerek bakışlarımı tekrar kendi bakışlarına çekti.

Ellerini boynuma doluyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor.

"Yorgunsun," diye hatırlatıyorum ona, yüzlerimiz o kadar yakın ki burunlarımız neredeyse birbirine değecek. "Uyumaya ihtiyacın var."

"Sana daha çok ihtiyacım var," diyor ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirecek şekilde bana doğru eğiliyor.

"Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz." Ellerimi sırtına doladım, avuçlarım çıplak bedenine yaslandı.

"Uyumak için tüm hayatım var." Çenemi öpüyor. "Tekrar kendim gibi hissetmek için bir an daha bekleyemeyecek kadar uzun süre bekledim." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Finley," diye inliyorum, vücudum zaten gergin ve onun için ağrıyor.

Uzanıp pembe peruğu kafasından kaydırıyorum ve itiraz etmediğinde gülümsüyorum. Farklı renklerle denemeler yapıyordu.

Son zamanlarda peruk takıyor ve ne olursa olsun harika göründüğünü düşünsem de, onu en çok peruksuz haliyle sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Tüm güzel özelliklerini ön plana çıkarıyor ve sadece görmemi istediği kısımları değil, tümünü görmeyi tercih ediyorum.

Elimi saçlarının yeniden uzamaya başladığı kafa derisinde gezdiriyorum. Hâlâ çok kısa ama artık tamamen kel olmasından ziyade saçlarını kestirmiş gibi görünmesine yetecek kadar var, ki bu konuda utangaç olduğunu bilsem de bunu muhteşem bir şekilde başardı.

Keşke o da kendini benim onu gördüğüm gibi görebilseydi. O zaman nefes kesici bir güzelliğe sahip olmadığı tek bir gün bile olmadığını bilirdi.

"Bundan emin misin?" Çenesini yukarı doğru kaldırarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum.

"Yüzde bin milyon." Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor ama ağzımın onu kapatması sadece birkaç saniye sürüyor.

Acele etmiyorum, onu yavaşça öpüyorum, daha da yavaş soyuyorum. Başının tepesinden ayak toplarına kadar vücudunun her dokunuyorum. Ona hak ettiği şekilde değer veriyorum.

El üstünde tutuldum.

Daha önce hiçbir kadın bana Finley gibi . Bana sadece bedenini değil, kalbini sunuyor ve bunu yapma şekli çok korkusuzca ve özür dilemeden. Sanki bana karşı saklanmaya çalışıyor.

Onu görmeme izin veriyor ve hayatımda gördüğüm en inanılmaz şey o değil mi? Çok saf ve masum ve yine de vahşi ve aynı zamanda evcilleşmemiş. Mükemmel çelişki.

Beni çeviriyor. Hem fiziksel hem de duygusal olarak. Ve sonunda onun üstüne yerleşip kendimi gömdüğümde, yemin ederim asla ayrılmak istemiyorum.

Burası benim evim. O benim evim. Finley'nin yanındayken kendimi hiç bu kadar rahat . Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. O beni Kim olduğumu biliyor ve kusurlarıma rağmen beni seviyor. İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyor ve onsuz nerede olacağımı düşünmekte zorlanıyorum.

Birinin hiçbir uyarıda bulunmadan hayatınıza girmesi ve her şeyi tamamen değiştirmesi çok komik. O ilk geceden sonra hiçbir şeyin gibi olmayacağını biliyordum. Sadece o zaman ne kadar haklı olduğumu fark ettiğimi sanmıyorum.

Finley ve ben mükemmel bir uyum içinde hareket ediyoruz. Her hamleyi karşılamak için kalçalarını kaldırıyor, sanki birbirimize mükemmel bir şekilde uymak için yaratılmışız gibi her hareketi eşleştiriyor.

Oda sessiz, sadece lambanın yumuşaklığı ortalığı aydınlatıyor, ancak güneş sırtımda parlıyormuş gibi hissediyorum ve kalbimin kaburgalarımın çarpma sesi sağır edici.

Ve Finley bana baktığında, dudaklarından *seni seviyorum* fısıltısı döküldüğünde, mükemmel hissin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum

Seviyorum. Sevdiğim kızın altımda olması, ellerinin saçlarımda olması, benim İkimiz de daha yükseğe tırmanırken dudaklarındaki isim, yemin ederim dikişlerimden ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

Hayatın bundan daha iyi olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bu anı şişelemek, saklamak ve sonsuza dek saklamak istiyorum çünkü iyileşiyor olsa da bir parçam hala onu kaybetmekten korkuyor.

Bu düşünce göğsüme acı verirken, geri kalan her yerimi zevk kaplıyor. Buna odaklanıyorum. Finley'nin çıkardığı yumuşak inlemelere. Esnek teninin avuçlarımin altında verdiği hissi. Dudaklarının

İkimiz de uçurumun kenarına d  şmeden önce onu son bir kez öperken benimkine bastırılmış hissediyorum.

Ve işte o anda fark ettim ki Finley sadece bir erkeğin bir kadını sevmesi değil. Kendisinin diğer parçasını bulan bir adam. Onu tamamlayan kişiyi.

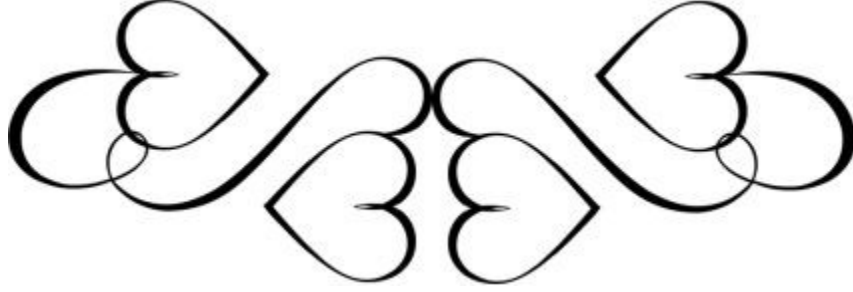
Çünkü Finley'nin benim için yaptığı şey bu. Kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bütün hissetmemi sağlıyor.

Bu kızı sadece sevmiyorum. O artık benim bir parçam.  ekirdeğıme kadar. Vücudumun her hücresine işlemiş.

O soluduğum hava. Yüzümdeki güneş ışığı. Sa ımdaki rüzgar. O her şeyim.

Bölüm Yirmi Dokuz

Finley

"Geri dönmene çok sevindim." İkimiz de siparişlerimizin mutfaktan çıkmasını beklerken Heather yanımdaki yemek tezgahına doğru kayıyor.

Neredeyse iki haftadır işe geri , ancak Heather ve ben ilk kez aynı vardiya için planlandık. O genellikle akşamları çalışıyor ve ben de öğle vardiyalarını alıyorum çünkü

Ben yavaş yavaş geri dönerken o kadar talepkar değiller.

"Geri dönmek güzel," diye itiraf ediyorum. "Ayrılışımdan sonra Henry'nin bana işimi geri verdiği hâlâ inanamıyorum."

"Sana yapacağını söylemişim. Ayrıca, eğer yapmasaydı bir sürü insanı olacaktı. Sanki bilerek kanser olmuşsun gibi." Bana yan gözle bakıyor ve aşçı tabakları yerleştirmede iki tabağı kapıyor. "Öğle yemeği telaşından sonra görüşürüz. Seninle uzun zamandır konuşmamış gibi hissediyorum."

"Tamam, evet," diye kabul ediyorum, Heather'dan ve restorandaki diğer arkadaşlarımdan bu kadar uzakta olduğum için bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Ameliyat, kemoterapi ve Abel arasında meşgul. Sanırım neredeyse ölmek insana bunu yaptırıyor. olmadığınız bir şey olsa bile kendinize odaklanmanıza neden oluyor.

"Siparişinizi verin." Josh'un sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve otuz altı numaralı masanın siparişini önümde görmek için kaldırıyorum.

Tabakları kaptığım gibi bir tepsiye yığıyorum ve tepsiyi kaldırıp yemeği teslim etmek üzere yemek odasına doğru ilerliyorum.

Masanın önünde durup dört tabaktan birini indiriyorum ki birden yer altımda sallanmaya başlıyor. Nasıl oluyor bilmiyorum. Bir an ayaktaydım ve bir an sonra

yerde, yemek tabakları saçılmıştı.

Gözümü kırpiyorum ve etrafımda birkaç kişi toplanmış, Heather da dahil, bana dik durmam için yardım ediyor, sonra sanki hasarı tespit etmeye çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesinde belirgin bir endişe var.

"Sanırım öyle." Etrafıma bakıyorum, biraz kafam karışmış ve oldukça utanmış hissediyorum.

"Gel hadi. Sana dinlenme odasına kadar yardım edeyim." Diğer iki garson yerdeki yemek dağınıklığını temizlemeye çalışırken beni ayağa kaldırdı.

Heather beni yemek odasından çıkarıp mutfağa, dinlenme odasına götürmeden önce müşterilerimin yüzlerindeki endişeli bakışları zar zor fark ediyorum.

Henry elinde bir bardak içeri girene kadar sadece saniyeler geçer.

"İyi misin?" Heather beni bir sandalyeye oturturken o da önümde diz .

"Sanırım öyle." Başımı sallıyorum, sarmış gibi görünen yoğun sisten kurtulmaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" Heather yanımdaki koltuğa oturarak soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, bir yudum su içerek. "Bir dakika önce masaya tabak koyuyordum, bir dakika sonra yerdeydim." I Bir içki daha aldım, soğuk sıvı aniden kuruyan boğazımda iyi hissettirdi.

"Claire'i arayacağım," diyor Heather, dolabından cep telefonunu almak için hızla ayağa kalkarak.

"Yapma," diye itiraz ediyorum, sesim zayıf çıkıyor.

"Finley, az önce restoranın ortasında bayıldın. Claire'i arıyorum." Ses tonu bana bunun tartışmaya açık olmadığını söylüyor.

". Sadece düştüm." Tam olarak emin olmasam da ne olduğunu düşündüğümü söylüyorum.

"Hayır, . En az otuz saniye boyunca yerde baygın yattın."

"Öyle miydin?" Geniş bakışlarımı ona çeviriyorum.

Başını sallıyor ve birkaç dakika sonra cep telefonunu kulağına dayıyor.

--

"Aman Tanrım, Fin." Claire acil perdelerle kapalı küçük bölümüne daldı.

"İyi misin?" Birkaç saniye içinde kollarını bana sımsıkı doladı. "Çok endişelendim."

"Ben iyiyim, gerçekten," diye onu rahatlatıyorum, sarılmasından kurtuluyorum. "Neden burada olduğumu bile bilmiyorum." Elimle odanın etrafını işaret ediyorum.

Heather Claire'i aradıktan sonra hemen bir ambulans çağırdı. Sanırım ablam ona özel talimatlar verdi ve arkadaşım da ablamın dediklerini tereddüt etmedi. Bunun boşa bir yolculuk olduğunu rağmen, Claire'in ambulanda olmayacağını bildiğim için mecbur kaldım.

bir doktor tarafından temizlenene kadar tatmin oldum.

Doğrusu, tartışamayacak kadar kendimde değildim. Olaydan önce kendimi iyi hissediyordum ama o zamandan beri, , bir şeyler ters gidiyordu.

"İyi değilsin. Bayılmışsın!" diye haykırıyor ve iki elimi tutup kaldırırken gözleriyle beni baştan aşağı süzüyor.

"Herhalde yeterince yemek yemedim. Bu sabah pek iştahım yoktu." Şu anda midemin kaldırabileceğı tek mazereti öne sürüyorum.

"Abel yolda," diyor ellerimi bırakarak. "Abel'ı mı aradın?"

Isırıyorum, anında sinirleniyorum.

"Tabii ki . !"

"biliyorum. Ama onu aramamalıydın. Muhtemelen önemsiz bir şeydir ve herkes sebepsiz yere telaşlanıyor."

"Abla, sen kansersin. Belki de artık değilsin. Ne olursa olsun, hala yüzde yüz değilsin. Bayılmak gibi şeyler senin durumunda çok önemli." Yatağın kenarına oturdu, vücudu bana doğru eğildi. "Doktora göründün mü?"

"Beni birkaç tarama için geri götürdüler ve buraya gelir gelmez biraz kan aldılar."

"En azından ayak sürümüyorlar." Nefesini dışarı üflüyor.

"Acil servis doktoru, sonuçlarımı alır almaz onkoloğuma danışacaklarını söyledi. O zamana kadar sanırım burada sıkışıp kaldım."

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar burası senin için en iyi yer." "Seni korkuttuğum için özür dilerim," diyorum, endişemin yüzüme kazındığını fark ederek.

Kız kardeşimin yüzünün her özelliğini.

"Üzülme. Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerekiyor." Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve parmaklarını elimin etrafına doluyor.

Sanki sadece birkaç dakika geçmiş gibi, Abel perdeyi yararak geliyor ve panik içindeki bakışları bir anda beni buluyor.

"Tanrıya şükür." Küçük kapıdan geçerken rahatlamış bir iç çeker. bana doğru geliyor. "Sen iyi misin? Claire bana neler anlattı." Alnıma bir öpücük bırakmadan önce diğer elimi tutuyor.

"Ben iyiyim. Sadece biraz başım döndü o kadar. Muhtemelen bugün yemek yemediğim içindir." Ona da kız kardeşime söylediğim bahaneyi söyledim.

"Doktorlar ne diyor?" diye benim yerime Claire'e soruyor.

Ona az önce anlattığım her şeyi hızlıca anlatıyor, sanki ben aralarında oturmuyormuşum gibi konuşuyorlar.

"Neden olay olur olmaz beni aramadın?" Abel'in bakışları tekrar bana döndü.

"Çünkü seni boş yere endişelendirmek istemedim." "Finley."

". Biliyorum." Sesli bir şekilde iç çektim. "Ama sana söylüyorum, ben iyiyim." Bakışlarım onunla kız kardeşim arasında gidip geliyor.

"Bir doktorun bu sözleri söylediğini duyana kadar buradan ayrılmayacağım." Elim sıkıyor, parlak mavi gözlerinin ardındaki endişe belli oluyor.

Claire ayağa kalkarak, "Sanırım bir hemşire bulup sana yiyecek bir şeyler getirebilir miyim diye bakacağım," diyor.

Kız kardeşimi tanırım ve oturup beklemek ona değildir. Bir şeyler yapması gerekiyor, yoksa kendini delirtecek.

"Hemen döneceğim." Perdenin arkasında kaybolmadan önce Abel'a başıyla selam veriyor.

"Beni aradığında, ben, ben..." Abel birleşmiş ellerimize bakıyor, sesi titriyor.

"Hey." Devam etmeden önce bakışlarının tekrar bana dönmesini bekliyorum, "Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

"Çok korkmuştum," diye itiraf ediyor ve daha önce ondan gördüğümünden emin olmadığım bir şekilde kırılganlık gösteriyor.

Tüm bu çile boyunca hep bunu yendiğimde oldu, asla *eğer değil*. Onu aniden bu kadar emin görmek garip. Yine de roller tersine dönseydi ne kadar korkacağımı hayal bile edemiyorum. Bunu aklımda tutmaya çalışıyorum.

"yok," diye onu tekrar rahatlatıyorum. "Bana bak. Buradayım ve tek parçayım. Sana bir şey olmadığını söylüyorum."

"Umarım haklısındır." Nefesini dışarı üflüyor.

"Biliyorum, öyleyim." Gülümsüyorum, hafifçe gevşemesini izliyorum.

Sonraki iki saati Claire ve Abel'in üzerime titremesiyle geçiriyorum. Beni bu önemsemeleri hoşuma gitse de, içten içe beni rahat bırakmalarını diliyorum.

İkisine de yüksek sesle itiraf etmemiş olabilirim ama bu öğleden sonra olanlar beni oldukça korkuttu. Öyle ki doktor nihayet geldiğinde karnım, içindeki düğümlerden dolayı yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum.

Bana bir şey olmadığını söylemesini bekliyorum. İlaçlarımdan kaynaklanan bir şey ya da belki ameliyatın bir yan etkisi, ama o konuştukça, söylemesini şeyin gelmeyeceğini anlamaya başlıyorum.

Kanserin yayıldığını söyledikten sonra bir noktada dinlemeyi bırakıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve odaklanabildiğim tek ses kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. Bir kâbusun ortasındaymışım gibi hissediyorum ve için sessizce çığlık atıyorum. *Sadece !* Sanki bunu isteyebilmişim gibi kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Ama bu bir kabus değil, en azından uyanabileceğim türden bir kabus değil.

"Peki, şimdi ne olacak?" Kız kardeşimin sorusunu duymak için tam zamanında geri döndüm.

"Gerçeği öğrenmeden önce birkaç test daha yapmam gerekecek. ölçüde. Bu arada, onu kabul edeceğim ve

Orada," diyor, eli birkaç dakika sonra kaval kemiğıme yerleşiyor.

"Umduğumuz haberin bu olmadığını biliyorum, ama seninki gibi vakalarda bu çok sık rastlanan bir durum değil. Bu sadece yoldaki başka bir tümsek." Elini tamamen çekmeden önce bacağıımı okşadı.

Tam ve mutlak bir şok içindeyim. Abel , kaskatı ve sessiz, o da benim gibi bunu sindirmeye çalışıyor. çıktığımızı sanıyorduk. Haftalar sonra nihayet bir noktaya ulaşmıştık.

yaşamaya başlayabildik ve şimdi burada altımızdan halıyı çekip alıyorlar.

Çok farklı duygularla doluyum. Öfke. Üzüntü. Korku. Ama bir tanesi bile aklıma gelmiyor. Sanki her şeyden uyuşmuş gibiyim.

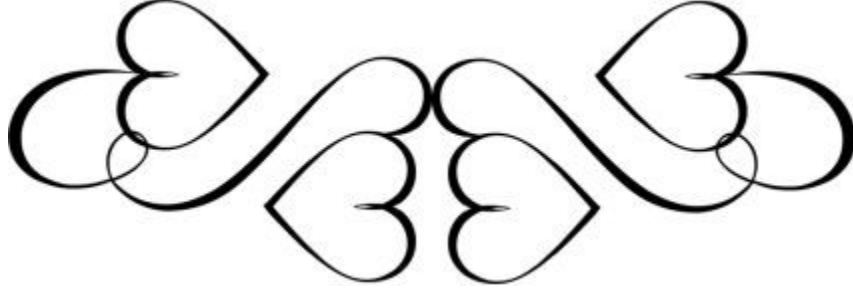
İçim dışıma çıkıyor ve tepki vermem gerektiğini bilsem de nasıl tepki vereceğimi

"Her şey girecek Fin," diyor Claire, eli benimkinin üzerinden kayarak. Gözlerimi kırıştıyorum, doktorun gittiğini fark ediyorum ama aslında gittiğine dair hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Kanser yayıldı mı?" Bakışlarım Abel'i bulduğunda nihayet yüzeye çıkıyor.

Otuzuncu Bölüm

Finley

Gözlerim irkilerek açılıyor ve odaya bakıyorum. Bu beni bir süre Nerede ve neden olduğumu hatırlamak için bir an. Bunu yaptığım anda göğsüme bir ağırlık çöküyor.

Başımı Abel'in yanımdaki sandalyede oturduğunu gördüm. Uyurken hafifçe arkaya doğru eğilmiş. Ona bakmak için bir dakika ayırıyorum. Çenesindeki kırışıklıklar, dudaklarının dolgunluğu, çenesindeki küçük çukur. O gerçekten de gördüğüm en güzel adam. Sadece ona bakarken bile kalbim acıyor.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. İlk üç günü uyuşmuş hissederek, son iki günü ise her an ağlayarak geçirdim.

Bu süre zarfında çok şey öğrendik. Hala tam olarak sindirebildiğimi sanmadığım şeyler.

Her şey kanserin yayıldığı haberiyle başladı ve o andan itibaren kontrolden çıktı. Beyninizde tümör olduğunu ve hayatta kalamayacağınızı öğrenmek bir şeydir çünkü

Şans. Ölümcül bir teşhis almak ve doktorların size yapabilecekleri başka bir şey olmadığını söylemesi bambaşka bir şeydir.

Ameliyattan sağ çıktığımda hayatta ikinci bir şans elde ettiğimi sanmıştım. Şimdi anlıyorum ki sadece kaçınılmaz olanı ertelemişiz.

Üç ay. Bana verdikleri süre bu kadar. Kemoterapiyle altı ila on iki, o da şanslıysam. Son iki günümü

Bana verilen her seçeneği değerlendirdim ve dün
Sonunda kararımı verdim. Claire isteyken ve Abel duş almak ve bir şeyler
atıştırmak için eve koşarken, doktora seçimimi bildirdim.

Henüz ikisi de bilmiyor. Kemoterapiyi reddettiğimi bilmiyorlar. Nicelik
yerine yaşam kalitesini seçtiğimi. İkisinin de benimle aynı fikirde emin
değilim ama günün sonunda bu benim seçimim. Eğer , bunu kendi
şartlarımla yapacağım.

"Hey." Abel'in halsiz sesi havayı doldururken gözlerini açtığında beni onu
izlerken buluyor.

"Selam." Gülümsüyorum, duygular boğazımda o kadar yoğun ki
konuşabilmem bile bir mucize.

"Nasıl hissediyorsun?" Geriniyor, kendini tamamen dik konuma
getirirken başını bir yandan diğer yana çeviriyor.

"Ben iyiyim." Elini uzattım, o da hemen bana uzattı ve yatağa .

"Doktor henüz gelmedi mi?" diye soruyor, saatini kontrol ederek.

"Hayır, ama hemşire bu sabah erkenden geldi ve beni taburcu etmek için
öğle yemeğinden önce gelmesi gerektiğini söyledi."

"Seni serbest mi bırakıyorlar?" Daha dik oturuyor.

"Benim için daha önce yapmadıkları hiçbir şey yapamazlar."

"Peki ya tedaviler? Onlara ne zaman başlıyorsunuz?"

Derin bir nefes alıyorum ve bunun ondan saklayamayacağım bir şey
olduğunu fark ediyorum.

"Tedavi olmayacağım." Boğazımdaki yumruyu itiyorum. "Tedavi
olmuyorum da ne demek?" Kaşları
karışıklık içinde bir araya gelirler.

"Kemoterapiyi yapmayacağım." "Neden?"

"Çünkü kalan az zamanımı hasta ve zayıf bir şekilde geçirmek
istemiyorum."

"Ama ya işe yararsa? İşe yarayabilir. Denemeden bilemezsin."

"Abel, doktorları duydun. Kemoterapi bana biraz zaman .
ama bu bir tedavi değil. Tedavi olsam da olmasam da öleceğim."

"Hayır." Ayağa kalkmaya çalışıyor, kalkarken de elimi bırakıyor. "Hayır."
Ellerini saçlarında gezdiriyor, odada adımlarken burnundan yüksek sesle
nefes alıyor.

"Abel."

"Hayır," diye tekrarlıyor ve odanın ortasında durup bana bakıyor.
"Öylece durup ölmeyi seçmeni izlemeyeceğim."

"Bunu ben seçmiyorum," diyorum, gözlerim yaşla doluyor.

"Ama sen . Tedavi olabilirsin. Daha fazla zamanın olabilir. Bir geleceğin
olabilir."

"Ne geleceği? Zaten ölmeden önce işlevimi yerine getiremeyecek
kadar hasta ve zayıf olduğum bir gelecek mi? Benim için bir gelecek yok,
Abel. Artık yok."

"Bu saçmalık!" Sesi etrafımdaki duvarlarda yankılanıyor ve şaşkınlıkla
hemen geri çekiliyorum. Birlikte geçirdiğimiz onca hafta boyunca bırakın
bağırmayı, sesini bile yükseltmemişti.

"Vazgeçiyorsun." Parmağıyla beni işaret ediyor, yüzünde açıkça
okuyabildiğim tek duygu öfke.

"Bunun neresinde pes ediyorum? Ben ölüyorum. Bunun nesini
anlamıyorsun?"

"Ölmüyorsun!" diye tekrar bağıırır.

"Evet, öyleyim!" Kendimi daha da dikleştiriyorum, ses tonum onunkine
uyuyor. "Sen de buradaydın. Doktorun ne dediğini duydun."

"Doktorun kemoterapiyi deneyebileceğinizi söylediğini duydum," diye
araya giriyor.

"Bana zaman kazandırmak için. Beni iyileştirmek için değil," diyorum,
acaba bunca zamandır sadece duymak istediklerini mi duyuyor ve
söylediklerini gerçekten kabul etmiyor diye merak ediyorum.

"Kemoterapi alacaksın. Bununla savaşacaksın. Ya da bensiz öleceksin."
Kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşımda dururken sesi ürkütücü
derecede sakindi.

"Kemoterapi almazsam beni terk edeceğini mi söylüyorsun?"
Soruyorum, kalbim o kadar sert ve hızlı atıyor ki şu anda göğsümde bir
delik açmamış olması bir mucize.

"Oturup senin ölmeni izlemeyeceğimi söylüyorum."

"O zaman şimdi gitsen iyi olur çünkü bunu sana söylemekten nefret ediyorum, hoşuna gitse de gitmese de ben ölüyorum."

"İstediğin bu mu? Gitmemi mi istiyorsun?" Burun delikleri alevlenir. "Söz konusu olan benim verdiğim kararı kabul etmeni istiyorum. hayatım."

"Artık sadece *senin* hayatın değil." Ellerini havaya kaldırıp Hava.

"Belki değil, ama ölen benim!" Öfkem alevlendi ve duygu göğsümde kabarıyor.

"Kemoterapi almalısın Finley. Buna mecbursun." Derin bir nefes alıyor ve kendini sakinleştirmeye çalışarak yavaşça bırakıyor. "Ölmeni izlemeyeceğim."

"O zaman git."

"İstediğin bu mu?" Sanki ona fiziksel bir tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Tabii ki değil. Ama ben ölüyorum. Eğer etrafta kalıp izlemek istemiyorsanız, o zaman gidin," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım serbest kalıyor ve yanaklarımdan aşağı hızla iniyor.

"Gitmemi istiyorsun. İstemeseydin tedaviyi reddetmezdin. Beni uzaklaştırmanın yolu bu mu?"

"Seni uzaklaştırmıyorum. Kararımı desteklemeni istiyorum." "Ölme kararını destekleyemem."

"Ölmek *istediğimi* mi sanıyorsun?" Gözyaşlarım daha sert akıyor. "İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun?" Hıçkırarak ağlıyorum.

"Finley." Bana doğru bir adım atıyor ama daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum.

"Biliyor musun, gitmelisin." "Finley," diye tekrar başladı.

"Git dedim!" Çığlık atıyorum, son beş gündür içimde tuttuğum tüm duygular yüzeye çıkıyor.

Orada durup uzun bir süre bana baktı, gözlerinin ardında kararsızlık dans ediyordu, ama sonra hiç yapmadığım bir şey yaptı bekleniyordu. Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşıyor. Koridorda gözden kaybolmadan önce fark ettiğim son şey yumruklarını iki yanında sıkışmış olması.

Abel hastaneye geri gelmiyor. Doktor beni taburcu ettiğinde orada değil ve o akşam eve geldiğimde de evimde değil.

Onu aramak için telefonumu yüzlerce kez elime aldım ama sonra kendimi vazgeçiriyorum. Nedenini bilmiyorum. Onunla konuşmanın neden bu kadar imkansız geldiğini bilmiyorum.

"Fin." Ben yatağımın ortasında top gibi kıvrılmış yatarken Claire kafasını odama uzattı. "Açsan kızarmış peynir ve çorba yaptım."

"Hiçbir şey istemiyorum." Yüzümü kazağımın kollarına gömüp gizlemeye çalışıyorum.

"Hiçbir şey yemedin. En azından dener misin?" "Bir şey istemediğimi söyledim."

Odayı geçerken ayak sesleri yaklaşıyor, birkaç dakika sonra yatak onun ağırlığıyla çöküyor.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Eli sırtıma yerleşiyor.

"Ben ölüyorum. şey bu." Burnumu çekiyorum, saklamaya çalıştığım gözyaşlarım yüzümü ısıtıyor.

"Abel'ı kastetmiştim," diyor tereddütle.

"Abel'la aramızda bir şey yok," diye ısırdım, yanaklarımı kazağımın kollarıyla sildikten sonra tekrar yüzümü örtmek için kullandım.

"Beni dışarıda bırakma Fin. Bana neler olduğunu anlat."

"Kemoterapiyi reddettim," diye ve kendimi geleceğini bildiğim tepkiye hazırlıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, doktora bunu bir yapmak istemediğimi söyledim," diyorum ve bacaklarımı altıma almadan önce kendimi dikleştiriyorum.

Claire'in bakışları kırmızı yanaklarımın ve şişmiş gözlerimin üzerinde dans ediyor ve hemen elime uzanıyor.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor usulca.

"Bunu yenebileceğimi düşünseydim, bir şansım olduğunu düşünseydim, elbette tedavi olurum. Ama ne dediğini duydunuz. Kemoterapi bana biraz zaman kazandırabilir ama vereceği tek şey bu. Tedavi olmayı tercih ederim.

yataktan zar zor kalkacak kadar hasta hissetmektense daha az zaman geçirip kendim gibi hissedebilirim."

"Nitelik nicelikten üstündür." Kemoterapiyi reddetmeye karar verdiğimde düşündüğüm şeyin aynısını söylüyor.

"Aynen öyle." Burnumu çekiyorum, yanaklarımı kazağımın koluyla tekrar siliyorum.

"Ve sanırım Abel bu seçimden hoşlanmadı?"

"Kendini tamamen kaybetti. Kemoterapiyi reddederek ölmeyi seçiyormuşum gibi davranıyordu. Sanki ne olursa olsun öleceğimi anlamıyor gibiydi ve bunu ne kadar söylesem de beni duymuyordu."

"İnkâr ediyor, Fin. Seni seviyor ve eminim ki Seni kaybetmek onun için korkunç ötesi bir şey. Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyorum ve ben sadece senin kız kardeşinim."

"Sen *sadece* kız kardeşim değilsin," diye karşı . "Sen benim ailemsin. En iyi arkadaşımsın. Benim için dünyadaki en önemli insanlardan birisin."

"Bunu biliyorum. Ama onun daha fazlası olduğunu söylüyorum. Ve sen de onun için daha fazlasısın. Kendini onun yerine koy. Ölen o olsaydı nasıl hissederdin?"

"Sanki ben de onunla birlikte ölüyordum." Gözlerimin arkasından yeni bir gözyaşı hücumu geliyor ve ne kadar karşı koymaya çalışsam da .

"Aynen öyle." Elimi tuttu. "Ne olduğunu bilmiyorum Çünkü ben orada değildim. Ama bildiğim bir şey var ki o da adamın sana ne kadar taptığı. Ona için zaman verin."

"İşlem zamanı mı?" Ben soruyorum. "Gitmesine izin vermem gerekmez mi? Onu benim ölümümü izlemek zorunda kalmaktan kurtaramaz mıyım?"

"Gerçekten gitmene izin vereceğini düşünüyor musun? Bu, uzaklaşıp daha az acı vermesini umacağınız bir şey değil. Bu Yüzleştığınız, kabul ettiğiniz ve sonra kalan günlerinizi birbirinizi olabildiğince şiddetli bir şekilde severek geçirdiğiniz bir şey."

"Ölmek istemiyorum," diye hıçkırıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ama her şeyden çok onu terk etmek istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum tatlım. Ve bunu yapmak imkansız görünecek. Sana veda etmek bana zaten imkansız geliyor, ama yine de

Bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyorum." Claire gözlerini kırptırır ve yanağından iki damla yaş süzölür.

"Claire." Daha sert ağlıyorum, duygularım yine benden uzaklaşıyor. Kollarımı uzatıyorum ve o hemen kollarıma giriyor.

Ne kadar süre böyle oturduğumuzu bilmiyorum. Kollarımız birbirine dolanmış, hiç durmayacakmış gibi ağlıyoruz, ama sonunda duruyoruz durduğumuzda kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum.

Bunun daha da zorlaşacağını biliyorum. Biliyorum ki Bunu düzeltmek. Ama sevdiğim insanlarla kavga ederek kalan tek bir saniyemi bile boşa harcamak de biliyorum.

Gölmek, sevmek ve yaşamak istiyorum. Bakmak istiyorum Son nefesimi verirken arkama yaslanıyorum ve her dakikayı geldiğinde dolu dolu yaşadığımı biliyorum.

Bazı insanlar bu şansa sahip değil. Olacakları kabul etme şansı. Hâlâ yapabiliyorken yaşama ve sevmek şansı. Bu şans Zamanları sona erdiğinde veda etme şansı.

Hayat öngörülemez ve zaman zaman son derece adaletsizdir. Ama hayat bu.

Bunun bir mantığı ya da sebebi yok.

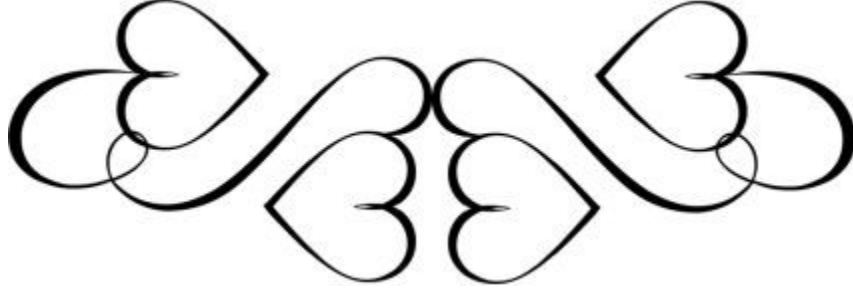
Dağınık. Yürek parçalayıcı. Acımasız. Güzel bir hayat.

Bazı insanlar diğerlerinden çok daha fazla yaşar. Ancak ne kadar hayat yaşayacağımızı zaman belirlemez. Sahip olduğumuz günlerle ne yaptığımız . Ve ben her saniyemi kız kardeşimi severek geçirmeyi planlıyorum.

dostlarım ve en önemlisi Abel. Son nefesime kadar onları her seveceğim. Ve belki sonra bile...

Otuzbirinci Bölüm

Abel

"İçeri girebilir miyim?" Ön kapımı açtığımda ve Claire'i diğer tarafta ayakta bulduğumda duyduğum ilk şey bu.

Finley'i hastanede bırakalı iki gün oldu. Alkol ve kederle aklımı kaçırdığım iki gün.

"Sanırım." İçimi çekiyorum, beni takip edip bakmadan uzaklaşmadan önce kapıyı daha da açıyorum.

Tam biramı alıp kanepeye uzanırken kapı kapanıyor.

"Demek burada ?" Claire etrafına bakar

Önümdeki sehpanın üzerinde duran yarısı boş Jim Beam şişesine odaklanmadan önce boş bira şişeleriyle dolu dağınık odaya baktım.

"Saklanmıyordum," diyorum biradan uzun bir yudum alarak. "Burası benim yaşadığım yer." Elimle etrafı gösteriyorum.

"Kız kardeşim iki gecedir ağlayarak uyuyor ve sen burada oturup sarhoş olup somurtuyorsun öyle mi?" O seçer

Viski şişesini kaldırıyor ve bir an için o lanet şeyi odanın öbür ucuna fırlatıp fırlatmayacağını merak ediyorum.

"O seçimini yaptı. Yaşamak istemiyor ve beni de istemiyor. Ne yapmamı isterdin?"

"Şu anda kendini dinliyor musun? Ölümcül kanseri var. Ölmek için seçim yapmıyor. O ölüyor." "Kemoterapi almıyor."

"Çünkü kalan zamanının tadını çıkarmak istiyor. Yataktan kalkamayacak kadar zayıf ve hasta olarak geçirmek değil."

"Bu onu kurtarabilir."

"Kurtarmayacak."

"Olabilir."

"Olmayacak!" diye daha güçlü bir şekilde araya giriyor. "Bu dünyada sadece birkaç haftası kaldı Abel. Senin için iki gün sarhoş olup üzüntülerini bastırmaya çalışmak çok fazla bir şey gibi görünmeyebilir ama Finley için bu bir ömür gibi. Artık her gün önemli. Her bir dakika. Ve sen buradasın, hiçbir anlamı yokmuş gibi boşa harcıyorsun."

"Bu her şey demek!" Ayağa fırlayarak patladım.

"Bunu göstermek için çok komik bir yolun var! Acı çektiğini ve korktuğunu biliyorum ama Finley'i düşün. Ne kadar korktuğunu düşün. Seni seviyor ve sen onu bununla yüzleşmesi için bırakıyorsun. yalnız."

"Çünkü bununla yüzleşemem." Kanepeye yığılıyorum, biramın kalanını bir dikişte bitirip şişeyi odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Birkaç metre yükselip duvara çarparak paramparça oluyor, cam parçaları yere saçılıyor. "Onun ölümünü izleyemem." Öne doğru eğilip yüzümü ellerime gömüyorum.

Claire oturunca kanepa eğildi.

"Yani onun yalnız ölmesine izin vermeyi mi tercih ediyorsun?" diye soruyor, sesi fısıltıyı ancak geçiyor.

"Ne ki?" Duygular boğazımı sıkıyor. "Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek nasıl durabilirim?"

"Sadece yapıyorsun." Elini koluma koyuyor ve sıkıyor. "Her seferinde bir gün. Onu elinden geldiğince çok seviyorsun."

olabildiğince uzun. Ona birkaç hafta içinde bir ömür ver, çünkü Abel." Kolumu çekiştirerek ellerimin yüzümden uzaklaşmasına neden oluyor. "Elinde kalan tek şey bu. İster kabul et ister etme, bu bizi terk ettiği gerçeğini değiştirmez."

"Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum." Gözlerim yaşla doldu.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyor, kendi gözyaşları da yüzeye çıkıyor. "Ama onun kalan zamanını boşa harcamayacağımı biliyorum. nasıl hayatta kalacağım diye *endişeleniyorum*. Bu benimle ilgili değil. Mesele onun hakkında. Ve kalan zamanının hayatının en mutlu zamanı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama bunu yapamam. Kendini toparlamana ihtiyacım var. Onun için."

"Bu hiç adil değil." Duygularımı olabildiğince derine itiyor, beni ele geçirmesine izin vermiyorum.

"Haklısın. Öyle değil. Ama bu da durumu değiştirmiyor."

"Siktir!" Kükreyerek ayağa kalktım. "Sikeyim! Siktir! Siktir!" Saçlarımın uçlarını çekiştirerek odayı adımlıyorum. "Onu kaybedemem Claire. Kaybedemem." Midem çalkalanıyor ve son kırk sekiz saattir içine pompaladığım alkolün her bir onsu geri gelmekle tehdit ediyor.

"Ne ? Ne ?" Tekrarlıyorum, görmezden gelmek için çok çabaladığım keder beni binlerce arı gibi sarıyor. Etime batan her acıyı hissediyorum.

"Onun için orada ol." Claire ayağa kalktı, odayı geçip bana doğru geldi. "Onu sev. Ve zamanı geldiğinde," tam önümde durdu, "gitmesine izin ver."

Öne doğru sarkıyorum, acı dolu bir çığlık göğsümden öyle yüksek sesle kopuyor ki kulaklarımda yankılanıyor. Claire bana doğru bastırıyor, kolları ortama dolanıyor ve ben öne doğru yığılırken ağırlığımı destekliyor. Sonunda acıyı içime çekerken yumuşak sözleri hiçkırıklarına karışıyor.

Gözeneklerime sızmasına izin veriyorum ve kendimi her zerresini hissetmeye zorluyorum. Çünkü ben ne hissedersen hissedeyim, Claire haklı, Finley'nin hissettikleri çok daha kötü.

Ben de kendimi ağlamaya bıraktım. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi ve Claire orada, ben ağlarken beni tutuyor.

--

Finley'nin yatak odasının kapısını hafifçe çaldım. İçeri girmeden önce bir yanıt beklemiyorum.

Onu sayısız kez aynı pozisyonda buldum.

Daha önce. Sırtını baş tahtaya dayamış, bacaklarını

elinde kalın ciltsiz bir kitapla yatağa uzandı. Yırtık pırtık sayfaların üzerinden yukarı bakıyor, içeri girdiğini görünce gözleri irileşiyor.

"Hey," diyorum ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine sokarak.

"Hey." Kitabını yüzü yukarı bakacak şekilde yanındaki yatağa koyuyor.

"?" Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak soruyorum. Onu her gördüğümde aynı şeyi söylüyormuşum gibi hissediyorum. Ona nasıl hissettiğini ya da günden güne nasıl olduğunu sormak zorunda olmamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Keşke sormak zorunda olmasaydım.

"Dayanmaya çalışıyorum." Bana yumuşak, duygu dolu bir gülümseme veriyor. "Sen nasılsın?"

"Dayanmaya . Finley, bak, çok üzgünüm."

"Hayır, özür dilerim." Yataktan dışarı itilir ve

Ben. "Kararı kendim verdim ve senin söz sahibi olmana izin vermedim. Seninle konuşmalıydım. Seni dışarıda bırakmak yerine içeri almalıydım."

"Sana o şekilde . Kızgındım ve korkmuştum."

"Biliyorum." Gözleri yaşlarla doluyor ve uzanıp yüzümü okşuyor.

"Biliyorum ve sorun değil."

"Beni affeder misin?"

"Çoktan yaptım." Ellerini yanaklarımdan yanaklarıma doğru kaydırıyor. boynumun arkasına, yüzümü onunkine doğru çekiyor. Alnımı onunkine yaslayıp yavaş ve sakin bir nefes .

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum.

"Ben de öyleyim." Gözlerini kırıştırır ve tek bir damla gözyaşı aşağı kayar.

Yanak. Hemen başparmağımın ucuyla silmek için harekete geçiyorum.

"Senden bir daha asla uzaklaşmayacağım; bilmeni istiyorum ki Bu."

"Senden bunu asla istemeyeceğim," diye fısıldıyor ve parmak uçlarına basarak beni öpüyor.

Temas kurulduğu anda bir sürü duyguya kapılıyorum. İstek. İhtiyaç. Korku. Aşk. Öfke. Hepsi birbirine karışıyor, ta ki onu kendime çekmeden nefes alamıyormuşum gibi hissedene kadar. Onu daha derinden öpmeden. Onu daha önce hiç olmadığı kadar şiddetle seviyorum.

"Bana hep yapmak istediğın ama hiç yapmadığın bir şey söyle." Yatakta birbirimize sarılmış, çıılçıplak uzanırken parmaklarımı Finley'nin çıplak sırtında hafifçe aşağı yukarı kaydırıyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım yapmak istediğim pek çok şey var." Yanağını göğsüme yaslıyor, avucunu karnıma koyuyor.

"Bir şey seçmek zorunda , bu ne olurdu?"

"Her zaman büyük bir minibüs kiralayıp ülke çapında bir yolculuğa çıkmak istemişimdir." Bir nefes verdi.

"Peki sen nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Her yere. Sadece ülkeyi keşfetmek istiyorum. Büyük şehirleri ya da turistik şeyleri değil. Sadece ülkeyi görün. Tarlaları,.. dağlar, nehirler ve mağaralar. Günlerimi keşfederek, farklı restoranlarda yemek yiyerek ve araziye gerçekten tanıyarak geçirirdim. Ve gece... geceleri minibüsün arkasındaki şiltenin üzerinde uyurdum, kapılar açık olurdu, böylece yıldızlara bakabilirdim."

"Minibüste bir yatak, ha?" Kıkırdıyorum.

"Bir keresinde bir filmde görmüştüm."

"O zaman yapalım." Başını kaldırıp bana sorgulayan bir bakış attığında gülümsüyorum.

"Yapamam." Sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi başını sallıyor.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Gidebiliriz. Bizi durduran bir şey yok." "Claire'i bırakamam. Peki ya annen?"

"Claire'in umurunda olmaz, bunu sen de biliyorsun. Senin gitmeni isterdi. Ve annem iyi olacak. Ona bakacak bir sürü insanı var. Ayrıca, birkaç hafta, belki de bir aylığına gidebiliriz. Hâlâ gidebilecek kadar iyi hissederken." Ne zaman gideceğimi düşününce midemin çukurunda oluşan hastalıklı hissi itiyorum.

yeterince iyi olmadığı bir noktaya gelir.

"Ciddi misin?" Ağzında yılan gibi bir gülümseme belirir.

"Öyleyim. Hadi yapalım şu işi." Onu da alarak yukarı doğru kayıyorum. "Aynen dediğın gibi yapabiliriz. Arkasında şilte olan bir minibüs kiralayabiliriz. Eyaletten eyalete gider, yıldızların altında uyuruz. Havalar ısınıyor, yani şimdi tam zamanı."

"Kulağa harika geliyor Abel, ama yapabileceğimi sanmıyorum.
Param yok ve doktorlarıma yakın kalmam gerekiyor."

"Param var. Bunu senin için yapmama izin ver. Sana bu macerayı
yaşatmama izin ver. Her yerde doktorlar var. Kendin de söyledin, artık
senin için yapabilecekleri bir şey yok." Yutkundum
sesime süzülen duygular. "Hadi yapalım şu işi."

"Tamam," diye kabul ediyor ve onu üstüme çekip göğsüme
sarıldığımda gülüyor.

"Tüm ayarlamaları yapacağım. Yarın yola çıkmalıyız." "Yarın mı?" Geri
çekildi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

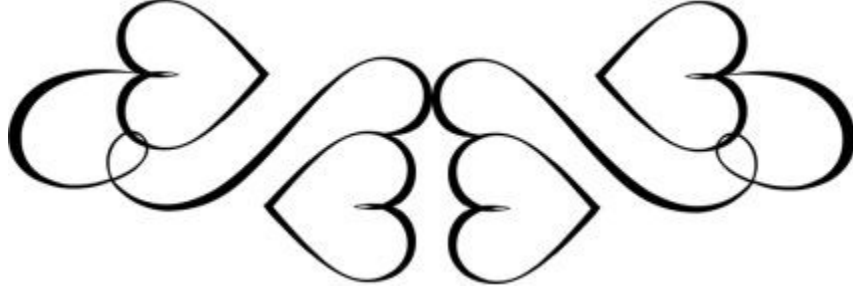
"Birlikte kaç yarınımız kaldığını bilmiyoruz, Fin.
Tek tanesini bile ziyan etmek istemiyorum."

"Tamam, yarın gidiyoruz," diye kabul ediyor, gözlerinde yaşlar ve
yüzünde geniş bir gülümseme. "Seni seviyorum Abel," diye fısıldıyor,
yüzünü benimkine yaklaştırarak.

"Ben de seni seviyorum," diyorum dudaklarına karşı, tam ağzı
benimkinin üzerine kapanırken.

Bölüm Otuz iki

Finley

"İhtiyacın olan her şeyin yanında olduğuna emin misin?" Claire çantamı minibüse kaydırırken bana yüzüncü kez soruyor.

". Bir şey unutursam her zaman durup ," diyorum ve Abel koyu renk bir tişört ve siyah beyzbol şapkası giymiş, elinde büyük bir soğutucuyla merdivenlerden bize doğru gelirken gülümsüyorum.

"Her gün kontrol edecek misin?" Claire devam ediyor.

"Her gün. Söz veriyorum." Başımı sallayıp onu kendime çekerek sıkıca sarılıyorum. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" Kulağına fısıldıyorum.

"İyiden de öte. Bence tam da ihtiyacın olan şey bu," diyor ve bana cesaret verici bir gülümseme vermek için geri çekiliyor. "Git hayatını yaşa, küçük kardeşim. Döndüğünde ben burada olacağım."

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Oluşmakla tehdit eden gözyaşlarımın sızısına karşı savaşıyorum.

". Ve seni seviyorum." Abel yolcu kapısını açıp içeri girmeme yardım etmek için kolunu uzatırken geri .

"Ona iyi bakacağıma söz ," diyor aramızdaki kapıyı kapatırken.

Birkaç kelime konuşurlarken pencereden onları izliyorum ama kısık sesleri yüzünden ne konuştuklarını tam olarak anlayamıyorum.

söylüyorlar. Abel bir elini Claire'in omzuna koyuyor ve başka bir şey söylüyor. Bakışları benimkine gelmeden önce başını sallıyor.

Abel sürücü koltuğuna tırmanırken kaldırımı geri adım atıyor ve bize küçük bir el sallıyor.

El sallıyorum, motor çalışırken ona bir öpücük .

--

Chicago'dan ayrıldıktan sonra kuzeye, Wisconsin'e doğru yola çıktık. Doğu kıyısında büyüdüğüm için orta batı eyaletlerini daha fazla keşfetme şansım olsun istedim. Gece Chippewa Falls'ta kaldık ama

Hava sıcaklığı nedeniyle gece için bir otel odası tutmak zorunda kaldık. Bu da çok eğlenceli oldu. Oda servisinden sipariş verdik ve akşamı eski dizilerin tekrarlarını izleyerek geçirdik.

Televizyon. Güzel bir gündü.

Bundan sonra, güneye doğru gitmeye karar vermeden önce Minnesota, Kuzey ve Güney Dakota'da altı gün geçirdik.

Wyoming; şu ana kadar en sevdiğim eyalet oldu. Sadece en güzel manzaralardan bazılarına sahip , aynı zamanda bazı inanılmaz vahşi yaşam da gördük. Bizi durmaya zorlayan bir bizon da dahil olmak üzere çarpmamak için yolun ortasında . Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Abel araçtan atlayıp onu uzaklaştırmaya çalıştığında. Sonrasında ikimiz de buna çok güldük.

Yaşadığım her yerde insanlar topraklara hükmediyordu ama burada? Burada dünya doğaya aittir.

"Aç mısın?" Abel bakışlarımı pencereden çekerek soruyor.

"Birazcık." Gülümsüyorum, bu sabahki yakışıklılığına bayılıyorum.

Dağınık saçları ve parlak gözleriyle.

"Tamam, bir harf seç." Ben düşünürken o sabırla bekliyor.

Bu küçük oyuna yoldaki üçüncü günümüzde başladık. Ben bir tane seçtim.

ve benim seçtiğim harfle başlayan bulabildiği ilk restoranda duracak. Bu şekilde nereye gideceğimiz konusunda tartışma olmayacak.

ve bizi başka türlü denemeyeceğimiz bir şeyi denemeye zorluyor. Şimdiye kadar yediğimiz her yer kazançlı çıktı.

Güney Dakota'da gittiğimiz vejetaryen Kore restoranı hariç. Kore yemeklerini sevmediğim ortaya çıktı. Kim bilebilirdi ki?

"Hmmm." Çeneme dramatik bir şekilde vuruyorum. "B."

"B," diye onaylıyor. "Bu zor bir şey olmamalı." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor.

"Eminim bu harfle başlayan pek çok restoran vardır.

B. Sadece bir tane bulmamız gerekiyor." Gülümsüyorum, emniyet kemerimi çözdükten sonra bankta Abel'e doğru kayıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Bana yan gözle bakıyor.

"Sadece sana yakın oturmak istiyorum," diyorum ona, başımı omzuna yaslayarak.

"Peki o zaman, elbette." Dikkatini tekrar yola vermeden önce dönüp başımın üstünü öpüyor.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde oturduk, Colorado'nun manzaralarını seyrederken arka planda hafifçe müzik çalıyordu. Eyalet sınırını birkaç mil geride geçmiştik ve ziyaret etmeyi planladığımız yerler arasında en çok bu eyaleti görmek için sabırsızlanıyorum.

Colorado'da en az üç ya da dört gün geçirmeyi planlıyoruz. As Kulağa sevimsiz gelse de, tüm zamanların en sevdiğim kitaplarından bazıları burada geçiyor ve görmek istediğim birkaç şeyi işaretledim. Hızlıca tüm yerlerin bir ya da iki gün içinde görülemeyeceği belirlenmiştir.

Burada rol yapmak çok kolay. Her şey yolundaymış ve biz sadece maceraya atılmış iki insanmışız gibi davranmak. Sonunda normal, günlük hayatlarına dönecek iki insan. Ama benim bir hayatım yok. Gerçekten yok. Çünkü Abel'in Chicago'dan ayrıldığıımızdan beri bir kez bile gündeme getirmemeyi seçtiği ödünç alınmış bir zamanım var. Bu yolculuğun benim ölmemle ilgili olmasını istemediğini söyledi. Benim yaşamamla ilgili olmasını istiyormuş.

Doğrusu, unuttuğum anlar oluyor. Sonsuza kadar yaşayacakmışız gibi hissettiğim anlar. İşte o zamanlarda kendimi daha önce hiç olmadığım kadar mükemmel hissediyorum. Ama sonunda gerçeklik batıyor

geri döndüm ve gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım. Bu yolculuk benim yaşamamla ilgili olabilir, ancak gerçek hala ölmekte *olduğumdur*. Birkaç küçük baş ağrısı ve birkaç baş dönmesi dışında kendimi tamamen Normal. Sanırım yüzden kanser siz farkına varmadan çok ilerleyebiliyor. Bazen belirtiler ilerleyen aşamalara kadar ortaya çıkmıyor, o noktada da artık çok geç oluyor.

"İşte." Barrett's Bistro'nun yol tabelasını göstererek zıplıyorum. "Bak! Sana B ile başlayan bir şey bulacağımızı söylemiştim." Kalçasına hafifçe vurdum.

"Umarım açıktır. Açlıktan ölüyorum."

"Nasıl açlıktan ölüyor olabilirsin? Daha bir saat önce kocaman bir fincan kahve ve benzin istasyonundan aldığın üç çörek yedin." Güldüm.

"İşte tam da bu yüzden genellikle böyle şeyler yemem. Şeker doludur ve sizi uzun süre tatmin etmez."

"Bu doğru. Ama o an için çok iyiler."

"Sizin için kötü olan çoğu şey gibi." Sırıttırıyor, şehrin ana merkezine girdiğimizde sola dönüyor.

"Neredeyiz biz?" Hangi şehirde olduğumuzu söyleyecek bir tabela ya da başka bir şey arıyorum.

"Walden sanırım." Ön panele monte edilmiş telefonuna bakıyor, ekranda GPS görünüyor.

"Çok şirin," diye gözlemliyorum, Colorado'daki küçük bir kasabayı tam da böyle hayal ederdim diye düşünüyorum. "Ve bak, açıklar." Barrett's Bistro'ya girdiğinde gülümsüyorum - camda açık tabelası yanıyor.

"Şimdi iyi olduğunu umalım." Minibüsü park eder ve birkaç dakika sonra motoru durdurur.

"Kore yemeği olmadığı sürece olmayacağını düşünüyorum." Burnumu kırıttırdım.

--

Öğle yemeğinden sonra önümüzdeki dört saati Colorado'ya doğru yol alarak geçiriyoruz.

Springs, sürekli büyüyen görmek istediklerim listemdeki en önemli duraklardan biri.

Bu yolculuk başladığında sadece keşfetmek istiyordum ama Gittikçe daha çok yeri ziyaret etmek istediğimi fark ediyorum. Öyle ki gezimizin ikinci gününden sonra unutmamak için bir liste yapmaya başladım.

Güzel Colorado Springs'e doğru ilerlerken "İşte burası," diyorum. "Burası Jaxon ve Mia'nın aşık olduğu yer." Pencereden dışarı bakıyorum, sanki gerçek hayatta yaşanmış bir şeymiş gibi onları kaldırımda el ele yürürken hayal edebiliyorum. "I

Tam Thompson yazmadan önce burada çok zaman geçirdi mi acaba? *Burada Başlıyor*. Şehri o kadar güzel anlatmış ki kendimi bir bakıma zaten buradaymışım gibi hissediyorum." Abel'in bana tatlı tatlı gülümseyerek dönüyorum.

"Bugün hayatta olsaydı, ona soracağın tek şey ne olurdu?" Abel bakışlarını tekrar yola çevirerek soruyor.

"Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanırım özel hayatı hakkında daha fazla şey bilmek isterdim. İnanılmaz olmalıydı. Birinin böyle bir aşk hikayesi yazıp da ilk elden deneyimledim."

"Bence şaşıracaksınız. Belki de hayal gücünü kullanarak içinde yaşamak istediği dünyayı yaratan yalnız bir kadındı."

"Buna inanmayı reddediyorum." Bu düşünceye burun kıvırdım. "Çok güzel ve yetenekliydi. hayatındaki özel adam."

Aramızda uzun bir sessizlik anı geçtikten sonra "Ona ne oldu?" diye soruyor.

"Birkaç yıl önce otoimmün bir hastalıktan öldü. Sadece kırk iki yaşındaydı."

"Onun hakkında bu kadar çok şey bildiğinizi bilmiyordum."

"O benim favori yazarım. Beni onun kitapları gibi insanlar hakkında bir şeyler öğrenmeye özen gösteriyorum. O bir edebiyatçıydı dahi." *Circus Ink'in* tabelasını gördüğümde kalbim hızlanıyor.

Jaxon'ın Mia'nın adını göğsüne dövme yaptırdığı dövme dükkânında.

"Kenara çek." Koltuğumda heyecanla zıplıyorum.

"Ne?" Abel bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Kenara çek." Dövme dükkanını gösterdim. "Oraya gitmek istiyorum." "Dövme dükkanına mı?" diye soruyor.

"Kitaptaki karakterlerden birinin dövme yaptırdığı yer." Heyecanımı bastırmak için alt dudağımı ısıyorum.

Abel gülümsüyor ve başını sallıyor, bu noktada bunu kabullenmeyi öğrenmiş. Kitaplarım konusunda ne kadar çılgın olduğumu biliyor.

Dükkandan bir blok ötede sokakta boş bir yer bulup park ediyor, ben daha o gelmeden minibüsten atlayınca gülüyor. motoru öldürdü.

", mu?" Kıkırdıyor ve sürücü koltuğundan iniyor.

Elini tutarak dövme dükkanına doğru ilerliyoruz.

Daha önce hiç böyle bir dükkâna girmemiştim ama hep istemişimdir. İlk seferimin en sevdiğim kitaplardan birinde yer alan bir dükkanda olması oldukça uygun görünüyor.

İçeri girdiğimizde, küçük mekanın etrafına bakıyorum. Duvarlardaki çeşitli sanat eserlerinden tezgahın üzerine yayılmış sayısız dövme kitabı ve dergisine kadar. Bununla ilgili her şey

Burası tam olarak canlandırdığım gibi.

"Dövme yaptıralım," diyorum, tam orta yaşlı bir adam arkasında belirirken Abel'a bakıyorum.

"Ne?" Gülümsüyor.

"Beni duydun, hadi dövme yaptıralım." durduğunda dikkatimi adama çeviriyorum. "İki dövme yapacak vaktin var mı?" Abel ile aramda bir işaret yapıyorum.

"Sanırım ne istediğine bağlı olarak araya sıkıştırabilirim. istiyorum." Başını sallıyor ve tıraşlı kafasının arkasını kaşıyor. Nedense bu bana kendi hatırlatıyor ve hemen beremi düzeltmek için harekete geçiyorum.

"Bir isim," diye geveledim fazla düşünmeden.

"Bir isim mi?" Abel bana kaşlarını çatıyor, yüzünde mizah dansı yapıyor.

"Yazı dövmeleri genellikle sadece birkaç dakika sürer.

boyut. Bana ne istediğinizi söylerseniz, aralarından seçim yapabileceğiniz bazı yazı tipleri bulabilirim."

"Abel," diyorum dikkatimi adama çevirerek. "Abel yazmasını istiyorum."

"Finley," diye başlıyor Abel ama yüzümdeki ifadeyi fark edince duruyor.

"Benimkinde de Finley yazsın istiyorum."

Tüm yüzümü aydınlatan gülümsememi engelleyemiyorum. Aptalca olduğunu biliyorum, ama çocuğumu düşününce çok rahatlatıcı bir şey var. ismi kalıcı olarak derisine dövme olarak işlenmiş. Sanki ben öldükten çok sonra bile benden bir parça taşıyacaktı gibi.

Birinin adını vücuduma dövme yaptırmak hiç aklımda olan bir şey değildi, ama içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, uygun görünüyor. Ne?

Bir önemi var mı ki? Çok geçmeden dövme de vücudum gibi yok olacak.

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum, şu anda oraya gitmeyi reddediyorum.

"Tamam, yazı tipi ve boyut ölçülerini halledelim ve başlayabiliriz." Bilgisayar ekranını bize doğru çevirmeden önce bir kez başını sallıyor, ekranda çeşitli yazı tipleri görüntüleniyor.

Dövmem için basit bir el yazısı seçiyorum ve Abel'in de aynı yazı tipini seçmesi beni şaşırtıyor. En çok bunu sevdiği için mi yoksa dövmemizin eşleşmesini istediği için mi bilmiyorum. Her iki durumda da bu beni son derece mutlu ediyor.

Abel önce benim gitmemde ısrar ediyor, böylece gerçekten yaptırmadan önce dövme yaptıрманın ne demek olduğunu görebiliyorum. Tam olarak izliyorum

Carl, adımı Abel'in göğsüne büyük harflerle kazırken hayranlıkla izliyordum. Tam kalbinin üstüne.

Dövmeyi zaten dövmelemlerle kaplı olan koluna yaptırmak yerine neden oraya yaptırmayı tercih ettiğini sorgulamadım. Ama adımın tek başına olması hoşuma gidiyor - kalbine yakın, her zaman Beni sadece onun için saklıyor. Tabii ki ona Jaxon'ın da aynı yere dövme yaptırdığını söylemiyorum. Hayali bir karakteri gerçeğiyle karşılaştırmak aptalca geliyor.

Carl'ın Abel'in dövmesini bitirmesi sadece kırk dakika sürer. Fazla mürekkebi sildiğinde ve bitmiş ürünü gösterdiğinde bir duygu yumağı oluyorum. Bu konuda söylenecek bir şey var. Adının birinin tenine kazındığını görmek. Abel'in beni sevdiğini başından beri biliyor olsam da, bunu şimdi her zamankinden daha fazla hissediyorum.

"Hazır mısın?" Yer değiştirdiğimizde Abel bana sırtıyor ve ben dövme sandalyesine tırmanıyorum. Dövmesinin üzerine bantlanmış şeffaf sargıyı bozmamaya dikkat ederek gömleğini başından geçiriyor, Carl'ın karşı tarafındaki sandalyeye oturuyor ve elimi tutuyor.

"Sanırım öyle." Ona gergin bir gülümseme veriyorum. Tüm bu süreç Abel için oldukça acısız görünse de, içimde onun söylediğinden çok daha fazla acıyacağına dair bir his var.

"Harika olacaksın," diye beni rahatlatıyor ve elimi nazikçe sıkıyor.

Abel'in adını bileğimin iç kısmına yazdırmaya karar verdim. İstedğim zaman görebileceğim bir yerde olmasını istiyorum.

"Bundan sonra biraz yemek yemeye ve gece hayatına göz atmaya ne dersin? Ne de olsa burası senin en çok görmek istediğin yerlerden biri. Buradayken elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Çok isterim," diye itiraf ediyorum, iğne ilk kez tenime değdiğinde hafifçe sıçıyorum.

Carl çalışırken Abel sürekli konuşturuyor, şüphesiz dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Ve kesinlikle acıyor da, beklediğim kadar kötü değil. Bitirmesi yirmi dakikadan az sürdü ve bittiğinde dövmeyle ilk kez gerçek anlamda baktığımda gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin değilim.

Bazıları için sadece bir dövme. Benim içinse çok daha fazlası. Bir anı. Zamanın çalınmış bir parçasını daha yanımda götüreceğim. Bu hayat sona erdiğinde.

Dövmeciden el ele çıkarken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Kabullenmeyi bulmanın çok özgürleştirici bir yanı var. Değiştiremeyeceğin şeylerle barışmak.

Ölmeye hazır değilim. Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum. Ama öyle olduğumu ve Abel ile günlerimin sayılı olduğunu kabul ettim. Bu da her anı da değerli kılmak istememe neden oluyor.

Bazı insanların birbirlerini sevmek için ömürleri vardır. Hatalar yapmak ve onlardan ders almak için. Aile kurup büyümelerini izlerler. Ama ben sadece bunu anlıyorum. Bu küçük zaman parçasında her şey geçici. Ve belki de elime geçen tek şey bu olduğu için acı çekmeliyim. Ama sonra yanımdaki adama bakıyorum ve kutsanmaktan başka bir şey değil.

Abel ile son birkaç haftada, ondan önceki on dokuz yılda yaşadığımdan daha fazlasını yaşadım. Beni gerçekten anlayabileceğini sanmadığım şekillerde kurtardı. Ona asla anlatamayacağım şekillerde.

"Bir harf seç." Kaldırımda minibüsün tersi yönde ilerlerken Abel kalçasını benimkine .

"P," diye anons ediyorum
düşünmeden. "P," diye tekrarlıyor,
etrafına bakınarak.

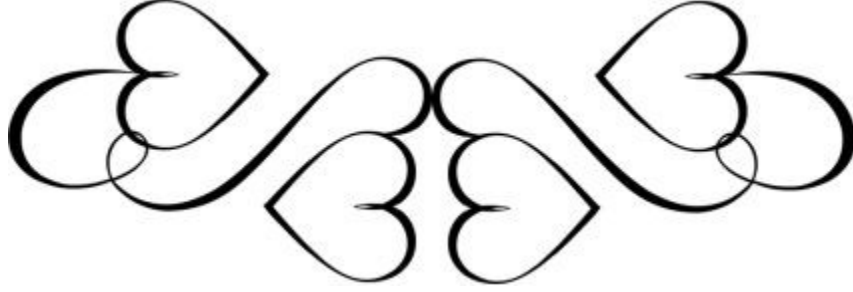
Cadde boyunca sıralanmış birkaç restoran ve dükkan var ve Abel'in P ile başlayan bir restoran bulması sadece birkaç dakika sürüyor.

"Paragon." Durur ve caddenin karşısını işaret eder.

"Balık Pazarı." Ona gülümsedim. "Henüz deniz ürünü yemedik." "Umarım Colorado'da iyi deniz ürünleri vardır." Kıkırdıyor ve beni caddenin karşısındaki restorana götürdü.

Bölüm Otuz üç

Abel

"Bunu görüyor musun?" Finley kollarını uzatmış, okyanus dalgaları ayaklarının etrafına çarparken yüzü gökyüzüne dönük. "Burası çok güzel" diyor, sıcak güneş yüzüne vururken gözleri kapalı.

Yanında duruyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Yolda olduğumuz süre boyunca peruk takmamıştı ve birkaç gün önce taktığı bereyi terk etti. Güneye doğru ilerledikçe hava daha da ısındı ve sonunda çıkardı.

Onu daha çok seviyorum. Onu olduğu gibi görmeyi seviyorum. Genç. Güzel. Canlı.

Geçen haftayı Colorado, New Mexico ve Arizona'nın bazı bölgelerini keşfederek geçirdik. İnanılmaz bir şeyle karşılaştığımızda veya görmek istediği bir yer bulduğumuzda Finley'nin yüz ifadesini izlemek yeni favori şeyim haline geldi. Gözlerinin ışıltısı, heyecanla koltuğunda zıplaması, ellerini nasıl yoğurduğu alt dudağı dişlerinin arasında. Yemin ederim hayatımın geri kalanını onu izleyerek geçirebilirim.

Bu sabah Güney Kaliforniya'ya vardık. Doğruca sahile gitmeye karar verdik çünkü Finley sahili görmek için sabırsızlanıyordu.

Pasifik Okyanusu. Ve biz oraya varır varmaz hiç vakit ayakkabılarını çıkarıp kumlara koştı.

"Pasifik Okyanusu'nun Atlantik'ten daha güzel olduğunu hep duymuştum ama şimdiye kadar hiç inanmamıştım." Bakışlarını tekrar suya çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ama şuna bak." O Önünde el kol hareketleri yapıyor. "Şu suyun ne kadar mavi olduğuna bak. Daha güzel bir şey gördün mü hiç?"

"Hayır, görmedim," diyorum, gözlerim suda değil onda. Bakışları bana kayıyor ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme yayılıyor.

"Seni çok seviyorum," diye ilan ediyor, o kadar mutlu görünüyor ki, görünce göğsümün patlayacağını hissediyorum.

Finley beni hâlâ çalıştığım şekillerde değiştirdi. Bir Baktım ve onu tanımak zorundaydım. Bir gülümsemesiyle onu kendime ait kılmam gerektiğini anladım. Bir öpücük ve onsuz asla yaşayamayacağımı biliyordum. O göğsümün içinde atan kalp. Ciğerlerimi dolduran hava. Damarlarımda dolaşan kan. O benim her şeyim. Olduğum her şey.

Başka hiç kimseyi onu önemsemişim gibi önemsememiştım. Hiç kimseye bakıp da tüm hayatıma bakıyormuşum gibi hissetmemiştim. Ama ona baktığımda gördüğüm şey bu. Yıldızlar, ay, güneş ve okyanus. O benim dünyam. Sade ve basit.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyorum, bana uzattığı elini tutarak.

Ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum. El ele, dalgalar ayaklarımızın üzerinde yuvarlanıyor, güneş yüzümüzü ısıtıyor. Zaman artık her anı nasıl ölçtüğüm değil. Onun yerine kalp atışlarıyla ölçüyorum. Çünkü onun kalbi atmaya devam ettiği sürece ben de yaşamaya devam ediyorum. Ve onunla yapmak istediğim tek şey bu. Yaşamak.

Sonunda sahile geri dönüyoruz. Sahilin kalabalık bir kısmına kurulmuş bir taco kamyonundan yiyecek bir şeyler almadan önce minibüsün arkasında üstümüzü değiştirdik.

Kumun kenarında yemek yiyoruz ve akşam ilerledikçe güneşin gökyüzünde gittikçe alçalmasını izliyoruz. Fazla konuşmuyoruz. O anda birlikte var olmanın çok güzel bir yanı var.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Finley aramızdaki sessizliği bozuyor ve ben de dönüp onun gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum.

"Herhangi bir şey."

"Cennete inanıyor ?"

Konuyu değiştirmek, ölümden ya da ölümden sonra olacıklardan başka bir şeyden bahsetmek istiyorum ama gözlerindeki bir şey bana buna ihtiyacı olduğunu söylüyor, ben de elimden geldiğince dürüstçe cevap veriyorum.

"Sanırım öyle." Yavaş bir nefes veriyorum. "Yani, ben her zaman daha fazlası olduğuna inandım. Sonunda gideceğimiz bir yer."

"Yani sence hepsi bu kadar değil mi?" diye soruyor, dizlerini göğsüne çekip çenesini dizlerinin üzerine koyuyor ve gözlerini tekrar suya dikeyor.

"Her bundan ibaret olduğuna inanmayı reddediyorum. Etrafınıza bakın. Tüm bunların daha büyük bir amacı olmalı. Olmak zorunda." "Eskiden

Tanrı'ya ve Cennet'e inanırdım. Kitaplarda okurdum. ve her Pazar kiliseye giden arkadaşlarımdan duydum. Hiç dindar olmasam da hep inandım. Ama sonra hastalandım ve artık emin değildim.

Düşünmeye devam ettim, eğer bir Tanrı varsa

O zaman neden? Neden bana on dokuz yıl boyunca acı çektirip hayatımı daha başlamadan elimden aldın? Ama sonra seninle tanıştım." Bakışları bana geri döndü, gözlerinde akmamış yaşlar vardı. "Ve sen beni Tanrı'dan çok daha fazlasına inandırdın. Sen beni mucizelere inandırdı."

"Hâlâ bir tane bekliyorum," diyorum ona. Onu kaybettiğimi kabul etmeye hazır olacağımı hiç sanmıyorum.

"Ben zaten kendiminkini buldum." Elime uzanıyor, başını omzuma koyarken parmaklarımızı birbirine doluyor. "Bir hayat yaşamayı tercih ederim.

Sensiz geçen uzun bir hayattansa seninle geçen kısa bir hayat. Hiç hasta olmasaydım seninle tanışamazdım diye düşünüp duruyorum. Belki de her şeyin gerçekten bir sebebi vardır."

"Finley," diye mırıldanıyorum, söylenmemiş pek çok kelime boğazımı tıkıyor. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemediğini biliyorum. Ve bu değil. I

Sadece bilmeni isterim ki benim için sorun değil. Her şeyiyle. Çünkü bana yanımda götürebileceğim bir şey verdin. Ömür boyu sürecek bir sevgi. birkaç kısa aya sığdırılmış. Sana asla anlatamayacağım

benim için çok şey ifade ediyor. Bana savaşmak için bir sebep verdin. en çok ihtiyacım olan şeydi ve zamanım geldiğinde bana ölümde huzur vereceksin."

"Evlen benimle." Beynim işlemeye vakit bulamadan isteğimi dile getirdim.

Finley başını kaldırıyor ve gözyaşlarıyla dolu kocaman gözlerini bana diyor.

"Ne?" diye boğuluyor, gözlerini hızla kırıştırıyor.

"Evlen benimle," diye tekrarladım. Bunu gerçekten düşünmemiş olabilirim.

ama bu söylediğim için pişman olduğum anlamına . "Karım olmanı istiyorum." "Abel." Bir hıçkırığı bastırmak için elini kaldırdı, taze gözyaşları gözleri.

"Sana hasta olduğun için sormuyorum. Sana soruyorum çünkü bir daha kimseyi seni sevdiğim kadar sevemeyeceğimi biliyorum. Mümkün olan her şekilde kendimi sana bağlamak istiyorum. Karım olmanı istiyorum. Sen ne dersin?"

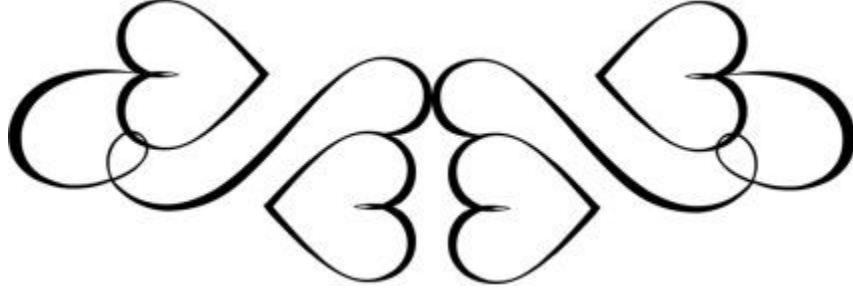
Elini yavaşça indiriyor ve sanırım en geniş gülümsemesini ortaya çıkarıyor

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde coşkuyla başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu.

"Evet," diye fısıldıyor. "Evet." Kollarını boynuma doluyor ve kucağıma oturup bana sıkıca sarılıyor. "Evet," diye tekrarlıyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Bölüm Otuz dört

Finley

Üç gün boyunca Kaliforniya güneşi ve yıldızların altında seviştikten sonra, Abel'la birlikte Las Vegas'a altı saatlik bir yolculuk yaptık ve ana şeridin hemen küçük bir düğün şapelinde "evet" dedik.

Küçükken hayal ettiğim gibi bir düğün değildi ama çok daha iyi olduğu ortaya çıktı. Çünkü nerede olduğumla ilgili değildi. Kiminle olduğumla ilgiliydi.

"Evlendiğimize inanamıyorum," diyorum elimi kaldırıp sol yüzük parmağımdaki küçük beyaz altın kordona bakarak. Yüzüklerimizi Kaliforniya'da küçük bir kuyumcudan seçmiştik ve çoğu insana pek bir şey gibi görünmese de benim için daha mükemmel olamazlardı. Sade. Abartısız. Güzel.

"İnan buna." Abel bana doğru yuvarlanıyor, çarşaflara dolanmış yatarken benimkinin üzerine atıyor.

Ben minibüste kalmaktan gayet memnun olmama rağmen, Abel düğün gecemizi Vegas'ta lüks bir otelde geçirmemiz için ısrar etti.

Son üç saatimizi şampanya içerek ve sevişerek geçirdik. Birlikte inanılmaz günler geçirdik ama sanırım bugün benim favorim.

"Claire önce ona söylemediğim için beni öldürecek." Başını kaldırıp boynumun kenarını öptüğünde gülümsüyorum.

"Bunu atlatacaktır."

"Ben evliyim," diyorum tekrar, sırf bunu yüksek sesle söylediğimi duymak için. "Evlisin."

"Sen de öylesin." Gülümsüyorum, Abel'in artık benim kocam olduğunu hâlâ kavrayabilmiş değilim.

"Öyleyim," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Bugün mükemmel bir gün oldu."

"Henüz bitmedi." Aniden benden uzaklaşıyor ve birkaç dakika sonra yataktan çıkıyor.

Eğilip boxer'ını yerden alırken ve birkaç dakika sonra giyerken çıplak sırtını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Tişörtünü bana fırlattığında gülüyorum. ". Giy şunu."

"O-k-a-y," diye , tişörtünü başımın üzerinden geçirmek için doğruluyorum.

Tıpkı Abel gibi harika kokuyor ve kendimi derin bir nefes alırken buluyorum.

Odayı geçerken Abel şifonyerden telefonunu alır ve bir süre onunla oynar.

Yataktan kalkıp külotumu giyerken merakla onu izliyorum, tam da müzik aniden ortamı doldururken şampanyamdan bir yudum alıyorum.

Abel'in telefonundan çalan şarkıyı hemen tanıdım. O gece barda dans ettiğimiz ilk şarkıydı.

Dönüyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirliyor.

"peşindesin?" Ellerimi kalçalarıma koyuyorum.

"Gelin ve damadın ilk danslarını paylaşma zamanı." Bana doğru yürüyor ve bana ulaştığı anda beni göğsüne çekiyor. "Ne diyorsun benim küçük balerinim? Benimle dans eder misin?" Geri çekilip yumuşak elini yanağımda gezdiriyor.

"Sanki sormana gerek varmış gibi." Gözlerimi deviriyorum, beni yataktan odanın açık bir alanına doğru çekerken gülüyorum.

Beni kollarına geri çekerek, ellerimi tutana kadar bekledi.

Yavaşça yerinde sallanmaya başlamadan önce boynunun arkasına kilitlendi.

"Dans edemediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Kıkırdıyor, geri adım atıp beni kendine çekmeden önce bir tur attırıyor.

"Hâlâ doğru." Ona gülümsüyorum.

" fikirde değilim. Bence sen inanılmaz bir dansçı olurdun."

"Bence sadece kibarlık yapıyorsun." Burnumu kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bir gün Finley, bir gün kendini benim gözlerimden göreceksin ve gördüğünde gerçekten ne kadar özel olduğunu anlayacaksın."

"Bana bir söz verir misin?" Devam etmeden önce cevap vermesini beklemeden soruyorum. "Ben gittiğimde kendini dünyaya kapatmayacağına söz ver."

"Finley." Yüz ifadesi düştü.

"Bu gece oraya gitmeyeceğim. Sadece şunu söylemem gerek. şey. Kalbini yeniden sevmeye ihtimaline açık tutacağına dair bana söz istiyorum. Çünkü bunu senin için istiyorum, Abel. Seni mutlu edecek birini bulmanı istiyorum. Çocuk sahibi olabileceğin ve birlikte yaşlanabileceğin birini. Beni mutlu ettiğin kadar seni de mutlu edecek birini. Kendi insanını bul. Ve , gitmesine asla izin verme."

"Sen benim insanımsın." benimkine değdiriyor, hareketleri durgunlaşıyor.

"Şimdilik." Ellerimi saçlarına dolayarak . "Sonsuza dek," diye fısıldıyor.

"Lütfen bana söz verir misin?"

"Şu anda başka birini sevmeyi hayal bile edemiyorum, Fin. Sadece seni sevmek istiyorum."

"Ama bir gün olacak. Bir gün öyle biriyle tanışacaksın ki, kaybettiğin her şey gözünde biraz daha azalacak ve o gün geldiğinde, elini uzatıp onu almaya istekli olacağını bilmem gerekiyor. Sadece bana söz ver."

"Tamam. Söz veriyorum." Yavaşça nefes alıyor.

"Teşekkür ." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Sen benim hayatımın aşkıydın, Finley Collins," diye mırıldanıyor.

Ağzımı.

Bana seslendiğini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Kalbim o kadar dolu ki daha fazlasını kaldıracabileceğinden emin değilim.

"Ve sen de benimsin," diye cevap veriyorum öpücüğü derinleştirmeden önce.

--

"Günaydın, Bayan Collins." Abel boynumun arkasına sarılıyor, vücudunu benimkine yaslıyor.

"Günaydın Bay Collins." Gözlerimi açma zahmetine girmeden gülümsüyorum.

"Dünya seni bekliyor." Omzuma hafif bir öpücük konduruyor. "Öyle, değil mi?" Bacaklarımı uzatıyorum, bir gözümü açıyorum ve sonra Diğerinde sabah güneşi minibüsün penceresinden içeri bakıyor, tenimi ısıtıyordu.

"Bugün Zion Ulusal Parkı'nı ziyaret edeceğiz, unuttun mu?" diye hatırlatıyor ve ben anında canlanıyorum.

Utah'ta ziyaret etmek için listemde olan tek yer burası. Yani görmek tonlarca başka şey var ama görmemiz gerektiğini bildiğim ana yer burasıydı. Patikalarda yürüyüş yapacağız ve bir süre açık havanın tadını çıkaracağız. Sonra da Utah'ta bir kamp alanında kalacağız.

Park'ta geceleyeceğiz. Bir süredir bu durağı dört gözle bekliyordum.

"Evet, doğru." Çok hızlı doğruluyorum ve biraz başım dönüyor.

"İyi misin?" Abel doğruluyor, eli sırtımın ortasına gidiyor. "Evet, sadece çok hızlı oturdum."

"Bugün yürüyüş yapmak istediğine emin misin?"

"Evet, harika hissediyorum." Son birkaç gündür kendime ve ona söylediğim yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

Gerçek şu ki, yola çıkmadan önce kendimi biraz kötü hissediyordum. Vegas'ta. Önemli bir şey yok ama kendimi pek iyi hissetmiyorum. Kendime her şeyin kafamda olduğunu söyleyip ama şimdi durumun gerçekten böyle olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ne olursa olsun, bunu bir kenara bırakıp hızla yatağın ucuna doğru kayıyorum ve minibüsün kapılarını iterek açıyorum.

Bir dakika sonra.

Utah'a geçtikten kısa bir süre sonra küçük bir kamp alanında durduk ve çok sevindim ki şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğum gerçek banyoları var.

"Banyoya gidip çeki düzen vereceğim. Dişlerimi fırçalayacağım. Sonra yola çıkabiliriz," diyorum ona, minibüsten kayarak inerken.

Ayaklarım yere değdiği anda bir baş dönmesi dalgası daha üzerime çöküyor. Kendimi sabitlemek için kapıyı kavıyorum ve Abel fark etmeden önce hızla toparlanıyorum.

"Çabuk dön. Zion'a gitmeden önce durup kahvaltı etmek için olsun istiyorum," diye sesleniyor arkamdan.

"Tamam." Tuvaletlere doğru yola çıkmadan önce bir kez başımı salladım.

--

"İyi olduğuna emin misin?" Muhteşem şelaleleri ziyaret ettiğimiz yerden geri dönen patika boyunca ilerlerken Abel yanımda yavaşlıyor.

Mevcut birçok farklı yürüyüş seçeneğini inceledikten sonra buna karar verdik. Seçim yapmak zordu çünkü çok fazla Burada görülecek çok şey var. Suyu ulaşır ulaşmaz doğru seçimi yaptığımızı anladım. Ancak çok uzun olmasa da yürüyüş kesinlikle beni yordu.

"Evet, ben iyiyim." Gülümsemeye zorladım. "Sadece biraz yorgunum." Omuz silkiyorum. "Buraya gel." Abel önüme geçti ve çömeldi. "Ne yapıyorsun?" Gülüyorum.

"Seni sırtında gezdiriyorum," diyor sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi.

"Yani sırtına çıkmamı mı istiyorsun?" Arkasındaki yerimden kımıldamadan soruyorum.

"Daha önce hiç domuz sırtına binmedin mi?" Doğruldu, bana bakmak için döndü.

"Söyleyemem," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"Ne?" Bana garip bir bakış attı.

"Ne?" Tekrar ediyorum. "Buna inanmak çok mu zor? Sırtına binmek insanların sık sık yaptığı bir şey mi?"

"Kaç kez aldığım domuzcukları saymam mümkün değil." Bir çocuk gibi gülümsüyor. "Ben küçükken

ne zaman herhangi bir süre yürümemizi gerektiren bir şey yapsak bilerek yorulmuş gibi davranırdı, sırf babam beni sırtında taşırdı."

"Belli ki sen ve ben çok farklı çocukluklar geçirmişiz."

"andan daha iyi bir zaman yok." Arkasını dönerek, "Hadi, atla." dedi.

"Nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim." Açımı bulmaya çalışırken alt dudağımı ısıırıyorum.

"Sadece zıpla." Daha da çömeliyor. "Seni yakalayıp yukarı çekeceğim."

"Tamam." Gülüyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Hazır.

Bir, iki, üç."

Zıplıyorum ve Abel beni zahmetsizce yakalıyor, kollarını bacaklarıma dolayarak beni sırtından yukarı kaldırıyor.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" Tekrar yürümeye başladığında sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Bu güzel bir şey," diye itiraf ediyorum, kollarım göğsüne dolanırken yanağımı omzuna yaslıyorum.

"İlkiniz olabildiğime sevindim." Kıkırdıyor.

"Ben de öyle. Görünüşe göre pek çok şeyde ilkim."

"Ben seviyorum. Bu tür şeyleri birlikte yaşadığınız kişi olmayı seviyorum."

"Ben de." Yüzümü kaldırıp başının arkasını öpüyorum.

Yola çıktığımız yerden kulübeye ulaşmamız sadece yirmi dakika sürüyor. Abel tüm yol boyunca beni taşıdı ve bir kez bile şikayet ya da rahatsızmış gibi davranmadı. Ben yapamasam bile

Birini uzun süre sırtınızda taşımanın kolay olduğunu hayal edin.

İşin çoğunu o yapmış olsa da, beni ayaklarıma kadar kaydırduğında bacaklarım hafifçe sallanıyor. Bir adım atana kadar iyi hissediyorum sonra aniden tüm zemin yanlara doğru gider.

Ne anlamadan yerde yan yatmıştım ve Abel yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle başımda dikiliyordu.

"İyi misin?" dik durmama yardım ediyor.

"Ben iyiyim." Bacaklarımdaki kiri temizledim ve kalkmama yardım etmesi için ellerimi . "Sadece dengemi kaybettim. Sanırım bacaklarım

nasıl konumlandırıldığımdan dolayı uyuyordum." Ne yalan ama.

"Emin misin?" Beni ayağa kaldırıyor, sonra da arkama eğilip kıcımlı okşuyor.

"Evet, eminim." İçten içe biraz paniklemiş olsam da kaygısız bir gülümsemeyi zorluyorum.

"Hadi gel. Buradan çıkalım ve bir şeyler atıştıralım. Muhtemelen açlıktan ölüyorsunuzdur." Bir elini omzuma doluyor ve beni yanına yatırıyor.

Yemek yemeyeli saatler oldu.

aç hissetmem gerekirken . Aslında, aniden midem bulanıyor.

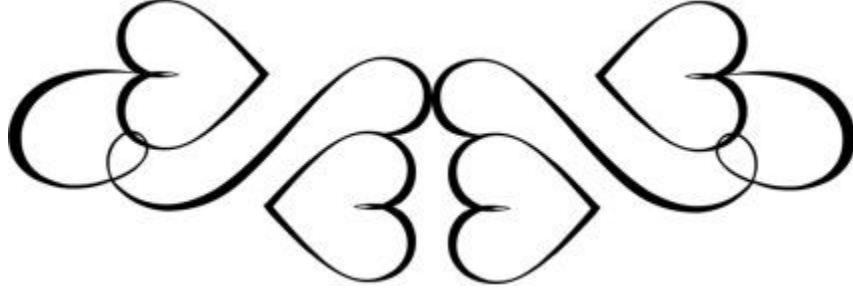
Tabii ki Abel'e bunların hiçbirini anlatmıyorum çünkü onu endişelendirmek istemiyorum. Zaten yeterince endişeli. Muhtemelen hiçbir şey olmayan bir şey yüzünden bunu daha da arttırmayı reddediyorum.

Madem bir şey yok, o zaman neden ondan saklamaya bu kadar kararlıyım?

sorunun cevabını sormama bile gerek kalmadan biliyorum. Çünkü içten içe bunun bir şey *olduğunu* biliyorum ve o öğrendiğinde bu küçük maceramız sona erecek ve ben buna henüz hazır değilim.

Bölüm Otuz beş

Abel

Bir uyanıyorum, Finley'nin yanımda inlerken çıkardığı ses beni uykumdan uyandırıyor. Ayağa fırlıyorum ve bakışlarımı ona çevirip kendi içine kıvrılmasını izliyorum.

"Fin?" Elimi kalçasına koyarak soruyorum. "İyi misin?" "Başım," diye ağlıyor, avuçlarını alnına bastırıyor.

Öne doğru eğilip minibüsün iç ışıklarını açıyorum, birkaç dakika sonra yumuşak bir parıltı arka tarafa süzülüyor.

"Finley." Onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum ama direniyor.

"Hey, konuş benimle. oluyor?"

"Başım," diye tekrarlıyor ve ancak o zaman ağladığını fark ediyorum. "Ne yapabilirim ki? Biraz ibuprofen ister misin?" Emin olmadığım için soruyorum.

Neye ihtiyacı olduğunu.

"Zaten biraz aldım. Daha da kötüleşiyor." İnliyor. "Seni hastaneye götürmemi ister misin?" Panikle soruyorum.

Göğsümde bir kıpırtı.

"Evet." Hıçkırıkları sessizliği bozuyor ve bunun ciddi olduğunu anlıyorum.

Finley tanıdığım en güçlü insan ve son zamanlarda baş ağrılarıyla mücadele ettiğini söyleyebilsem de, asla bir keresinde şikayet etmişti. Ayrıca hastaneye kendi isteğiyle giden biri de değil.

"Tamam, bebeğim. Dayan biraz. Seni hastaneye götüreceğim. hastaneye." Minibüsün ön koltuğuna tırmanmadan önce omzuna bir öpücük kondurdum.

Yolcu koltuğunda emniyet kemeri takılı olsa kendimi daha iyi hissedecek olsam da, onu hareket ettiremeyecek kadar acı çektiğini de biliyorum.

Telefonumdaki GPS'i açarak en yakın hastaneyi aradım. En yakını otuz dakikadan kısa .

Motoru çalıştırıyorum, kamp alanının engebeli yollarında mümkün olduğunca nazikçe ilerliyorum, onu sarsmamaya çalışıyorum.

"Abel," diye inliyor ben kusmuğun o kusursuz sesini duymadan saniyeler önce.

Arkama dönüp baktığımda başını, içinde benzin istasyonundan aldığı içeceklerin bulunduğu plastik bir torbaya soktuğunu görüyorum.

"Dayan bebeğim. kadar hızlı gidiyorum." Ayağımı gaz pedalına daha sert bastırıyorum.

"Çok acıyor." Arkamdan hıçkırarak ağlıyor, sesi beni neredeyse ikiye bölüyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Bir şekilde onun acısını ama yapamam. Bu yüzden olan tek şeyi yapıyorum. Daha hızlı sürüyorum.

--

Bir saatten biraz fazla bir süre önce acil servise vardık. İçeri girer girmez, acil servis çalışanlarından bazıları dışarı çıktı ve Finley'i sedyeye koyup içeri göturdüler.

Doktora Chicago'daki onkoloğunun adını vermek de dahil olmak üzere bildiğim her şeyi anlatmak için elimden geleni yaptım. Yapmak istediğim son şey onun yanından ayrılmak olsa da, durumunu değerlendirirken bekleme odasında kalmam konusunda ısrar ettiler. Ve hala oradayım, son birkaç dakikadır aynı kasvetli dört duvara bakarak daha kötüsünü hayal etmemeye çalışıyorum.

Vardıktan kısa bir süre sonra Claire'i aradım. Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeye çalıştım ama inandırıcı olmak zordu.

kendim de emin değildim. Bir şey öğrenir öğrenmez onu bilgilendireceğime söz verdim.

"Bay Collins?" Kafamı kaldırdığımda kapıda duran yaşlı bir hemşire görüyorum.

"O benim." Hızla ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim.

"Seni şimdi karını görmeye götürebilirim," diyor ve yemin ederim yaklaşık altmış dakikadır ilk kez gerçek bir nefes alıyorum.

"O iyi mi?" Onu uzun ve boş bir koridorda takip ettikten sonra bir çift kapıdan geçerek soruyorum.

" anda uyuyor ama evet, . Ağrısını kontrol altına almak için ona oldukça ağır bir ağrı kesici verdik, bu yüzden bir süre uyursa şaşırmayın." Hemşire istasyonunun karşısındaki kapalı kapının yanında durur. "Doktor birazdan gelip sizinle konuşacak. Bu arada siz de gidip onunla oturabilirsiniz." Kapıyı açar.

Oda loş ama gözlerim bir anda Finley'i buluyor. Huzurlu görünüyor, göğsü inip kalkarken bile nefes alıp veriyor. I yatağının yanındaki sandalyeye oturarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elim hemen onun eline gidiyor.

Parmaklarını kaldırıp her birinin arkasını öpüyorum, ön kolunun alt tarafına bağlı serum damlasını bozmamaya dikkat ediyorum.

"Finley." Alnımı onun eline yaslıyorum, son bir buçuk saattir içimde biriken tüm korku ve endişe sonunda taşıyor.

Yemin ederim hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Hâlâ kulaklarımda onun acı dolu sözleri tekrar tekrar çalıyor. *Acıtıyor.*

Kendimi toparlamaya çalışarak birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. "O iyi," diyorum kendi kendime, sözlerimi tekrarlayarak. I elini tekrar yatağa koydum ve öne doğru eğilerek yüzümü elinin yanına koydum.

Doktor içeri girdiğinde gözlerimin ne kadar süredir kapalı olduğundan emin değilim. Bir dakikalığına kapatmışım gibi hissediyorum ama İçimden bir ses çok daha uzun olduğunu söylüyor.

"Bay Collins." Beyaz saçlı adam elinde bir tabletle odaya doğru ilerledi. "Ben Dr. Stevens. O nasıl?" Finley'i işaret ediyor.

"Hâlâ uyuyorum," diye homurdanıyorum yorgunca, ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak.

"Muhtemelen birkaç saat daha uyuyacağını söyleyebilirim."

Başını sallıyor. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Korkarım kanserin bir ürünü. Çok şiddetli bir baş ağrısı yaşadı, bu da neden kustuğunu açıklıyor."

"Acıdan mı?" İkisini gerçekten bir araya getiremediğim için soruyorum.

Tablet ekranını çevirerek başını .

"Ona ağrı ve mide bulantısı ilaçlarının bir verdik, bu da rahatsızlığını oldukça hafifletmiş görünüyordu.

çabucak. Ne yazık ki durumu göz önüne alındığında, onun için yapabileceğimiz fazla bir şey yok." Bana hüznü bir gülümseme verdi.

"Size bir ağrı kesici reçetesi yazacağım. Bu, onu Chicago'daki doktoruna götürene kadar baş ağrılarına iyi gelecektir."

"Birkaç gün daha geri dönmeyi planlamıyorduk," diyorum uyuşmuş bir şekilde.

"Onu bir an önce eve tavsiye ederim. Onun durumundaki biri birkaç gün içinde tamamen iyiyken zar zor işler hale gelebilir. Dosyalarını inceledim ve gördüklerime dayanarak sonra daha da kötüye gideceğini söyleyebilirim."

"Ne sen?" Ona bakıyorum.

"Evde, doktorlarının yanında olması gerektiğini söylüyorum. Onu en iyi şekilde iyileştirmek için doğru tedavi yöntemini bulacaklardır. rahat edebilecekler."

"Öleceğini mi söylüyorsun?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Bunu zaten bildiğinizi tahmin ediyorum. Ama evet, o ölüyor."

yüz ifadesi nötr ama umursamaz değil. "Onu değerlendirmek için uyanmasını bekleyeceğiz. Kendini hissettiği sürece gitmekte özgür olacak."

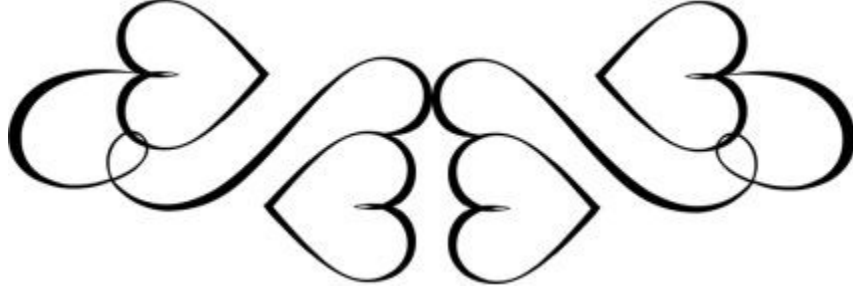
"Tamam." Başımı sallıyorum, beynim her şeyin ne kadar çabuk değiştiğini anlamaya çalışıyor.

Dün iyiydi. Bunca zamandır iyiydi. Hasta değilmiş gibi davranmak çok kolaydı ama öyle görünüyor ki numara yapma günlerim sona erdi.

Olacakları bir yolunu bulmalıyım. Ne kadar de. Kabul zorundayım. Finley için.

Otuz Altıncı Bölüm

Finley

"Seni evde görmek çok güzel." Claire yatağa girmeme yardım ettikten sonra battaniyeyi üzerime örttü.

Daha önce hiç olmadığım kadar bitkinim. Yorgun ya da yıpranmış olmanın çok ötesinde bir bitkinlik.

Acil serviste geçirdiğim geceden sonra Abel eve dönme konusunda bana başka seçenek bırakmadı. Bizi doğruca eve götürdü, sadece iki kez durup devam etmeden önce biraz uyumak istedi. Ve her şey normalmiş gibi davranmak için elinden geleni yapsa da, içindeki bir şey değişti.

Gece.

Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum ama son birkaç gündür her şey zorlama gibi geliyor. Gülümsemesi. Gülüşü. Artık hiçbir gerçek gelmiyor.

"Abel ne zaman döneceğini söyledi mi?" Kız kardeşime bakarak soruyorum. "Birkaç saat. Gidip onu kontrol edeceğini söyledi. birkaç dakikalığına anne."

"Durumu iyi görünüyor. Annesi."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Evet. İkimizi de kaybetmek zorunda kalacağını düşünemiyorum. En azından birimiz başarabilir." Kaşlarımı çattım.

"Hey. Böyle konuşma." Claire yatağın kenarına oturdu ve elimi tuttu.

"Neden olmasın? Gerçek bu."

"Başka bir şeyden konuşalım. Bana düğünden bahset. I

"Bensiz evlendiğine hâlâ inanamıyorum." Benim hatırım için cesur bir gülümseme takınıyor.

Onu şımartıyorum, sadece düğünümüzün değil, tüm seyahatin ayrıntılarını anlatıyorum. Telefonda atladığım detaylar Çünkü Abel'a geri dönmek için çok endişeliydim ve onunla telefonda uzun süre kalamazdım.

Claire hayatı boyunca hiç bu kadar heyecan verici bir şey duymamış gibi sözüme kilitleniyor. İlk başta bunun sebebinin Benim adıma mutlu oldu ama sonra fark ettim ki bunun nedeni benim başından beri bildiğim şeyi fark etmiş olması. Üç gün öncesine kadar Peri masalı. Hiç bitmesini istemediğim bir peri masalı.

Ne yazık ki benim gerçek hayattaki peri masalım kitaplardaki gibi mutlu sonla bitmeyecek. Ama sanırım benimkini özel kılan da bu. Ayıracak daha az zamanınız olduğunda zaman daha değerlidir.

"Ona sahip olduğun için çok mutluyum," diyor sözümü bitirdiğimde ve elimi sıkmak için uzanıyor.

"Ben de öyle." Gülümsemeye çalışıyorum ama bu hareket şu anda çok zor geliyor.

"Umarım bir gün beni Habil'in seni sevdiğinin yarısı kadar bile seven bir adam bulabilirim."

"Bulacaksın. Bir gün seni daha çok seven birini bulacaksın. Çünkü sen bu kadar çok seilmeyi hak ediyorsun. Sen her şeyi hak ediyorsun Claire."

"Bana bu kadar duygusal davranma. Beni ağlatacaksın." Boştaki eliyle yüzünü yelpazeliyor.

"Ben ciddiğim. Sen tanıdığım en inanılmaz insansın. Beni yok edebilecek bir hayattan kurtardın. Sen beni buraya getirdin. Bana normal bir şey için bir şans verdin. Ve senin sayende hayatımda Abel var."

"Sen benim kız kardeşimsin. Tek istediğim senin mutlu olmandı."

"Ben mutluyum. Her şeye rağmen hiç kadar mutluyum.

Ve bunun için sana teşekkür borçluyum." "Seni seviyorum, Fin. Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum Claire," diyorum, gözlerim birden açılmayacak kadar ağırlaşıyor.

"Biraz dinlenmene izin vereceğim. Daha sonra yemek hazırlayacağım."

Uyku beni ele geçirmeden önce hatırladığım son şey dudaklarının alnıma .

--

Abel ile yolculuğumun üzerinden neredeyse bir ay geçti. Onunla geçirdiğim bir ay daha. Bir ay daha anılar biriktirdik, her ne kadar çoğu dört duvar arasında kalsa da.

Yatak odamın duvarları ya da geçen ay boyunca birkaç kez girip çıktığım hastane.

Keşke daha iyi olduğumu, vücudumun sihirli bir şekilde kanserle savaşmaya başladığını söyleyebilseydim, ama durum böyle değil.

Abel'in ailesi birkaç hafta önce oğullarının isteği üzerine benimle ilgilenmesi için bir ev hemşiresi tuttu. O ve Claire yanımdan hiç ayrılmasalar da, bazı şeyleri sadece bir doktor profesyoneller gerçekten yapabilir. Her şeyi benim haberim olmadan ayarlamış. Sanırım parayı harcama konusunda onunla tartışacağımı biliyordu, bu yüzden beni karanlıkta bıraktı.

Güney Carolina'daki eski kapı komşuma o kadar benzeyen orta yaşlı bir hemşire olan Janet içeri girdiğinde şaşkınlığımı hayal edin.

İşler kolay değildi ve bazı günler kesinlikle daha iyiydi Ama hiçbirini diğerlerine değişmem. Çünkü çok kötü bir günde bile başımı kaldırıp Abel'i görebiliyorum.

Okyanus mavisi parlak gözlerini ve kalbimi hala hızlandıran gamzesini gör.

Bazen bencil hissediyorum. Sanki onu geride tutuyormuşum gibi. Ama diğer zamanlarda içten içe onun olmayı tercih edeceği başka bir yer olmadığını biliyorum ve bu şüpheye ağır basıyor.

"Uyanmışsın." Bakışlarımı son birkaç dakikadır okumaya çalıştığım kitaptan kaldırdığımda Abel'in yatak odasına girdiğini görüyorum.

Odaklanmam eskisi gibi değil ve bu nedenle okumakta zorlanıyorum. Yine de her gün deniyorum. Bir gün hatırlayamıyorum okumayı öğrendiğimden beri bir kitabı açıp en azından birkaç paragraf okumadım. Şimdi bu serinin bitmesine izin vermeyeceğim.

"Evet." yatağa oturduğuunda gülümsüyorum.

"İyi mi?" diye soruyor, kucağımda kapalı duran kitabı işaret ederek.

"Emin değilim." Omuz silkiyorum. " ok uzağa gidemedim. Kelimelere odaklanmak benim için zor," diye itiraf ediyorum.

"Sana okumamı ister misin?" diye soruyor, istediğim milkshake'i bana uzatırken.

"Belki sonra." Pipeti dudaklarıma götürmeden önce kitabı komodinin üzerine koyuyorum.

Yemek yemek artık pek hoşlandığım bir şey değil. Besinlerimin  oğunu Janet'in geçen hafta kurduğu serumdan alıyorum. Yine de zaman zaman canımın çektiği şeyler oluyor. Bunların başında dondurma geliyor.

"Bugün daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun." Mavi gözleri yüzümde geziniyor.

""

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Aslında ." Yatakta biraz daha doğrudum. "Bu odadan çıkmam gerek."

"Finley."

"Biliyorum, biliyorum. Bunu konuőmuőtuk. Ama ben burada  ıldırıyorum. Bir süreliğine buradan çıkmam gerek."

Sözlerimi düşünürken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Aklında belirli bir yer var mıydı?"

"Sahile gitmek istiyorum. Artık hava yeterince sıcak ve hâlâ fırsatım varken bir kez daha gitmek istiyorum. Buraya taşındığımda Claire'in yaptığı ilk şey beni g lde yüzmeye götürmek oldu." "Ama serumunuz."

"Janet ile konuştum ve dışarıda birkaç saat geçirmenin bana iyi geleceği konusunda hemfikir. İhtiyacım olursa ağrı kesici haplarımı yanımda "

"Kendini hissettiğinden emin misin?"

"Tek yapmam gereken bir plaj sandalyesine oturup güneşlenmek. I Sanırım bununla başa çıkabilirim," diyorum ve öne eğilip çenesine hafif bir öpücük konduruyorum. "Lütfen." Alt dudağımı büzüyorum.

"Peki." Kıkırdayarak gözlerini deviriyor. "Sahil o ."

--

Mükemmel bir gün. Parlak güneş tenimi ısıtıyor. Kuma vuran suyun sesi. Etrafımda oynayan çocukların kahkahaları. Yan yana uzanırken Abel'in elini bacağımnda hissetmek katlanabilir plaj sandalyelerinde. Olmasını umduğum her şey ve tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Fazla zamanım kaldığına inanacak kadar saf değilim. Aynaya her baktığımda kendimi kaybolurken görüyorum. Ancak bugünkü gibi günler beni daha güzel günlerin geleceğine dair .

"Yüzün kızarıyor." Abel'in sesi göz kapaklarımın açılmasına neden oluyor ve başımı çevirip güneş gözlüğümün koyu camları arasından onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Dur, sana biraz daha güneş kremi süreyim."

"Yapabilirim," diyorum, şişeyi plaj çantasından çıkarır çıkarmaz elinden alıyorum. "Tamamen çaresiz değilim, biliyorsun." kafama geçirirken ve elime biraz güneş kremi sıkarken ona yan gözle bakıyorum.

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü Claire ve senin aranızda, ikinizin de benim çoğu şeyi yapamayacağımı düşündüğünüzü hissediyorum." Losyonu yüzüme sürdüm.

Yüzüme, genellikle en kolay yandığım yer olan yanaklarıma ve alnıma özellikle dikkat ederek.

"Sana hissettirdiğimiz için özür dilerim." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve ona geri uzattığım güneş kremi şişesini alıyor.

"Bunu sevdiğin için yaptığını biliyorum ama bazen sinir bozucu oluyor. Yardımına ihtiyacım olursa isterim. İhtiyacım yoksa, kendi başıma yapabileceğim şeyleri yapmama izin ver. Ben senin karınım, hastan değil."

"Özür dilerim." Sandalyesine geri yaslanır.

"Benimle ilgilenmek istediğın için özür dileme. Bunun için seni seviyorum, . Ve bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Yapma bunu," diye araya giriyor. "Burada olmak istediğım için buradayım. Sen benim hayatımsın, Finley Collins. Beni duyuyor musun?" Elimi tuttu,

parmaklarımı dudaklarına götürdüm. "Seni bulduğum için pişman değilim. Seninle evlendiğım için pişman değilim. Ve eminim ki seni sevdiğim için de pişman değilim." Parmak eklemlerimi öptükten sonra birleşen ellerimizin kolçaklarımızın birbirine bastırdığı boşluğa düşmesine izin veriyor.

"Bazen ameliyat sırasında ölmüş olsaydım daha kolay olurdu diye düşünüyorum. Böylece sen de benim ölümümü izlemek zorunda kalmazdın. Ama o zaman seninle geçirdiğım bu zamanı yaşayamazdım ve bu milyonlarca ömür geçse de geri alabileceğım bir şey değil."

"Tüm hayatımı sensiz yaşamaktansa seninle bir günü böyle yaşamayı tercih ederim."

"Seni özleyeceğim." Sesim boğazımda düğümleniyor. "Birini özlemek, ben gittikten sonra nereye gidersem gideyim mümkünse."

"Finley." Duygular yüzünü kaplıyor. Öfke, korku ve benden saklamak için yorulmadan çalıştığı acı. Şimdi o kadar net görüyorum ki neredeyse içim dışıma çıkacak.

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Sadece şunu bilmeni istiyorum.

Ölüyor bile, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ve bunun için sana teşekkür etmeliyim. Ben karanlığa sen hayatıma ışık getirdin. Bu yüzden ben öldüğümde bir şeyi hatırlamanı istiyorum.

önemli bir şey. Beni hayal ettiğimden daha mutlu ettin.

Mümkün. Senin sayende sevilmenin gerçekten ne demek olduğunu biliyorum. boyunca tek istediğım buydu. Sevmek. Ait olmak. İstendiğimi hissetmek. Sen bunu benim için yaptın." Nefes alarak duraklıyorum.

"Seviyorum

Seni başka birini sevebileceğimi hiç düşünmediğım kadar çok sevdim. Ve sen beni mutlu ettin. Abel, beni çok ama çok mutlu ettin." Duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ederken çenem titriyor.

"Beni de o kadar mutlu ettin, biliyorsun." Gülümsüyor, onun Gözlüklerinin ardından parlak gözleri görünüyordu. "Burnu her zaman bir kitapta olan balerin olmak isteyen kızım. Ve işler ne kadar kötü giderse gitsin, yüzünde her zaman bir gülümseme var. Fark ettiğinden çok daha güçlüsün aşkım. Ve sen gittiğinde ben sensiz kaybolacağım." Elimi daha sıkı tutuyor.

"İlk başta öyle olabilirsin." Kendimi gülümsemeye zorluyorum.
"Ama eninde sonunda yolunu bulacaksın." Elimi Abel'inkinden çözerek
dik oturuyorum. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Herhangi bir
şey."

"Annem."

"Onu bulmaya çalışmamı ister misin?" Oturuyor, bacaklarını bana
doğru uzatıyor.

"Hayır. En azından henüz değil. Yaşıyor ve hala kendini öldürüyor
yoksa temiz ve mutlu mu ve ben zamanı kaçırdım mı bilmek istemiyorum.
gerçek Monica'yı ya da ölüp ölmediğini bilmek istemiyorum. Bunların
bilmek istemiyorum. Ama o benim annem ve *eğer* hala hayattaysa,
gittiğimi istiyorum. Onu affettiğimi bilmesini istiyorum."

"Ve bunu benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Eğer onu bulabilirseniz. Keşke size bir şeyler verebilseydim ama
elimde sadece adı ve doğum tarihi var ve adına hiçbir şey biri için bunlar
pek bir şey ifade etmiyor. Ama özel dedektiflik işiyle uğraşan bir arkadaşın
olduğunu biliyorum, o yüzden belki onun izini sürebilirse mesajı ona
ulaştırabilirsin diye düşündüm."

"Chuck'ı arayacağım. Bakalım ne ." "Onu asla
bulamayabilirsin."

"Bu denemeyeceğim anlamına gelmez."

"Teşekkür . Çok şey istediğimi biliyorum. Sadece bilmesi gerektiğini
hissediyorum. Umursayıp umursamayacağını bile bilmiyorum ama her
halükarda bu beni daha iyi hissettirecek."

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, bunu biliyorsun, değil
mi?" ". Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Şimdi, ne dersin
gidelim mi?

yüzmek için?" Bu iç karartıcı konuşmayı bitirelim diyorum. Son zamanlarda
çok fazla şey yaşadık ve şu anda bunun tadını çıkarmak istiyorum
Güzel bir gün.

"Hissettiğinden emin misin..." Kendini durduruyor, ben titreyerek ayağa
kalkarken gözlerini bana diyor. "Hadi yüzelim," diye kabul etti, hızla
ayakta.

Kolunu benimkine dolayarak suya girmeme yardım ediyor. Serin
dalgalar ayaklarıma çarptığı anda gülümsüyorum. Abel beni kollarına
almadan önce su dizlerimin etrafına gelene kadar yürümeme izin veriyor.

Beni tekrar ayaklarıma indirmeden önce su göğsüne gelene kadar bekliyor. Boy farkımız nedeniyle su benim için ondan biraz daha derin, neredeyse boynuma kadar geliyor. Harika bir his.

Güneşin ısıttığı tenimde serin su. Benim ağırlıksızlığım Vücut. Habil'in bana doğru hissediyorum, hafif dalgalar etrafımızda dolarken iki kolunu da omuzlarıma doluyor.

"Biliyor , bir gün bir tekne kiralamak istiyorum," diyorum. bakışlarını Abel'dan kaçırdı. "Öğle yemeğimizi hazırlayıp bütün günü suda geçirebiliriz. Harika olmaz mıydı?"

"Evet, öyle olurdu," diye kabul ediyor ve başımın yanını öpüyor. "Bir gün yapacağımıza söz ver," diyorum, bir gün yapacağımızı bilerek asla ama gelecekmiş gibi davranmam gerekiyor.

"Finley." Başımı kaldırıp kocamın, hayatımın aşkının inanılmaz bakışlarıyla karşılaştım. Hayatıma anlam katan adam.

"Bana söz ver." Uzanıp iki elimle yüzünü kavriyorum.

"Söz veriyorum," diye kabul ediyor sonunda, alnını benimkine dayıyor. "Söz veriyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve Abel'in inanılmaz kokusunu içime çekiyorum, suyun kokusuyla karışıyor ve duyularımı mümkün olan en iyi şekilde bastırıyor. Şu anda her şey zor olabilir ama böyle anlar şeye değişiyor. Abel ve benim her şeyden ve herkesten güvende olduğumuz kendi küçük baloncuğumuzda kaybolabildiğimiz anlar. Burada hiçbir şey bize zarar veremez.

Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik.

Günün geri kalanını sahilde geçiriyoruz. Abel eve gitmem için baskı yapmıyor ve ben hazır olduğumu söyleyene kadar gitmekten bahsetmiyor bile.

Harika bir gündü. Mükemmel bir gün. En azından bir gün daha için çok mutluyum. Kaç güzel günümüz kaldı bilmiyorum. Belki de hiç.

Belki de tek şey budur. Bunu nasıl mantıklı hale getirmeye çalışmıyorum.

normalde hissettiğim gibi hissettiriyor. Habil'den ayrılmak imkansız gibi gelse de, bunun benim seçebileceğim bir şey olmadığını kabul ettim. Ben Ondan ayrılıyorum ama yaklaşan vedamıza odaklanmak yerine, gitmeden önce sahip olduğumuz kısa zamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Abel beni arabanın yanında ayağa kaldırırken, "Bugün için teşekkür ederim," diyorum. "Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Benim için de." Elinin tersini yanağımda gezdiriyor. "Hiç kimse bir başkasını benim seni sevdiğim kadar sevemez. Ben de bunun mümkün olmadığına karar verdi."

"Öyle mi? Karar verdin, ha?" Ona gülümsedim. "Evet."

O da başını sallıyor.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama doğru olması mümkün değil.

Çünkü seni daha çok seviyorum."

"Bu aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Göz , içeri girmeme yardım etmeden önce yolcu tarafındaki kapıyı açıyor.

Eğilerek emniyet kemerini tutuyor ve göğsümden geçirmeye başlıyor, yüz ifademi fark edince hareketin ortasında duruyor.

"Yine , değil mi?" Kıkırdıyor, emniyet kemerini arabadan inip kapımı kapatmadan önce yerine oturtuyorum.

Gülümsüyorum, Abel yanımdaki sürücü koltuğuna kayarken ben *de kendi* emniyet kemerimi .

"Bir iyilik daha isteyebilir miyim?" Başımı koltuk başlığına yasladım, yüzümü ona eğdim.

"Ne istersen." Bakışlarımla buluşuyor.

"Beni dairene geri götür."

"Ne?" İsteğim karşısında kafası karışmış görünüyor.

"Orayı çok seviyorum ve uzun zamandır oraya gitmemiştim. Oraya gitmek istiyorum.

kanepende uzanmak ve büyük küvetinde ıslanmak istiyorum. Janet ya da Claire içeri girecek diye endişelenmeden seninle sevişmek istiyorum.

Yeniden kendim gibi hissetmek istiyorum ve bunu evde yapamam."

Yüzündeki çelişkili ifadeye bakıyorum. "Yolda durup Jack's'ten hamburger almak istiyorum."

"Jack'e gidersek bir süre orada mahsur kalabiliriz."

"Peki bu kötü bir şey mi olur, neden?"

"Çünkü sen hastasın, Fin. Eve gitmeli ve biraz dinlenmelisin."

"Tek yaptığım dinlenmek. Bugün kendimi çok uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

ve bundan tam olarak yararlanmayı planlıyorum. Şimdi, eğer yoksa,

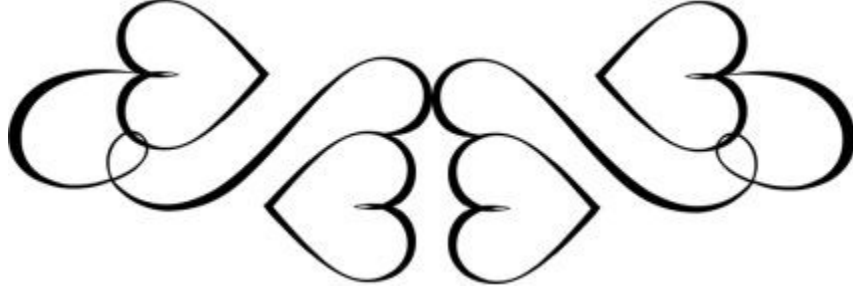
kocası." Uzaktaki yolu işaret ediyorum. "Jack'in yeri, lütfen."

Abel'in yüzüne yayılan gülümseme içimin zevkle dolmasına yetiyor. Kaç kez gülümsediği önemli değil, çünkü her gülümsediğinde sanki ilk kez gülümsüyormuş gibi oluyor. O öyle bir gülümsemesi var ki, öyle olmasa bile her şey yolundaymış gibi hissettiriyor.

"Evet, karıcığım," diye kabul eder ve arabanın motorunu .

Bölüm Otuz Yedi

Abel

"Hey." Finley'nin sesiyle kucağımdaki not defterinden başımı kaldırdım.

"Selam." Gülümsedim, uyandığını gördüğüme sevindim. Çoğu gün yaptığı gibi saatlerdir uyuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, bakışları deftere gidiyor. "Hiçbir şey, sadece üzerinde çalıştığım bir şarkıyla oynuyorum."

"İyi mi?" Gözleri yavaşça yeniden açılmadan önce uzun bir an için kapanıyor.

Finley'nin sağlığı son birkaç haftadır hızla kötüleşti. Çoğu gün yataktan kalkamayacak kadar güçsüz ve kalktığında da artık kendi başına yürüyemiyor. Bacakları yeterince güçlü değil.

neredeyse solmuş olmasına rağmen ağırlığını

Hiçbir şey. Sadece birkaç hafta önce sahilde güldüğümüzü ve gülümsediğimizi düşünmek çok zor. Sanki bir ömür geçmiş ve aynı zamanda daha dünmüş gibi geliyor.

"İyi tanımla," diyorum, yüzüne dokunmak için öne doğru eğilerek. "Nasıl hissediyorsun?" Ateşi olmadığından emin olmak için elimle yoklayarak soruyorum.

Doktorunun tavsiyesi üzerine üç gün önce bakımevini getirdik. Zamanın geldiğini söyledi ve ne Claire ne de ben bunu kabul etmek istemesek de ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk.

Günler daha az kendinde olmaya başladı. Bazı günler tamamen kendisi gibi görünüyor, hasta ama yine de kendisi. Diğer günler ise rüya ile gerçek arasındaki farkı ayırt edemiyor gibi.

Geçen gün odasına girdiğimde onu Joan adında biriyle sohbet ederken bulduğumda bu açıkça ortaya çıktı. Müdahale etmeye çalıştım ama sanki beni göremiyordu. Burada olmayan o kişiyle konuşmaya devam etti.

Doktordan bunun gibi olayların çok sık olduğunu biliyorduk. Beyin kanseri hastalarında yaygındır ve zaman zaman daha sık veya daha kötü hale gelirse şaşırmamak gerekir. Gerçi şu ana kadar durum bu kadar kötüydü.

"Ben iyiyim." Bana zayıf bir gülümseme denemesi yapıyor. "Duyabilir miyim

Bu

mu "Neyi duydun?" Anlamadığım için

?" soruyorum. "Şarkıyı."

"Oh." Kıkırdıyorum. "Henüz hazır değil."

"Benim için fark etmez." Bir elini yanağının altına sıkıştırıp onun tarafında daha rahat.

"Bir kere duyarsan belki." Ona bilmiş bir bakış attım.

"Denesen bile sesin kötü çıkmaz." Sesi zayıf ve sonunda kırılıyor, zaten parçalanmış olan sesime bir çatlak daha gönderiyor Kalp.

"Önce sana bir şey getiremeyeceğime emin misin? İçecek bir şeyler belki?"

"Sadece benim için oynamanı istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım, elim akustik gitara uzandı. komodine yaslanmıştı. Birkaç gün önce Finley onun için çalmamı istediğinde getirdim. Görünüşe göre

Çok acı çektiğinde ya da huzursuz hissettiğinde onu sakinleştiren bir şey.

Kendimi daha az güçsüz hissetmemi sağlayan bir şeye sahip olmak yardımcı oluyor,

Sanki ona küçük bir şekilde yardım ediyormuşum gibi.

Deferi üzerine koyarak, açılı olduğundan emin .

Gitarı kucağıma yerleştirmeden önce sözleri görebiliyorum. Şarkının çoğunu aklımda tutuyor da, öğleden sonranın büyük bir kısmını sözleri değiştirerek geçirdim.

akortlu olduğundan emin olmak için birkaç akor tıngırdatıyorum.

Tellerden biriyle oynamaya ara verdiğimde "Adı ne?" diye soruyor.
"Sensiz Bir Yer" diyorum ona, duygularım boğazımı tikiyor.
onun solgun yüzündeki anlayışlı ifadeyi gördüğümde.

Finley'nin iyiliği için kendimi tutmaya çalışıyorum ama bu görev neredeyse imkansız hale geldi. Ona her baktığımda dizlerime vurup bir çocuk gibi ağlamak istiyorum. Ellerimi havaya kaldırıp onu iyileştirmesi için Tanrı'ya yalvarmak istiyorum.

Ne yaptığımın farkına varmadan parmaklarım tellerde geziniyor.
yapıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum, tamamen dağılmadan duygularımı boşaltmama yardımcı olan tek şeye tutunuyorum.
Beni her zaman ayakta tutan tek şey. Benim Müzik. Ne yazık ki, o öldüğünde müziğin beni bu durumdan kurtaracak kadar güçlü olduğundan bile emin değilim. Ne kadar çok kaybolursa, o kadar az hayatın anlamı var. Bazı geceler uyanık kalıp onun uykusunu izliyor, Tanrı'nın beni de almasını ve böylece asla veda etmek zorunda kalmamayı diliyorum

*"Hayat olman gereken yola sokar," diye şarkı söylemeye başlıyorum.
"Sen bana bakana kadar yaşamadığımı bilmiyordum. Gülümsedin ve o anda senin doğru kişi olduğunu anladım. Sen Daha ilk şarkı bitmeden nefesimi ve kalbimi çaldın. Ama şimdi beni burada bırakıyorsun ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Tutuyorum bir yerde nasıl yaşayacağımı kendime soruyorum. Sensiz bir yerde."*
Nakaratin sonundaki bir bölümü mırıldanıyorum, ikinci dizeye devam ederken Finley'e bakmıyorum.

"Elimi tuttun ve o anda ulaşabileceğimi hissettim. Bunu sorgulamak için hiç durmadım, hatta nedenini bile sormadım. Seninleyken biliyordum gereken yerdin. Hayatımı geçireceğim orasıydı. Dünyada karım olmayı kabul daha güzel bir duygu olamazdı. Ama şimdi beni burada bırakıyorsun ve ben ne yapacağımdan emin değilim. Kendime sensiz bir yerde nasıl yaşayacağımı sorup duruyorum. Sensiz bir yerde."

Şarkı köprüye doğru parmaklarım teller üzerinde zahmetsizce hareket ediyor.

"Bana bir amaç verdin. Bana anlam verdin. Bana ait olabileceğim bir yer verdin. Yeterli olduğumu görmemi sağladın. Sen benim

Mükemmel bir şarkı. Parmaklarım kanayana kadar seni tekrar tekrar çalacağım. Çünkü bu dünyada gerçekten ihtiyacım olan tek şey sensin. Sen benim dünyamsın, ışığımsın, hayatımsın. Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin. Seni bulana kadar gerçek aşkın var olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi beni burada bırakıyorsun ve ben ne yapacağımdan emin değilim. Kendime sensiz bir yerde nasıl yaşayacağımı sorup duruyorum. Sensiz bir yerde."

Son akorları tıngırdatıyorum, gözlerimi açtığımda ve bakışlarım Finley'e indiğinde duygular boğazımı yakıyor.

Gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzülüyor ve hemen bana uzanıyor.

Gitarımı kenara bırakıp yatağa, onun kaydım ve onu kendime çektim. Yüzünü göğsüme gömüyor ve ilk kez kollarımda dağılıyor.

Daha önce ağladığını hiç görmediğim şekilde ağlıyor. Ruhunuzun derinliklerinden akan ve vücudunuzu tamamen ele geçiren türden bir ağlama. Buna tanık olmak içimi burkuyor ama aynı zamanda bunu istiyorum. Onun tüm acısını istiyorum. Onu kendi bedenime çekmek ve uzaklaştırmak istiyorum. bilsem de onu kurtarmak istiyorum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona sarıldım. Vücudunun titremesi durana ve gözyaşları kuruyana kadar ona sarılıyorum. Uyuyana kadar onu tutuyorum ve o zaman bile kendimi çekip ikna edemiyorum.

Kaç dakikamız kaldı bilmiyorum. Ölmeden önce kaç kez böyle sarılabileceğim. Kaç gün, ya da Onu bana karşı sıcak hissetmek için saatlerim ya da dakikalarım kaldı. Nefesini boynumda hissetmek için. Kalp atışlarını göğsünün içinde hissetmek için.

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırptırıyorum. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi onları itiyorum ama bu sefer Bunu yapacak gücüm yok. Ölüyormuşum gibi hissediyorum. İçim dışıma çıktı. Nefes almak, en küçük miktarda havayı bile içime çekmek için mücadele ama sanki ciğerlerim nasıl çalışacağını unutmuş gibi.

Finley'e daha sıkı sarılıyorum. Beni bu dünyaya bağlayan tek şeye tutunuyorum. Onun burada olmadığını düşünmeye dayanamıyorum. Dayanamıyorum.

Onun gülüşü ve kahkahası olmadan bir dünya hayal edemiyorum. Onsuz nasıl biri olacağımı hayal bile edemiyorum.

Kaybetmekte olduğum bir savaşı hissetmiş gibi, Finley kollarımda kıpırdanıyor ve gözleri çırpınarak açılıp gözyaşı lekeli yüzüme konuyor.

"Abel," diye fısıldıyor, uzanıp yanağıımı okşarken yüzünü buruşturuyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Hıçkırıklara boğuluyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ama bunu yapmanın hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyorum. Bu acı, bu korku haftalardır birikiyor ve şimdi sel kapıları açıldı ve onları tekrar kapatmanın bir yolu yok.

"Her şey girecek." Başını göğsüme yaslıyor ve kolunu karnımın üzerinde kaydırıyor.

Onun beni teselli etmesi çok yanlış ama şu anda ona ihtiyacım var. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım var. O gittikten sonra tamamen dağılmayacağımı söylemesine ihtiyacım var.

"Bunlar nasıl iyi olabilir ki?" Yüzümü başının üstüne yaslıyorum, gözyaşlarım şimdi daha sert akıyor.

"Kanser için minnettarım çünkü beni sana getirdi. Senin yanında bir gün bile geçirebileceksem binlerce kez ölürüm. Yan. Bana hayatının aşkı olduğumu söylemiştin. Sen, Abel, benimsin. Sen benim her şeyimsin. Ve ben , gerçekten gitmiş olmayacağım. Ben hâlâ burada olacağım." Kalbimin tam üstünden öpüyor. adı tenime kazındı. "Her zaman seninle olacağım. Her şeyi deneyimlemek için. Zirveleri ve dipleri. Başarısızlıkları ve zaferleri. Yaşamayı izlemek için burada olacağım, Abel. Ve inanılmaz bir hayatın olacak. Bunu biliyorum."

"Sensiz olmaz." Onu daha sıkı kavriyorum. "Sensiz hiçbir şeyin anlamı olmayacak."

"O zaman bir anlamı olsun." Duraklıyor. "Buna değsin. Ve bir gün, hazır olduğunda, kalbini yeni birine aç. Bırak geride bıraktığım yaraları iyileştirsinler. Bırak seni seilmeyi hak ettiğin gibi sevsinler ve bir saniye bile düşünme

senin mutluluğun bir şekilde bana ihanettir. Senin için tek istediğim mutluluk. Bunu hissettiğinde. Gerçekten hissettiğinde, gökyüzüne bak ve benim de hissettiğimi bil. Çünkü birini sevmenin anlamı budur, Abel. Bunu bana sen öğrettin."

"Başka birini sevmeyi düşünemiyorum bile Fin. Yapamam. Başka birine baktığınızı ve yüzünüzü görmediğinizi hayal edin.

sesini, yumuşak dokunuşunu hissetmek."

"şu anda imkansız görüdüğünü biliyorum. Ama bir gün yeni birini bulacaksın ve şimdi burada bana söz vermeni istiyorum. onu itmeyeceksin. Sizi korkutsa bile onu kucaklayın. Ona tutun ve asla gitmesine izin verme. Aşk çok nadir bir hediyedir, Abel. Seninkini içinde tutma. Yapmayacağına söz ver. Söz ver bana. tekrar seveceğine söz ver. Bir gün mutluluğu bulacağına dair bana söz ver. Sen söz verene kadar seni bırakamam."

"Beni asla terk etmeni istemiyorum."

"Çok yorgunum, Abel. Acının istiyorum. Her şeyin istiyorum. Vakti geldi. Zamanı geldiğini biliyorsun. şimdi bana söz ver. Kendini dünyaya kapatmayacağına söz ver. Yaşayacağına söz ver. İkimiz için de."

Gözlerimde biriken taze yaşlara engel oluyorum ve dudaklarımı başının tepesine .

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

--

Finley iki gün sonra öldü. Son nefesini verirken Claire ve ben yanındaydık. Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Onun gidişini izlemek.

O günden beri her günüm kabus gibi geçiyor. İster uyanık ister uykuda olayım, kapana kısılmış durumdayım. Kaçamadığım sonsuz bir yas döngüsüne hapsolmuş gibiyim.

Kendimi toparlamayı başardım.

Bu öğleden sonra Claire'in Finley hastalanmadan önce hazırlanmasına yardım ettiği servis. Ama o zaman bile orada olduğumu hissetmedim. Sanki etrafımdaki her şey hareket ediyor ama benim dünyam sabit duruyor.

Ailem Finley için evlerinde bir akşam yemeği düzenlemeye karar verdi. Cenazeden sonra. Sanırım bu annemi daha iyi hissettirdi. Bir şekilde yardım edebilmek.

Claire geldi, Finley'nin restorandaki pek çok iş arkadaşıyla birlikte. Kardeşlerimin hepsi buradaydı ve Adam California'dan bile geldi.

Hepsinin sadece yardım etmek istediğini biliyorum. Benim için burada olmak istediklerini. Ama nasıl ? Var olma sebebim ortadan kalkmış gibi hissederken onlara nasıl izin verebilirim?

"Tak, ." Saniyeler sonra kapı açıldı ve Claire kafasını çocukluk odamdan içeri uzattı. "Selam." İçeri girdi ve kapıyı kapattı. "Annen seni burada bulabileceğimi söyledi." Dönüp yatağa uzandı.

"Şu anda herkesin yanında olamam," diyorum ona, yüzümü yere doğru çevirerek. şeyi yapmaktan kendimi alıkoymak için yatağın kenarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum.

yirmi dakika önce bu odaya girdiğim andan beri yapmak istiyordum. O da eski beyzbol sopamı alıp gördüğüm her şeyi parçalamaktı.

"Anlıyorum. Ama herkesin Fin için bir araya gelmesi çok güzel. Bu kadar çok insanın geldiğini görmek onun için çok anlamlı olurdu. Onu sevmenin ne kadar kolay olduğunu ve kaç kişinin sevdiğini asla anlayamadı."

"Evet."

"Finley'nin küllerine gelince," diye söze başlıyor, bakışlarım ona kayıyor.

"Külleri ne olacak? Küllerini bugün gömdük."

"Hayır, küllerinin bir kısmını gömdük. Gerisi bende." "Neden?"

"Çünkü Finley öyle yapmamı söyledi. Küllerinin yarısının mezar taşıyla birlikte gömülmesini istedi, böylece oturup konuşabileceğimiz bir yerimiz olacaktı.

onunla istediğimiz zaman. Diğer yarısını da sana vermemi istedi. Onları aşağıda annene bıraktım. Hazır olduğunda."

Sanırım tüm bunları şimdi duyuyor olmama şaşırmamalıyım. Finley beni korumaya çalışmaktan hiç vazgeçmedi, en sonuna kadar bile.

"Sana da bir not bıraktı, böylece onlarla ne yapmanı istediğini tam olarak bilecektin. Sana şimdi verdiğim için üzgünüm," dedi ve uzanıp küçük beyaz bir zarf çıkardı.

pantolonunun arka cebine koydu. "Ama bu şekilde yapmam için bana söz verdirdi." Zarfı elime tutuşturdu ve ayağa kalktı. "Finley seni çok sevdi, Abel. O kadar çok ki tek istediği sendin.

o gittiğinde iyi olmak için. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve iyi ol. Tamam mı?" Omzumu sıktı.

Söyleyecek kelime bulmakta zorlandığımda devam : "Bu zaman alacak. İkimiz için de. Ama bir gün oraya ulaşacağımı biliyorum. Bence sen de öyle yapacaksın. O zamana kadar, ikinizin ne kadar mutlu birbirinizi yarattınız. Gülüşünü, kahkahasını, onda en çok sevdiğiniz şeyleri hatırlayın. Sonra da bu şeylerin yasını tutmak yerine onları kutlayın. Finley de bunu isterdi." Omzumu bırakıp odayı geçerek kapıya doğru ilerliyor ve elini kapı koluna koyarak duraklıyor. "Bana ihtiyacın olursa, Abel, herhangi bir şey için, lütfen her zaman yanında olacağımı bil," diyor ve birkaç dakika sonra koridorda kaybolmadan önce kapıyı çekerek açıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca elimdeki mühürlü zarfa bakıyorum. Odadaki tek ses kulaklarımda çınlayan kalbim ve zarfı yırtıp mektubu çıkarırken kâğıdın yırtılma sesi.

Kâğıdı , sayfadaki kelimeleri seçebilmem için gözlerimin yeterince açılması birkaç saniye sürüyor.

Sevgili Abel,

Bu mektubu kafamda o kadar çok kez yazdım ki, şimdi sizin için kağıda dökerken neredeyse prova edilmiş gibi hissediyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ancak bunları anlatmaya yetecek kadar kelime yok.

Öncelikle seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Senin sayende hayatım başladığından çok daha farklı bir şekilde, mutluluk ve sevgiyle sona erdi. Bunun için teşekkür ederim.

Bunu sana hiç itiraf etmedim ama tanıştığımız ilk gece sana aşık oldum. Nasıl aşık olmayayım ki? Bana bir bakış ve tüm dünyamın değiştiğini hissettim. Birlikte sadece on saat geçirdik. Otuz altı bin saniye. Altı yüz dakika. Nasıl ayırırsan ayır O on saat her şeyi değiştirdi. Sen her şeyi değiştirdin.

Beni sana getirdiği için kansere minnettar olduğumu daha önce de söylemiştim. Sonumuzun böyle olmasını ne kadar istesem de

*farklı olsaydı, hikayemizle ilgili tek bir şeyi bile değıştirmezdım.
Çünkü mükemmel bir hikayeydi. Belki de sonu
Ama bence sonsuza dek mutlu olmanın geleneksel versiyonuna oldukça
yaklaştık.*

*Claire'e küllerimin yarısını sana bırakması için talimat verdim. Beni de
yanında götürmeni istiyorum Abel. Beni yakınında tut. Ve hazır olduğunda,
beni istiyorum. Zamanı geldiğinde bileceksin.*

*Doğru. Ve o zaman geldiğinde, beni karın olmamı istediğin sahile götür
ve bir zamanlar ayaklarımızın etrafında dans eden suya serp beni.
Bırak gideyim, Abel. Bırak gideyim ve yaşayayım. Hayatını dolu dolu,
korkusuzca ve sınırsızca yaşa. İkimiz için de yaşa. Ve
seni ne kadar çok sevdiğimi asla unutma.*

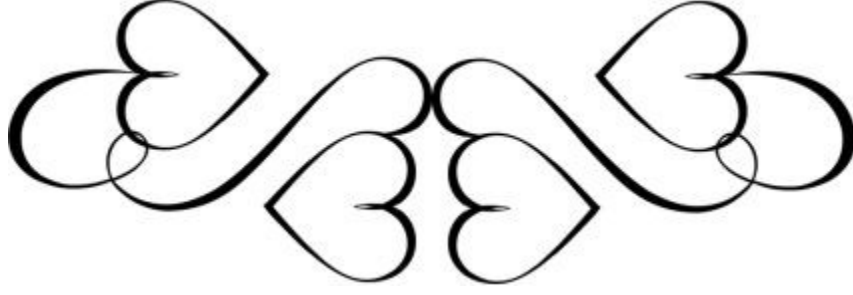
*Tekrar görüşene
kadar, Just Finley*

Mektubu istiyorum. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Onu asla
hazır olmayacağını söylediğimde beni duyduğundan emin olmak
istiyorum. Ama bunun yerine, mektubu göğsüme bastırdım ve
gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Kederin ve üzüntünün içime
işlemesine izin veriyorum.

Bir kalp atışı gibi, o gittiğine göre parçaları bir araya getirecek gücü bulup
bulamayacağımdan emin değilim.

Bölüm Otuz Sekiz

Abel

İki ay sonra.

Köşeyi döner dönmez Claire'i fark ediyorum. Dışarıda, sokaktan birkaç adım ötedeki küçük, yuvarlak bir masada oturuyor. Burası Finley'le her zaman oturdukları masa. Bu düşünce göğsümün sıkışmasına neden oluyor ama Claire başını kaldırıp ona doğru yürüdüğümü görünce yüzümü gülümsemeye zorlayarak bunu geçiştiriyorum.

"Abel." Ayağa kalkıyor ve ona ulaştığım anda kollarını ortama doluyor.

"Selam Claire." Saçlarının kokusunu içime çekiyorum, tıpkı Finley'ninkiler gibi koktuğunu fark ettiğimde duygularım boğazımı tıkıyor. Aynı şampuanı kullanıyor olmaları ve ben şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

Claire'görmeyeli neredeyse iki ay oldu.

Tam olarak cenazenin ertesi gününden beri. Bu hiçbir zaman benim kendimi ondan ayırmaya niyetim . Sanırım her şeyden sonra biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Nasılsın?" Onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum ve o kendi koltuğuna yerleşirken ben de karşılarındaki koltuğa kayıyorum.

"Ben iyiyim." Küçük bir iç geçiriyor. "Bazı günler diğerlerinden daha iyi."

"Evet, benim için de."

"Onu özleyeceğimi biliyordum. Sadece ne özlediğimi fark etmemiştim." Gözleri akmayan yaşlarla doluyor ama hemen kendini toparlıyor. "Sana bir su söyledim. Kahve içmediğin ve burası da bir kahve dükkânı olduğu için ne alacağımı bilemedim." Önündeki bardağı işaret ediyor.

"Su mükemmeldir."

"Nasılsın Abel? Gerçekten mi?"

"Her seferinde bir gün yaşıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Gerçekten yapabileceğin tek şey bu." Kahve fincanına uzanıyor, dudaklarına götürüyor. Yutkunduktan ve fincanını yerine koyduktan sonra devam ediyor: "İtiraf etmeliyim ki elini uzattığında şaşırdım."

"Bu kadar uzun süre beklememeliydim. Bunun için özür dilerim." Bakışlarına karşılık vermek zor geliyor. Gözleri Finley'ninkilere o kadar benziyor ki, içinde kaybolmak mı yoksa onlara bakmaktan hep birlikte kaçınmak mı istediğimden emin değilim.

"Biraz zamana ihtiyacın vardı. Bunu anlıyorum." Öne eğildi ve dirseklerini önündeki masaya dayadı. "Geçen gün ziyaret etmek için ailenizin evine uğradım. Annen bana haberleri verdi. Hastalığı gerilemiş. Çok rahatlamış olmalısın."

"Öyleyim." Yavaşça başımı sallıyorum. "Annemle ziyarete geldiğinizi bilmiyordum."

"Cenazeden beri iletişim halindeyiz. haftada bir falan konuşuyoruz. Sadece birbirimizi kontrol ediyoruz."

"Anlıyorum."

"Senin için endişeleniyor. İkimiz de endişeliyiz."

"Olmana gerek yok. Ben iyiyim, gerçekten." Ama bu bir yalan. İyi olmanın yanından bile geçmiyorum. Ama sahtekârlığımdan dolayı kendimi suçlu hissetmiyorum çünkü bir gün bunun artık yalan olmayacağına inanmak zorundayım. Beni ayakta tutan tek şey bu. "Dinle, benimle buluşmanı istememin nedeni sana bunu yüz yüze söylemek istememdi-"

"Neyi söyleyeceksin?" diye soruyor ben sözümü bitiremeden. "Chicago'dan ayrılıyorum."

"Oh." Geri çekildi, açıkça şaşırmıştı.

"Bir süreliğine Kaliforniya'daki kardeşimin yanında kalacağım. Ben de Uzaklaşmanın kafamı biraz toparlamama yardımcı olacağını umuyorum. Belki de

bir sonraki hamlem için."

"Annen oynamadığını söyledi."

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Her uzaklaşmaya."

"Ne hissettiğini anlamaya başlayamam Abel, bu yüzden anlıyormuş gibi yapmayacağım. Ama Finley senin oyun oynamayı bu kadar sevmeni çok severdi. Bunu senden almış olabileceğini düşünse yıkılırdı."

"Yazıyordum . Müzikten asla tamamen vazgeçemem ama pek çok şey gibi bu da bana Finley'i çok fazla hatırlatıyor. Çoğu gün çok fazla acı veriyor. Gitarımı elime alıp çalmaya başladığımda, onu karşımda otururken görmeyi umarak başımı kaldırıyorum, ona şarkı söylediğimde her zaman takındığı o aptal gülümsemeyi takınıyor."

"kadar aptalca mutlu görünüyordu ki, yüzünün parçalanıp parçalanmayacağını merak ediyordunuz."

"İşte bu" Bu düşünceye gülümsüyorum, keşke daha sık yapabilsem dediğim bir şey.

"Tanrım, seni saatlerce dinleyebilir ve bundan hiç bıkmaz."

"Onun için saatlerce çalabilirdim ve bundan yorulmazdım. Onun beni izlemesine bayılırdım."

"Biliyor musun, eskiden sevmenin ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım.

Biriyle. Yıllar boyunca erkek arkadaşlarım oldu, aşık olduğumu sandığım insanlar. Ama ikinizi birlikte görene kadar gerçek aşkın bir şey olduğunu anlamamıştım. Birbirinize bakış şekliniz, Tanrım, sizi birlikte izlemek nefesimi keserdi.

Şimdiye kadar yaşadığım her ilişki bir mücadeleydi, ipleri çözmeye çalışırken yokuş yukarı bir savaştı, ama sen ve Fin, bunu çok zahmetsiz gösterdiniz."

"Çünkü onunla her şey zahmetsizdi. Onu sevmek için hiç çabalamam gerekmedi.

Sadece istedim. Onunla tanıştığım andan itibaren tek istediğim onun yanında olmaktı."

"O da senin için aynı şeyleri hissediyordu, biliyor musun?" "Evet, hissediyorum."

"Peki, ne zaman ayrılmayı planlıyorsun?"

"Uçağım yarın sabah." Sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Peki ne kadarlığına ?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"İyi olduğunu bilmem için arada bir mesaj atsan ya da arasan çok mu şey istemiş olurum?"

"Sanırım bunu halledebilirim," diye kabul ediyorum, Finley'nin de benden bunu yapmamı isteyeceğini biliyorum.

Claire harika bir kız ve Finley'nin hastalığı sırasında iyi arkadaş olduk, ancak Finley öldüğünden beri onun etrafında olmak. Bana Finley'i çok fazla hatırlatıyor ve şu anda bu çok zor. Bu birkaç dakika için karşısında oturmak bile göğsüme hançer saplanıyormuş gibi hissettiriyor. Bir yandan onu kendime çekmek, kokusunu içime çekmek, bir an için onun kız kardeşi olduğunu. Diğer yandan, bunu ne kendime ne de Finley'nin anısı. Yapmayacağım. Bir saniye bile onun yerine geçmeyeceğim. Değiştiremem.

"Sana sormak istiyordum, Monica'yı bulma şansın oldu mu?"

"Henüz değil. Chuck durumu izliyor. Bir yerlerde ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyor. Eğer onu bulursam, ilk öğrenen sen olacaksın."

"Teşekkür ." Duraksıyor. "Bu arada, senin için bir şeyim var." Claire sandalyenin arkasından çantasını alır ve bir süre karıştırdıktan sonra, üzerinde pusula tılsımı olan uzun gümüş bir zincir çıkardı. "Bunu Finley'e Chicago'ya ilk taşındığında vermiştim. Ona yolunu bulmasına yardımcı olacağını söyledim." Kolyeyi bana doğru uzattı ve elime tutuşturdu.

Uzatılmış el.

Uzun süre kolyeye bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sanırım yolunu bulmak için biraz yardıma ihtiyacın olabilir." Bakışlarım onunkilere geldiğinde bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, zinciri boynuma geçirmeden önce çözüyorum.

"Senin isterdi."

Başparmağımı küçük pusula tılsımının üzerinde gezdiriyorum, kolyenin ağırlığı boynumda yabancı bir his uyandırıyor.

"Onu her gün özlüyorum."

"Ben de." Claire masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor.

İçgüdülerim temastan söylüyor ama nedense bunu yapmıyorum. Parmaklarını benimkilere dolmasına izin veriyorum ve küçük bir Kaybımı anlayan biriyle bağlantıda olduğumu hissetmenin verdiği rahatlığın bir parçası.

"Yolunu bulacaksın, Abel. Ve bunu yapacaksın çünkü Finley'nin istediği buydu. Onu göremesen bile o seninle. Bırak sana rehberlik etsin. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

"Yardıma oluyor mu?" Ben soruyorum.

"Birazcık." Omuz silkiyor. "Bazı günler diğerlerinden daha fazla. Ama kötü günlerde bile . Bunu onun için yapıyorum. Ve sen de bunu onun için yapmalısın."

"Deniyorum. Sanırım bir süreliğine uzaklaşmak kafamı toparlamama yardımcı olacak. Burada çok fazla anı var."

"Güven bana, biliyorum." Elimi bırakıyor ve koltuğuna geri oturuyor.

"Sanırım iyi olacak. Yarın yola çıkmadan önce yapmam gereken çok şey var."

"İnince mesaj atar mısın? Oraya sağ salim vardığını haber ver."

"Atacağım," diye söz veriyorum, ayağa kalkıyorum.

"Ve beni oradan buradan aramayı unutma. Sesini duymak güzel olurdu. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyorsun."

"Kulağa hiç de tuhaf gelmiyor," diye itiraf ediyorum, tam da şu anda o anı anımsadığımı hissederek.

"Kendine iyi bak, Abel." Ayağa ve bir kez daha kollarını ortama doluyor. Bu sefer ben de ona karşılık veriyorum ve Finley öldüğünden beri hiç sarılmadığım şekilde sarılıyorum.

Bu iyi hissettiriyor, neredeyse özgürleştiriyor ve bir bakıma Claire'i görmek için bu kadar beklememiş olmayı diliyorum. Finley için çok şey ifade ediyordu ve yüzden benim için de çok şey ifade ediyor.

Birbirimize muhtemelen sarılmamız gerekenden biraz daha uzun sarılıyoruz. Her birimiz Finley'nin diğer kişide sarılı olan parçalarına tutunuyoruz. Birkaç saniye sonra çekiliyorum ve ona tekrar bakmak için duraklıyorum.

"Ben başını çok fazla belaya sokma," diye takılıyorum çenesini eğerek.

"Söz vermiyorum." Gülüyor ve bir adım geri çekiliyor. "İyi yolculuklar. Ve Abel," diye sesleniyor tam ben için hareketlenirken. "Umarım huzuru bulursun."

"Evet, ben de." Dönüp hızla uzaklaşmadan önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

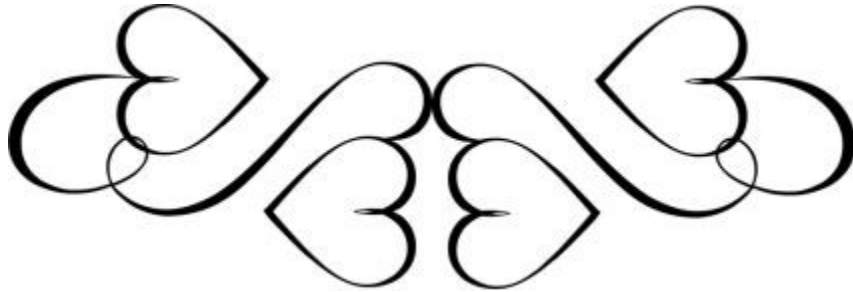
Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Bırakın haftalar ya da aylar sonrasını, yarını düşünmek bile zor. Ama içten içe iyi olacağımı biliyorum. Bunu en derinlerime kadar biliyorum çünkü onu orada hissedebiliyorum. Gittiğim her yerde, yaptığım her şeyde o benimle. Tıpkı olacağını söylediği gibi.

Ne kadar acı verirse versin, onu ne kadar özleyeyim, bunu yüzlerce kez tekrar yaparım. Her anını yeniden yaşıyorum. onun yüzünü tekrar görebileceğim anlamına geliyorsa. Gülümsemesini tekrar görmek. Beni sevdiğini söylerken sesini duyabilseydim.

Onu bulduğum anda neden kaybetmek zorunda kaldığımı asla anlayamayacağım. Ve onu düşünmeden geçireceğim bir gün olacağını sanmıyorum. O hala burada olsaydı hayatlarımız nasıl olurdu diye.

Finley benim eksenimdi. Şimdi o olmadan da dünyamı döndürmenin yolunu bulmalıyım. Ve bir gün bulacağım. Bir gün yolumu bulacağım çünkü onun da benim için bunu istediğini biliyorum. Ve bir gün, bir gün, tıpkı benden istediği gibi onu gücü bulacağım.

Son

TEN HOURS'u beğendiniz mi?

Yorum bırakarak desteğinizi göstermeyi unutmayın!

Melissa Toppen ile ilgili her şeyden haberdar olmak
için bültenine buradan kaydolun:

<http://mtoppen.com/mailler.php>

Abel için sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz?

Kontrol ettiğinizden emin olun

SONRA NE GELECEK

8/9/19'da geliyor

ŞİMDİ ÖN SIPARIŞ İÇİN HAZIR

<https://www.amazon.com/dp/B07RTKNWB9>

Teşekkür

On Saat'i okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Umarım Finley'nin hikâyesini beğenmişsinizdir. Muhtemelen okuması en kolayı değildi biliyorum ama sonunda umarım buna değdiğini hissetmişsinizdir.

Babamı 2008 yılında beyin tümörü nedeniyle kaybetmiş biri olarak, bu karakterlerin neler ilk elden biliyorum. Her duyguyu hissettim. Onlarla birlikte güldüm, onlarla birlikte ağladım ve sonunda kendimi biraz daha iyi hissettim çünkü kendi acımın bir kısmını sayfalarda bırakmama izin verdi. Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Bu kitabın mümkün olmasına yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Editörüm **Rose'a**, kırmızı kalemde bir usta olduğu için.

Arkadaşım ve olağanüstü teaser, Angel- Sana tapıyorum!

Melissa Gill- Abel ve Finley için MÜKEMMEL kapağı tasarladığı için.

Kitap arkadaşlarım **Joni** ve **Jackie** her zaman beni desteklemek için yanımda oldukları ve bir kızın isteyebileceği en iyi etkinlik asistanları oldukları için.

Hayallerimi her zaman destekledikleri ve beni kendimin en iyi versiyonu olmaya ittikleri için **eşim** ve **çocuklarım**.

Ailem ve arkadaşlarım- desteğiniz tahmin edemeyeceğiniz kadar önemli.

Okuyucularıma teşekkür . Eğer her birinize şahsen sarılabilsaydım . Sizin sayenizde hayallerimi yaşayabiliyorum ve sonsuza dek minnettar kalacağım. Tüm kalbimle teşekkür .

XOXO

-Melissa

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

